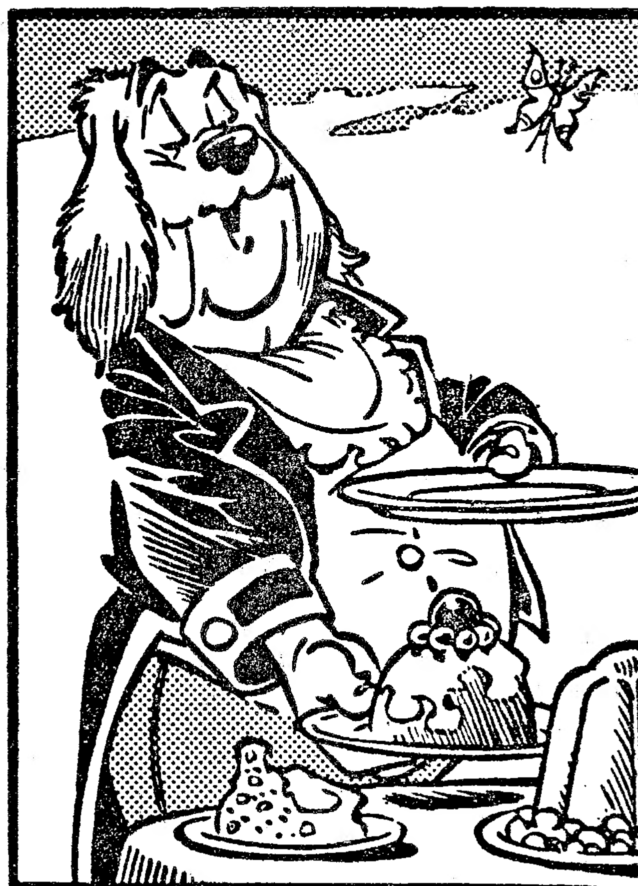

8842 Het was mooi weer en een zacht lentebriesje streek over de tuin van Bommelstein. Heer Ollie voelde zich echter lang niet goed. Temidden van bloemengeuren en vogelzang lag hij in een klapstoel, terwijl hij van tijd tot tijd smartelijk zuchtte.

„Het is niet normaal", zei Tom Poes, die naast hem zat. „Dit is de tijd om avonturen te beleven en eropuit te gaan".

„Hoe kan je het zeggen", prevelde heer Ollie met wrange mond. „

De laatste keer dat ik eropuit ging, heb ik een vreselijke koude op mijn maag gevat. Soms ben ik bang dat ik er nooit weer boven op kom... en jij praat over avonturen..."

Op dat moment naderde de bediende Joost met een geneeskrachtig gebak, dat hij zorgzaam naast de andere op het tafeltje zette.

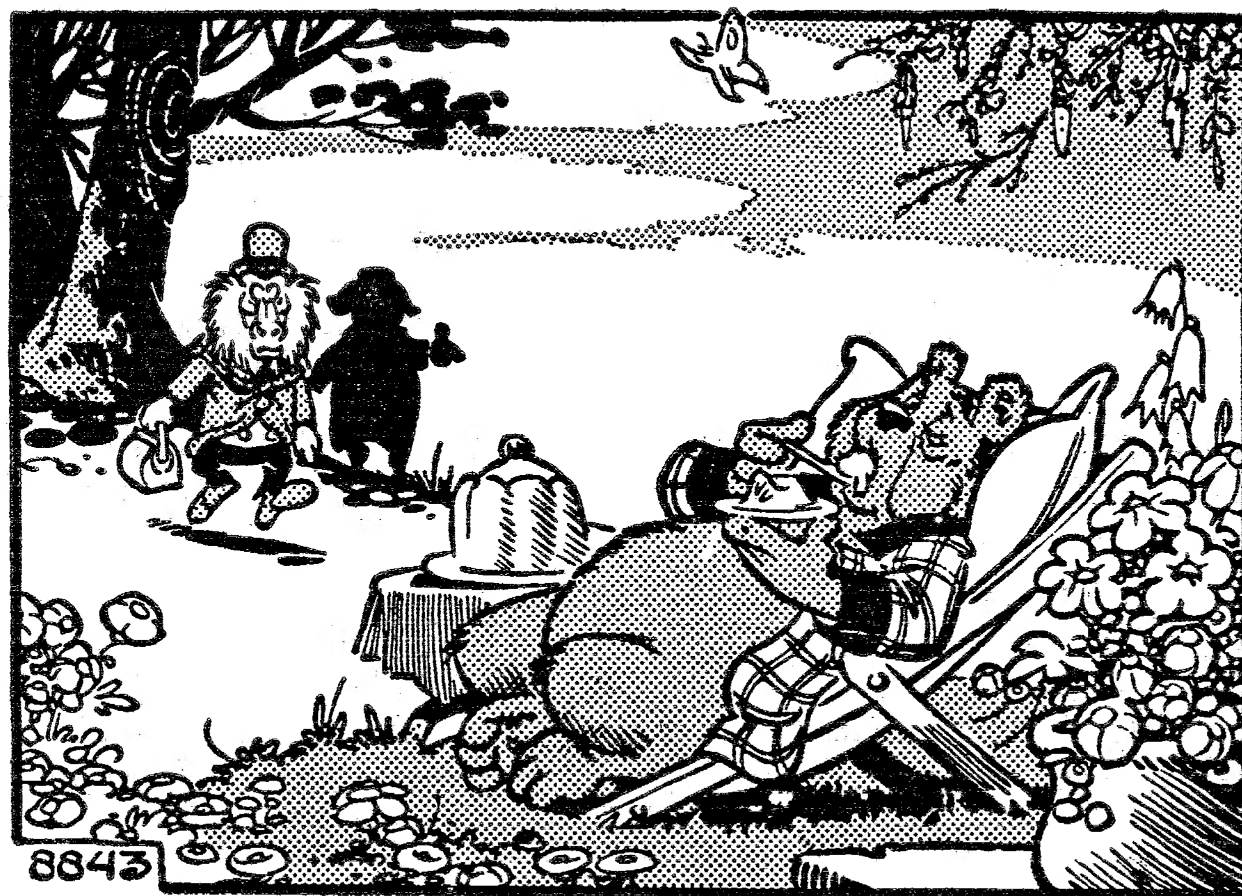
„Het is zonde, met uw welnemen", sprak hij afkeurend. „Dit is nog niet eens op. En dat in de lente, wanneer men zich versterken moet".

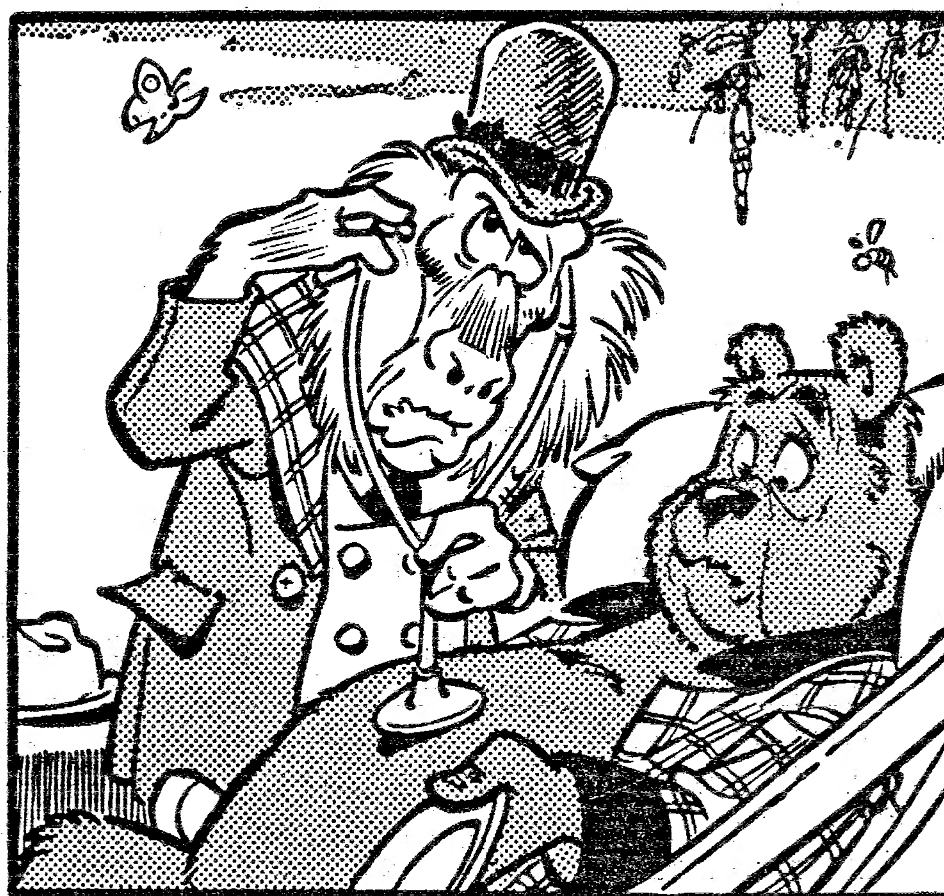
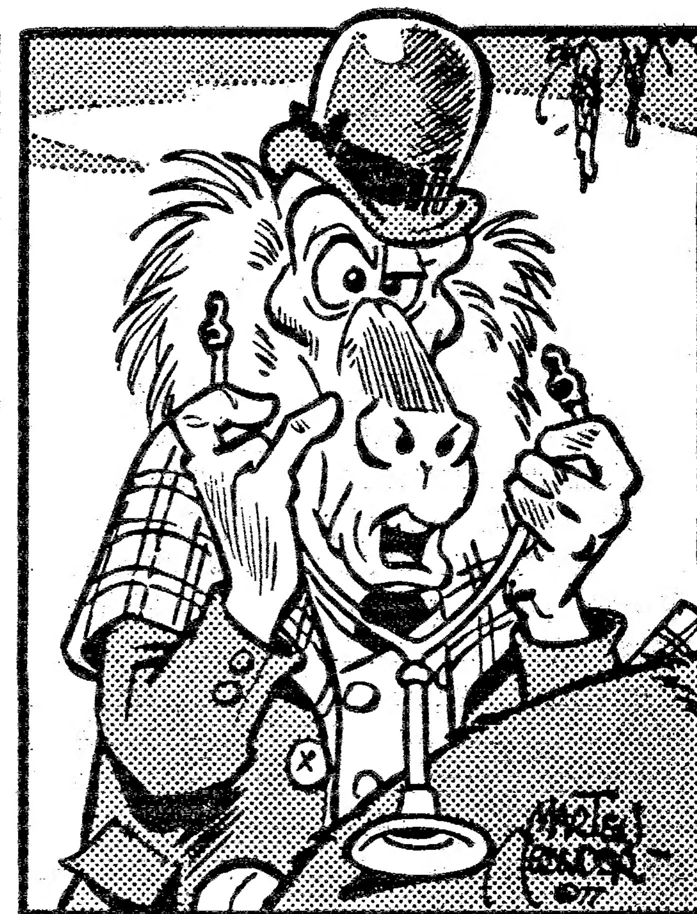
Heer Bommel gaf geen antwoord en de trouwe knecht liep bekommerd terug naar zijn keuken.

„Me dunkt dat we een arts moeten ontbieden, jonge heer", zei hij. „Het is niet goed met hem, als ik zo vrij mag wezen".

„Een goed idee", zei Tom Poes. „Ik kwam eigenlijk langs om een tochtje voor te stellen, maar hij wil nergens van horen. Hij heeft een dokter nodig".

770523

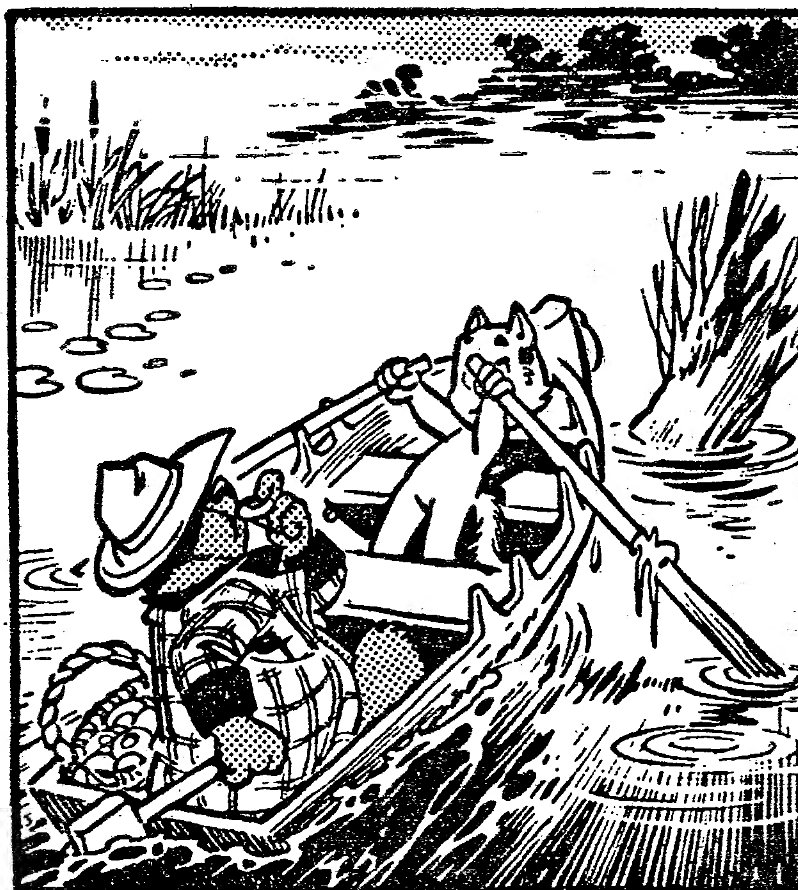
8843 „Is dat de patiënt?", vroeg de ontboden geneesheer, een blik op het tafeltje met versterkende middelen werpend. „Voorjaarsmoeheid, lijkt me, maar we zullen hem wel weer op de been krijgen".
Zo sprekende begon hij opgewekt aan zijn onderzoek, doch toen hij tenslotte zijn gereedschappen opborg, was zijn gelaat betrokken.
„Is er... is er nog hoop?", stamelde de lijder met bevende stem.
„Het is ernstig", verklaarde de arts. „Vervlezing van de membranen en een versuikerd ligament. De stolling van het plasma moet worden tegengegaan en de kroonkwabben moeten in krachtige beweging worden gebracht".
„W-wat betekent dat?", vroeg heer Bommel verblekend.

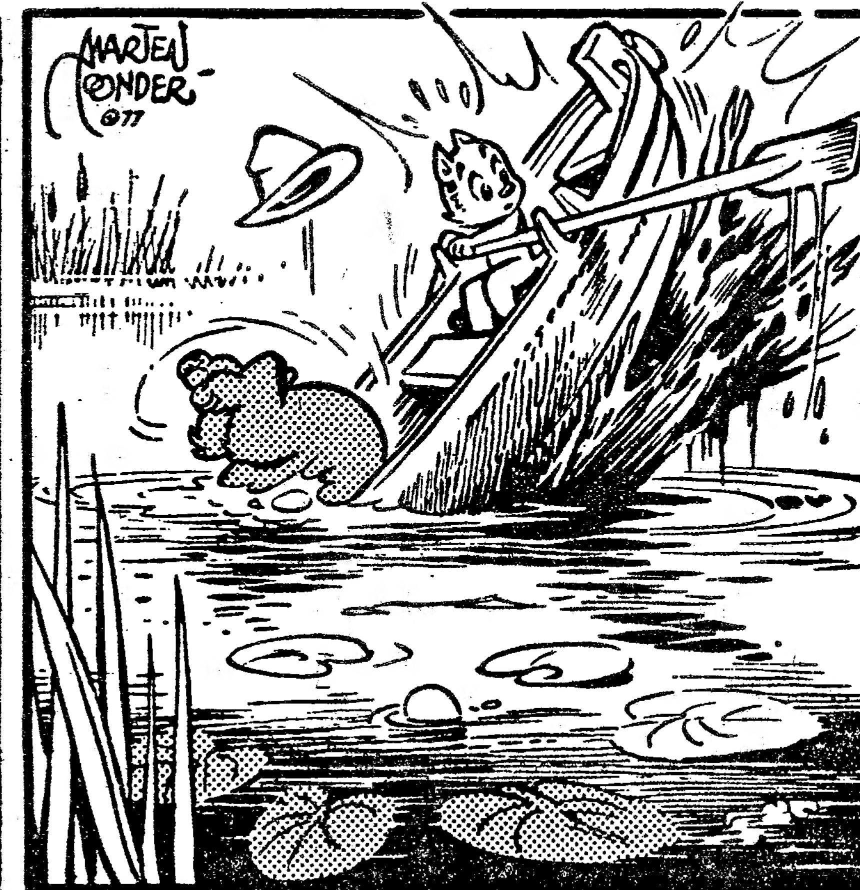
„Eropuit!", riep de dokter. „Zoek een taak die het uiterste van uw krachten vergt. In de buitenlucht, op een dieet van droge kaakjes. Goede middag".
Dit voorschrift was een hele schok voor de kranke heer, maar omdat hij voelde dat er iets inzat, heeft hij het opgevolgd.
De gevolgen waren vreselijk, zodat hij geheel genezen is.
Omdat het echter enige tijd duurde voordat hij de kracht vond eropuit te gaan, moet ik noodgedwongen dit verslag onderbreken tot woensdag 22 juni.
Dan begint het verhaal van de Betoverde Prins, zoals heer Ollie het pleegt te noemen. Ik geef echter de voorkeur aan de Gekikkerde Vorst, om de indruk van een kinderlijk tochtje naar een verschoten sprookjesland te ontgaan.

770524

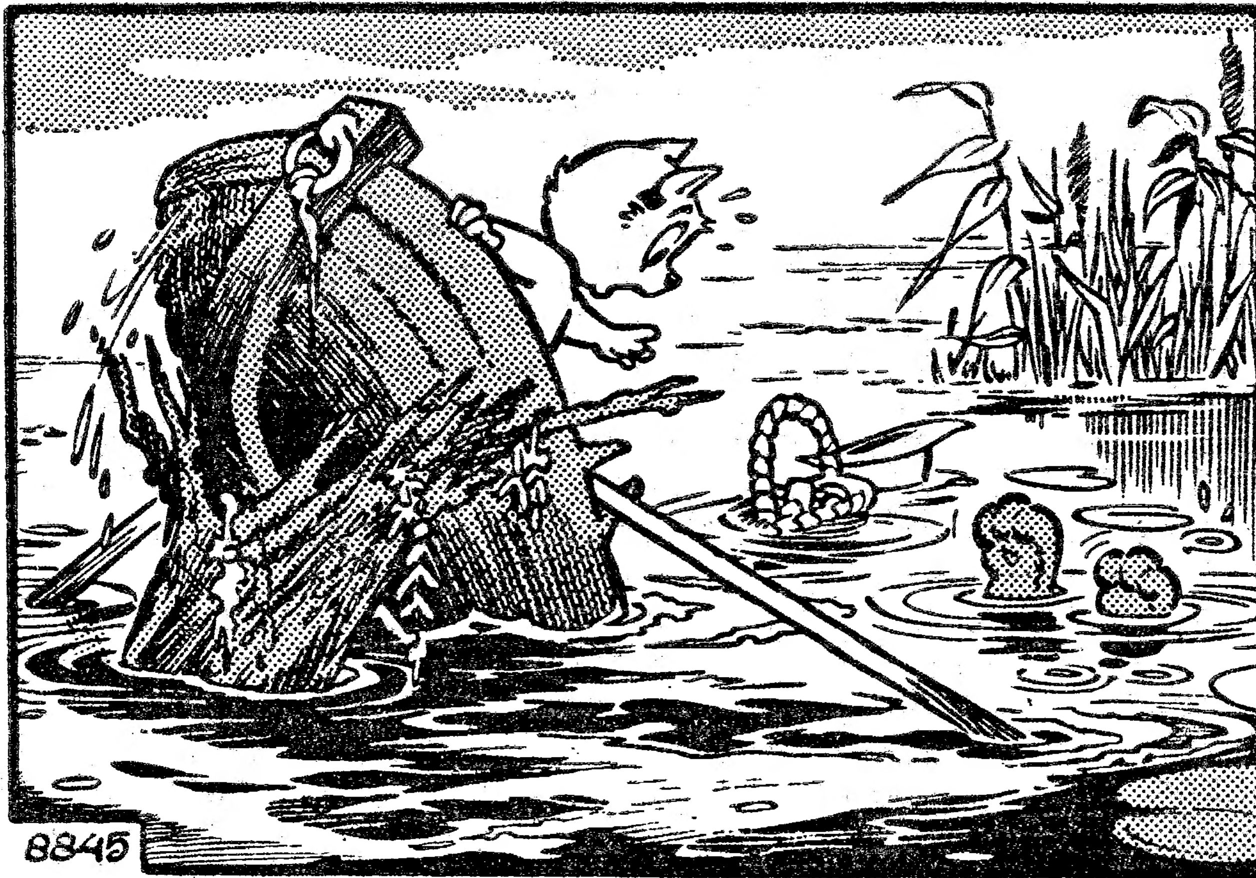
8844

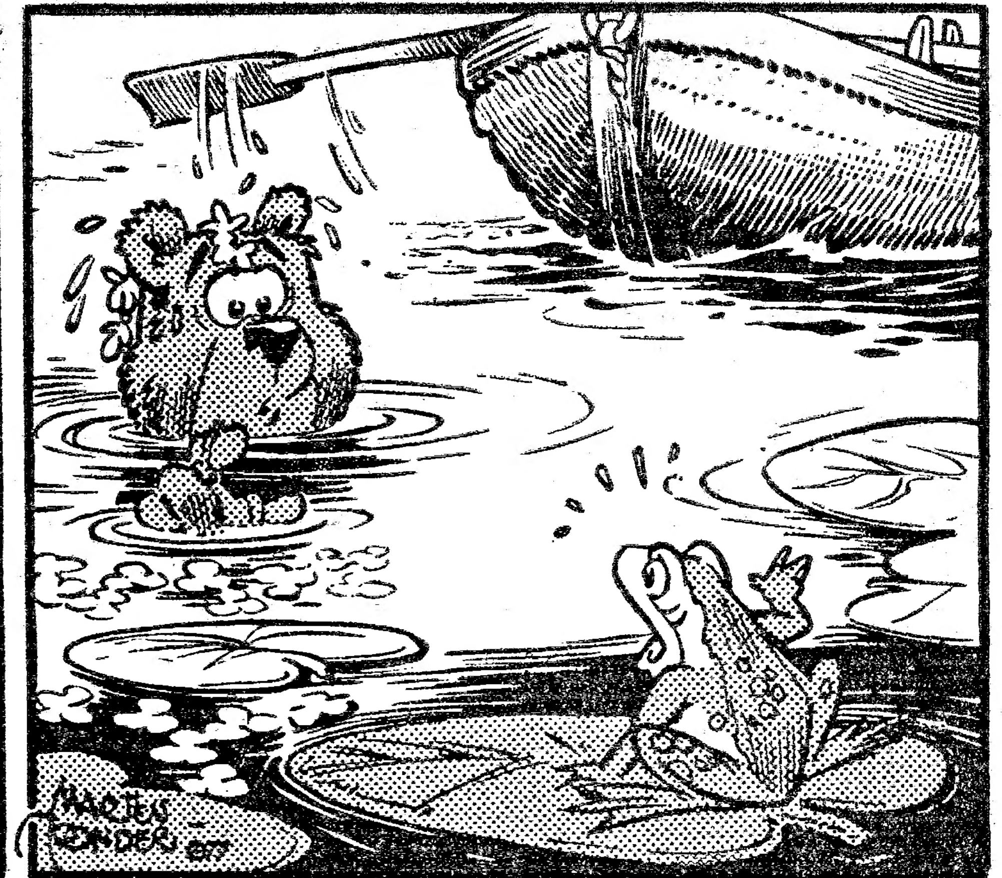

8844 De dokter had heer Bommel beweging in de buitenlucht voorgeschreven, en daar hield hij zich aan. Zo kan men hem hier in een roeiboot op de Woelerplas waarnemen, terwijl hij met zwakke hand het roer houdt.
„Ik weet toch niet of het wel een goede arts was", sprak hij, neerslachtig van een meegebrachte versnapering proevend. „Hij leek me ongevoelig en hard, als je begrijpt wat ik bedoel. Je moet trouwens een beetje rechter roeien, jonge vriend. We gaan lelijk heen en weer, zodat we licht ergens tegen aan kunnen varen. Al deze inspanning en dat strenge dieet kunnen niet goed zijn voor een heer met een teer gestel; zeg nu zelf".
„Hm", zei Tom Poes. Hij gaf een ruk aan de riemen en vervolgde: „Het bootje ligt zó achterover, dat ik niet veel doen kan. Het zou prettig zijn wanneer u een beetje op het roer lette". De sturende heer bewolkte, en het was duidelijk dat een scherpe terechtwijzing hem op de tong lag. Maar op dat moment raakte het vaartuigje een drijvende boomstam, die halverwege uit het water stak. En omdat het door die laatste ruk een flinke snelheid had gekregen schoof het er bovenop, zodat de roerganger het evenwicht verloor.

770622

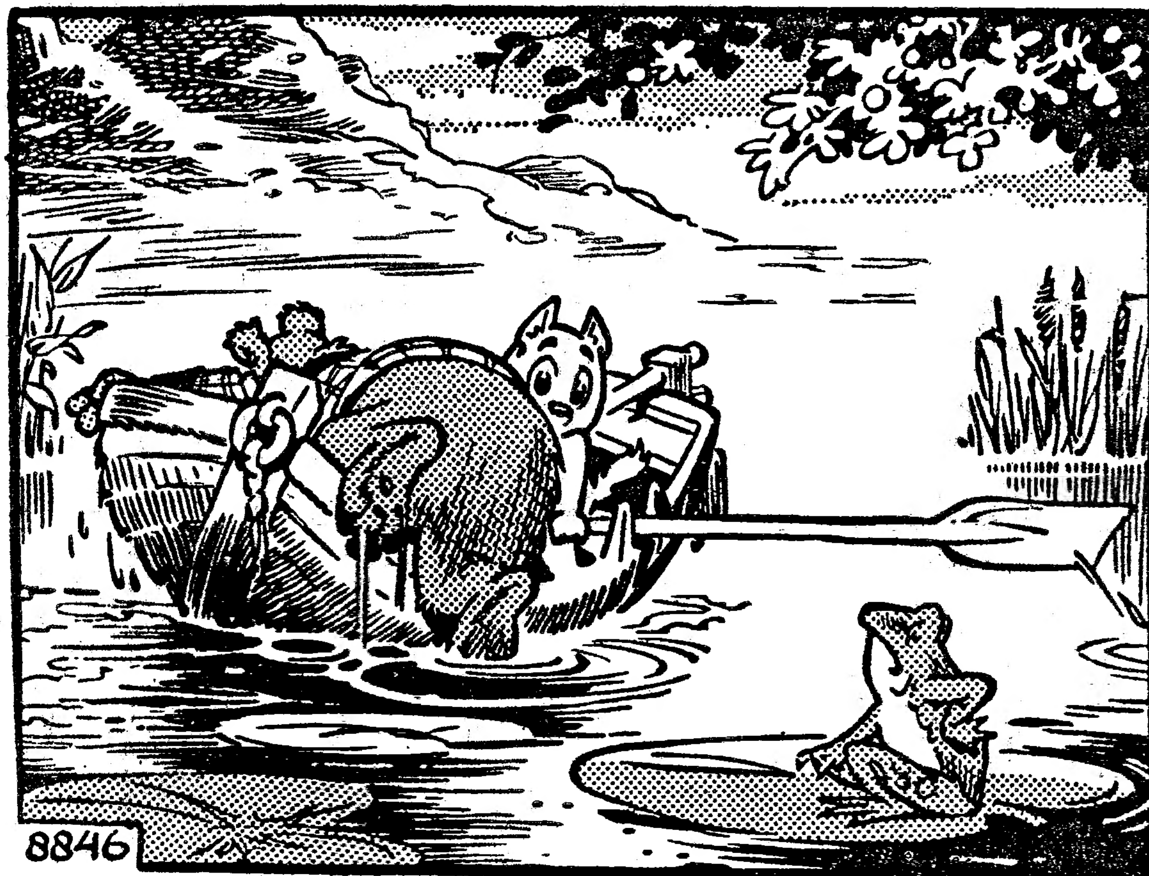

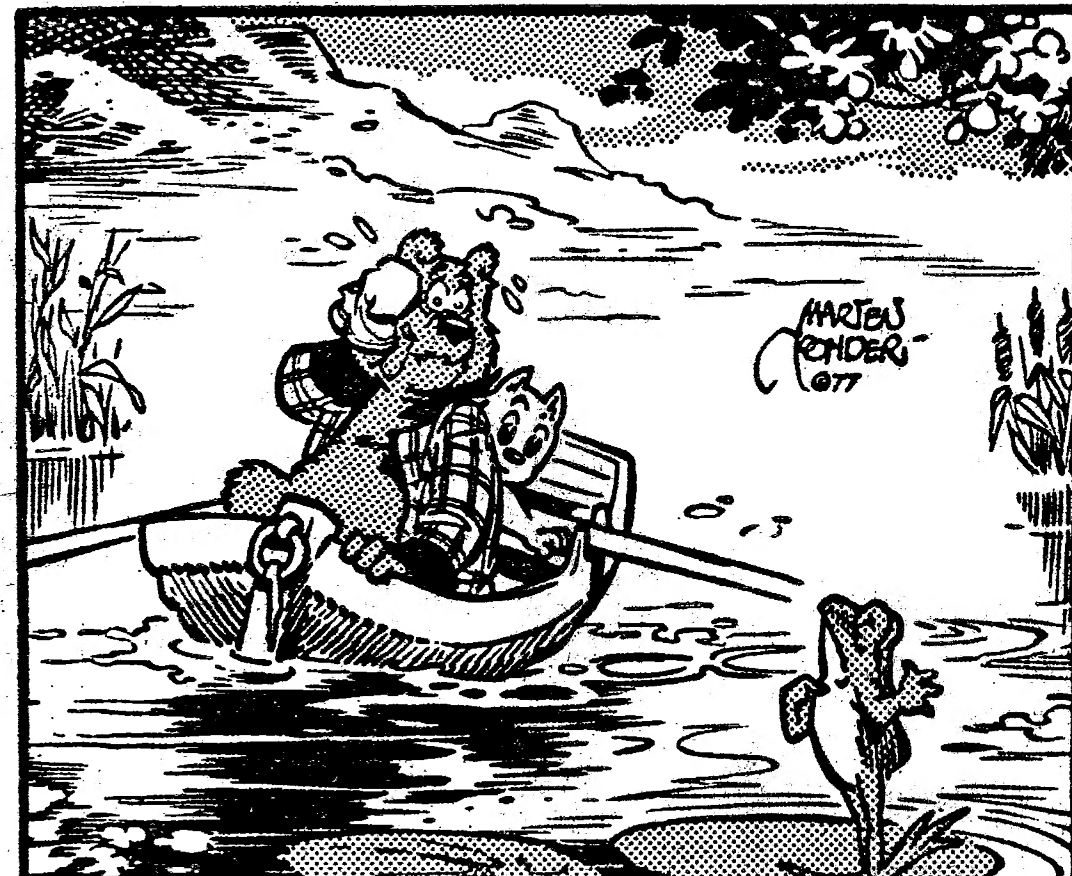
8845 Het bootje maakte een lelijke schuiver tegen de drijvende boomstam aan, en niet alleen de stuurman, maar ook de mand met versterkende middelen verdween onder de oppervlakte van het meer.
Tom Poes had zich aan de rand van het bootje vastgehouden, zodat hij boven water bleef, en het vaartuigje weer vrij kon maken. Terwijl hij daarmee bezig was, verscheen het gelaat van heer Bommel tussen de plompebladen en begon met een flauwe stem om hulp te roepen.
„Zwemmen, heer Ollie", riep Tom Poes hozend. „Het is maar een klein eindje".

„Ik sink...", riep de verdrinkende heer. „Met mijn swakke gesjondheit.. Help... Ben fol watel gelopen... En jij...".
„Schei uit met dat gekwaak", riep een keelstem dicht bij hem, en heer Bommel draaide zich onthutst in het water om. Achter hem zat een kikker op een waterlelieblad, die hem honend aankeek.

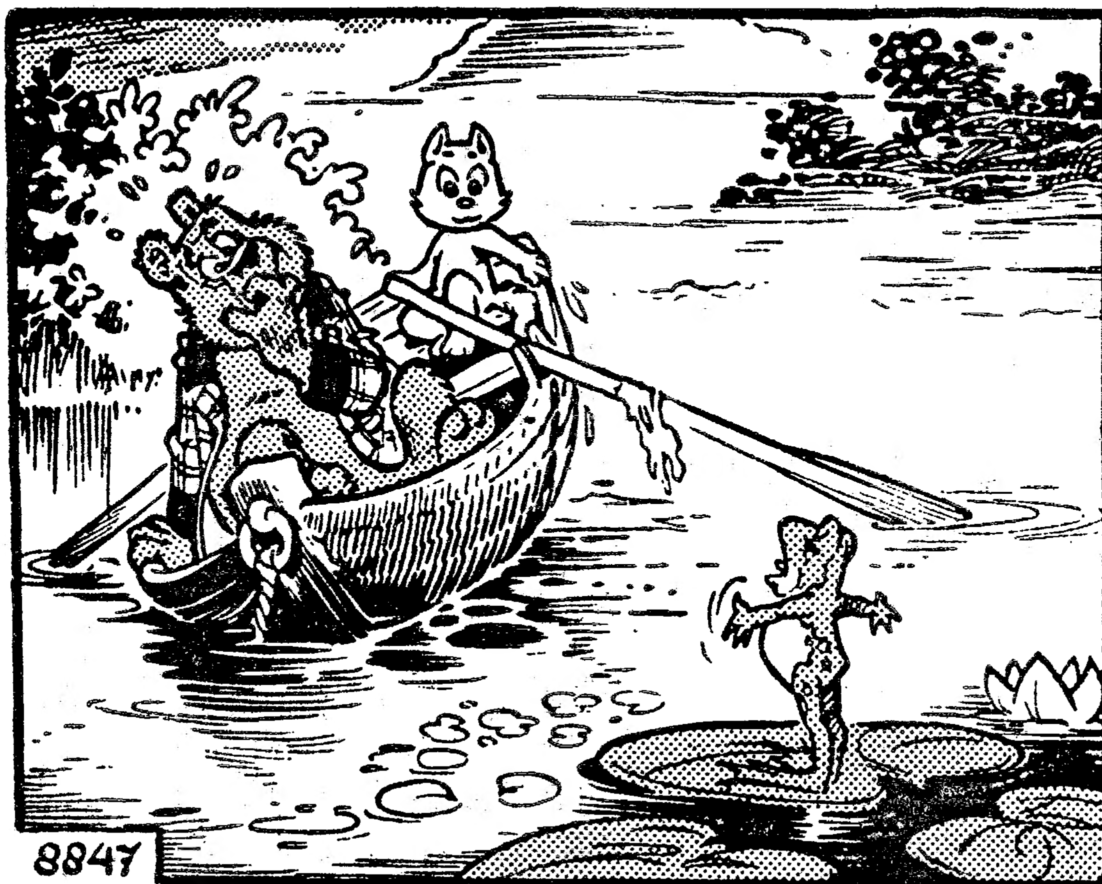
„Hulpgeroep heeft geen zin", sprak het dier. „Ik roep toch ook niet om hulp? En ik ben er veel erger aan toe dan jij. Of denk je soms, dat je anders bent dan ik?"

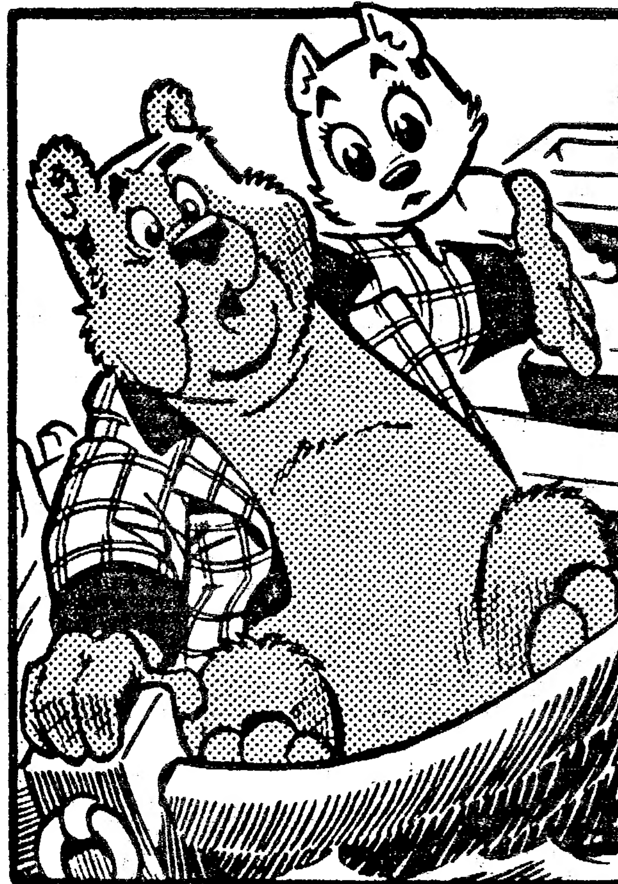

8846. Tom Poes had intussen de boot vlot gekregen en roeide nu wat dichterbij, zodat heer Bommel aan boord kon klimmen.
„Wat een vertoning", zei de kikker, die minachtend toekeek.
„Wat een herrie om niks. Waarom zwem je niet, zoals een gewoon iemand doet? Ben je soms anders dan ik? Bah, het zijn puikoppen als jij, die me roodgloeiend maken. Ik heb het heel wat moeilijker dan jij, met je opgeblazen dril".
Heer Bommel ontdeed zich van enig overtollig wier en richtte zich zo fier op, dat het vaartuigje bijna omsloeg. „Ik ben niet van uw brutaliteiten gediend", sprak hij koel.
„Het is wel ver gekomen met de wereld, wanneer men ongestraft door een kikker beledigd kan worden, als heer zijnde. En wat bedoelt u eigenlijk met uw moeilijkheden? Ik heb nog nooit gehoord van een kikvors met moeilijkheden".
„Niet?", riep het dier smalend uit. „Dan heb je ook niet veel gehoord".
Hij stond op, en terwijl hij een gezwollen houding aannam, sloeg hij zich op de borst.
„Ik ben een gekikkerde voorzitter", verklaarde hij.
Hij zag het onbegrip op de gezichten van zijn toehoorders, en voegde er met tegenzin aan toe: „Een betoverde prins".

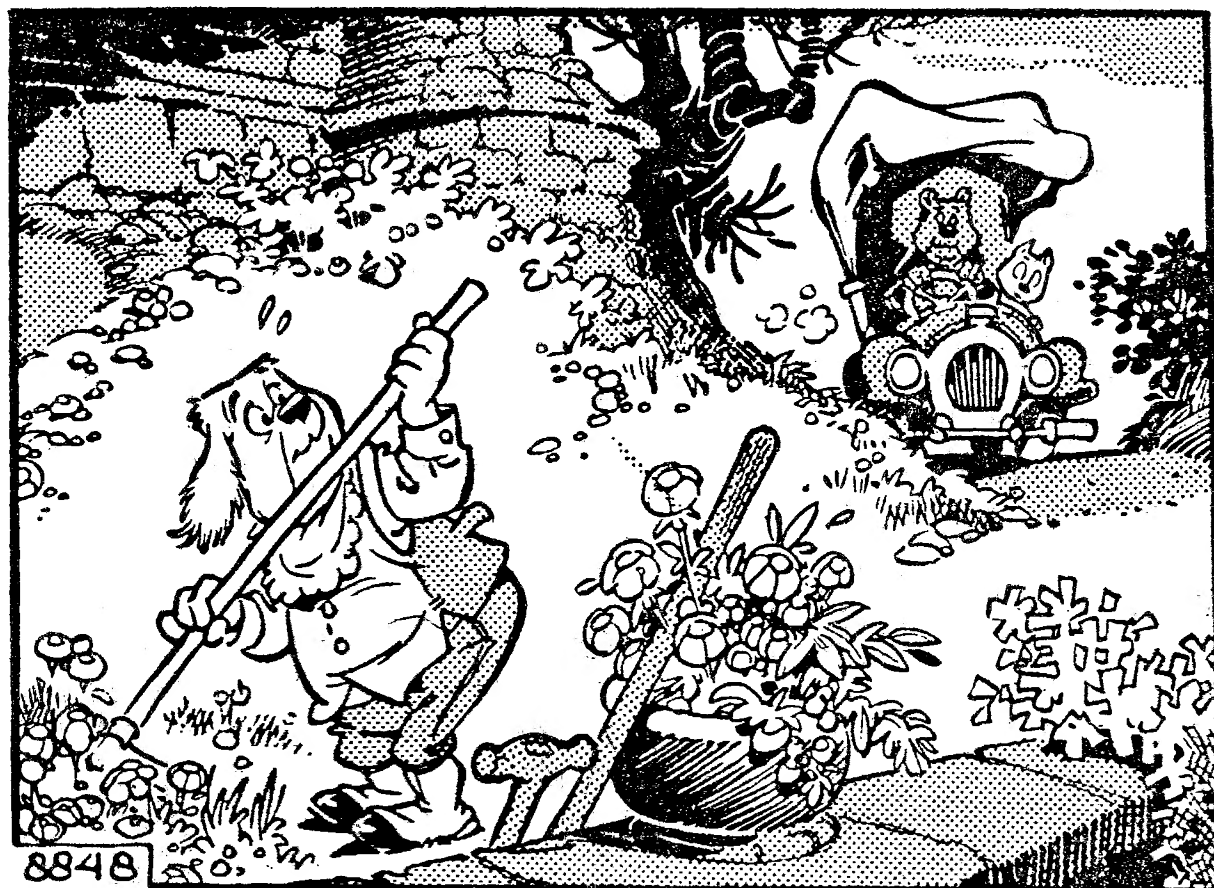

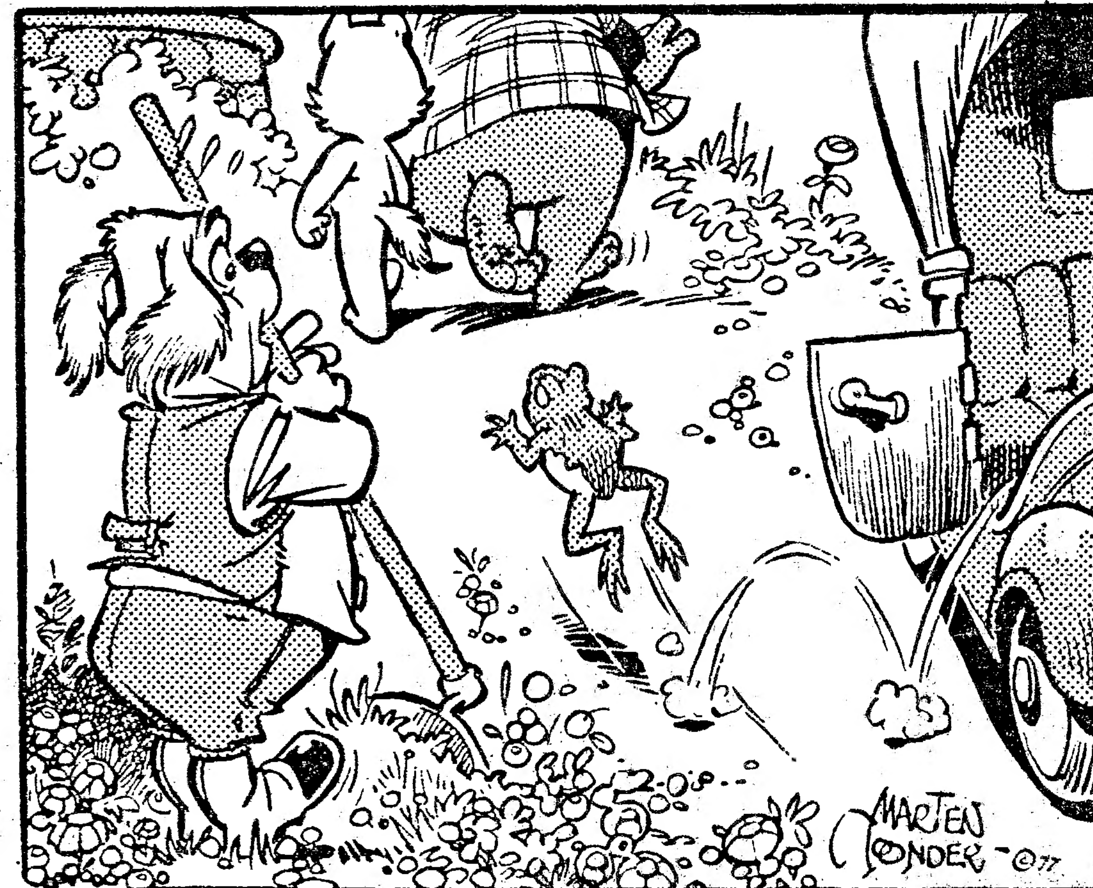

8847. Toen heer Bommel hoorde, dat hij met een betoverde prins te doen had, vergat hij zijn eigen ongemak.
„Maar dat is heel vreselijk," riep hij uit. „daar moet iets aan gedaan worden. Het gaat niet aan om een prins in een kikker te veranderen, bedoel ik. Ook een prins heeft rechten, wat jij, Tom Poes?"
„Zo is het", gaf de kikvors toe. „Als hij tenminste een voorzitter of een roerganger is. Ik zeg dat de een niet anders is dan de ander; de een zit alleen iets vóór de ander. Allemaal gelijk. Beschaving is afschaving, zei ik altijd. Maar dat werd de reden van mijn eh... betovering"

„Het is héél vreselijk", herhaalde heer Ollie getroffen. „Ik zal zeggen, dat deze misstand rechtgezet wordt. Ga met ons mee, heer prins".
„Voorzitter", verbeterde de kikker. En daarop sprong hij in de roeiboot, waar hij naast heer Bommel terecht kwam.

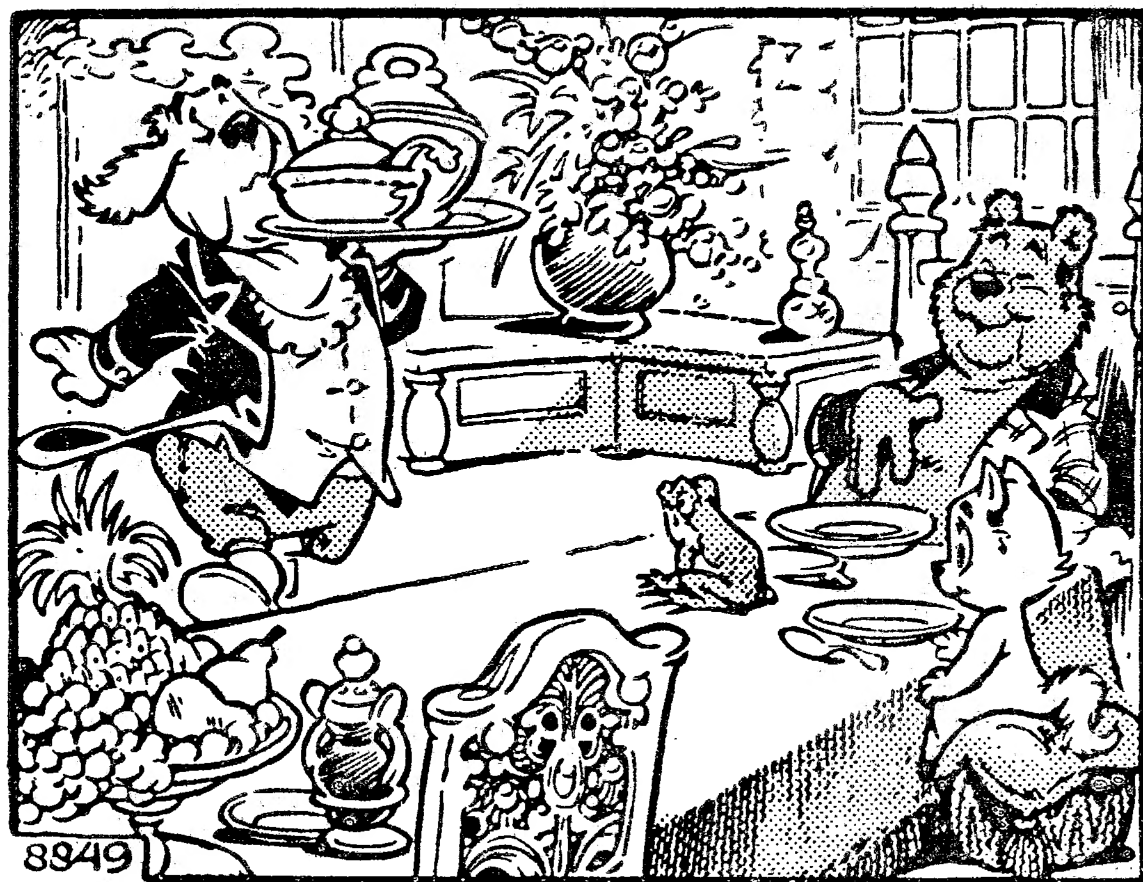

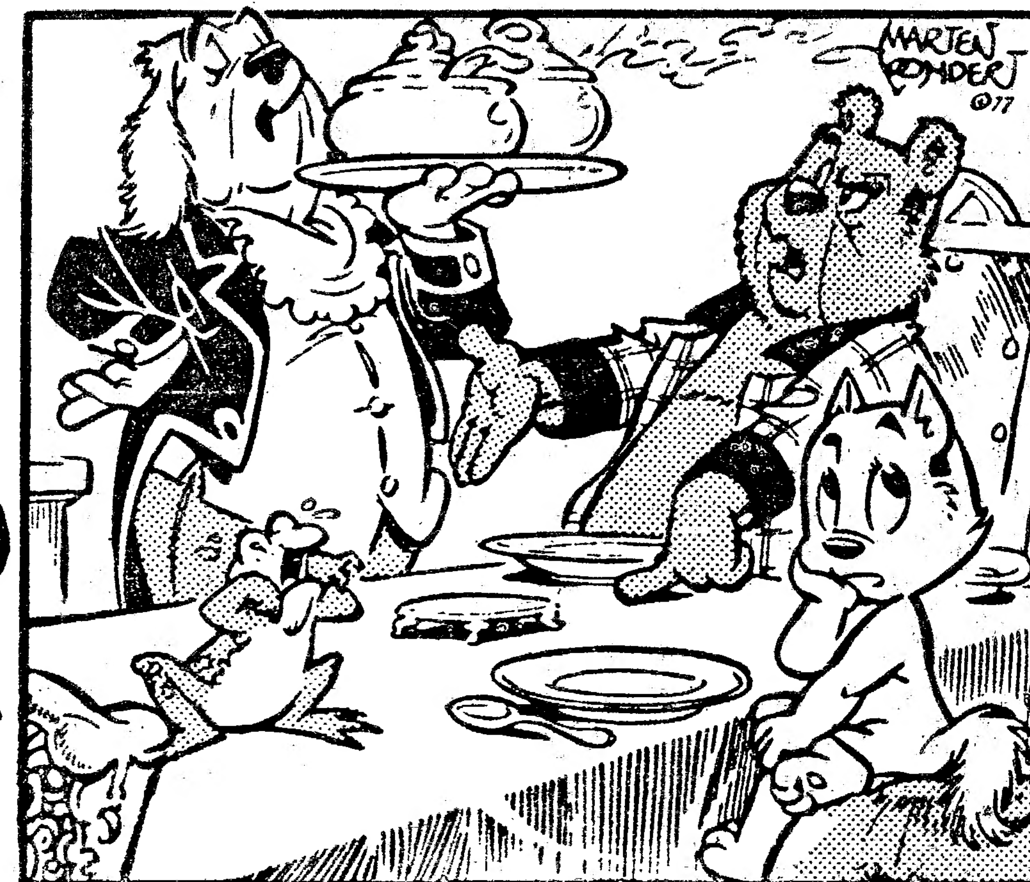

8848 Op deze vroege zomerdag was de bediende Joost bezig het gazon van onkruid te ontdoen. „Prettig werk", zoals hij tot zichzelf zei. „Vooral omdat heer Olivier het verschil tussen een labolia en een paardebloem niet weet". Vervuld van deze en dergelijke gedachten wiedde hij voort, totdat hij gestoord werd door de Oude Schicht, die ronkend de heuvel op kwam rijden.
„Welkom thuis", riep de trouwe knecht teleurgesteld. „U bent vlug terug, met uw welnemen. Beviel de beweging in de buitenlucht u niet? Te vermoeiend zeker, als ik mij zo mag uitdrukken. Het is zonde van de eenvoudige doch voedzame piknik-mand die ik had klaar gemaakt".

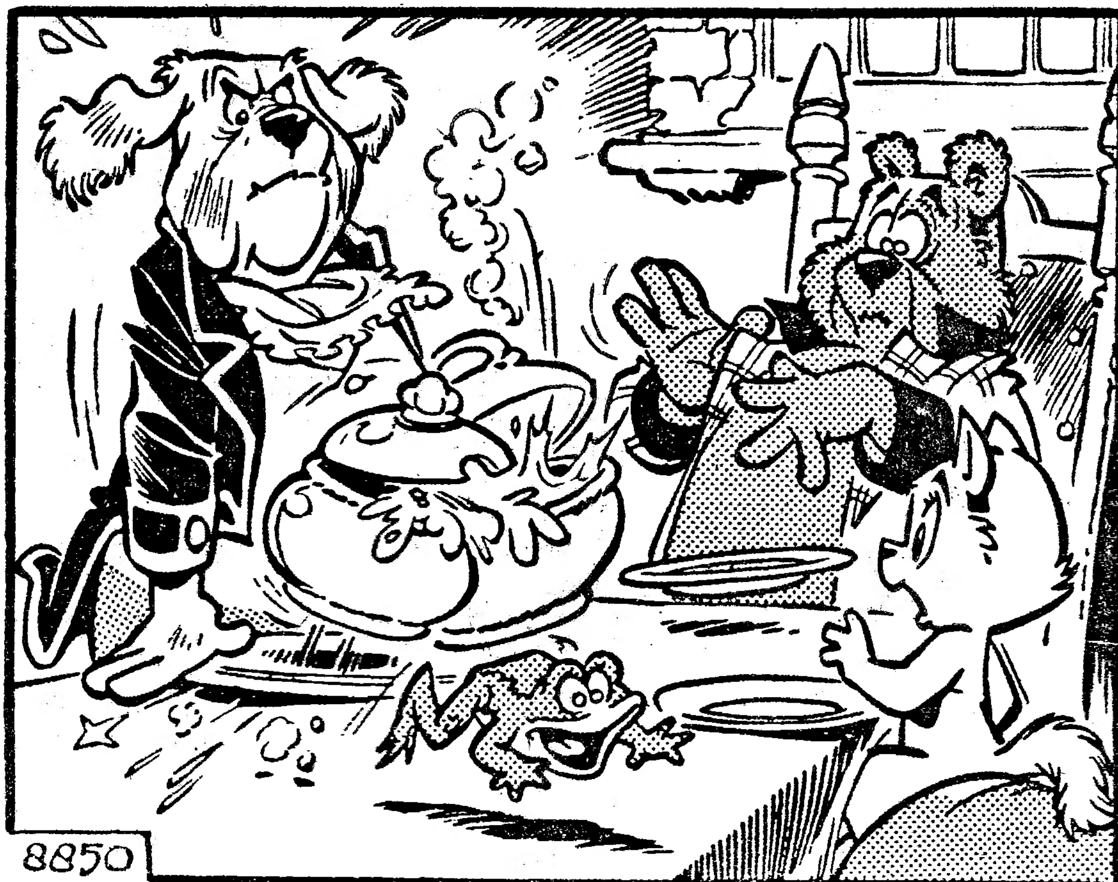
„Het is iets anders", verklaarde heer Bommel, uit het voertuig stappend. „Doordat ik te water raakte, heb ik een hoogstaand iemand ontmoet, die door een heks slecht behandeld is. En het is mijn plicht als heer om daar wat aan te doen, dat spreekt. Als je er nu een derde bordje bij wilt dekken, kunnen we thuis eten".

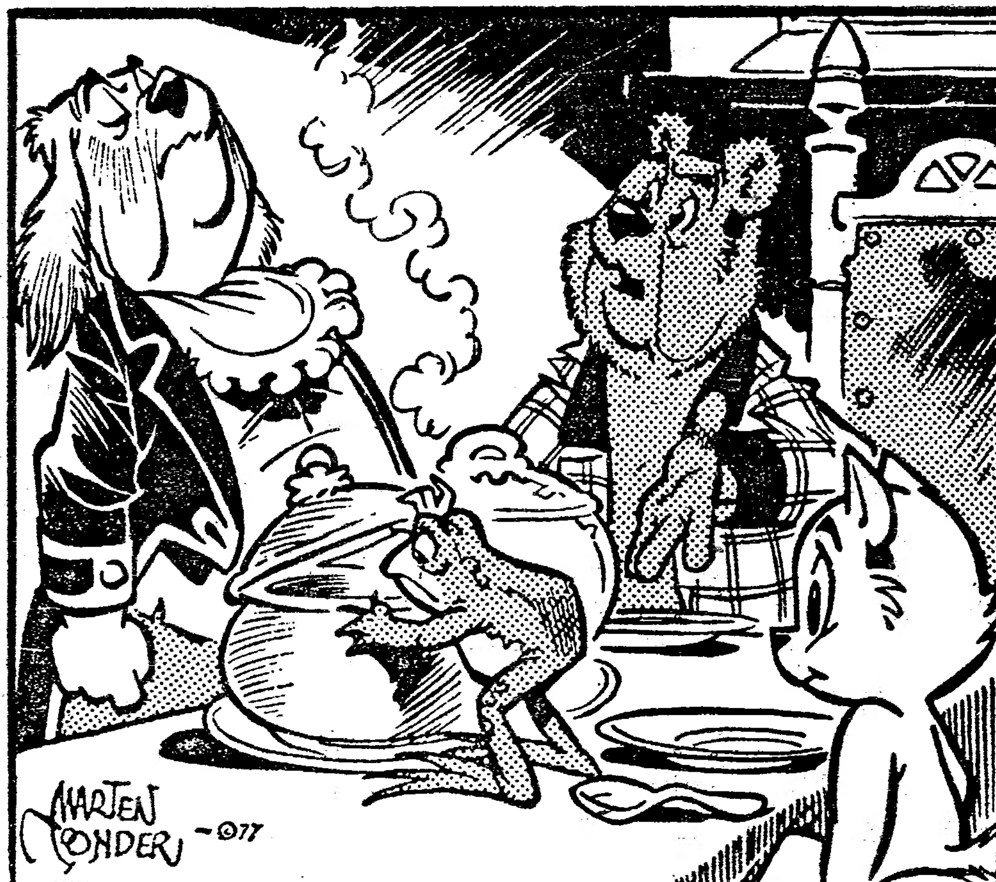
Zo pratende verdween hij met Tom Poes in de richting van het huis. En voordat Joost had kunnen vragen waar de aanzienlijke vreemdeling dan wel was, sprong er een kikker uit de auto, die het tweetal volgde.

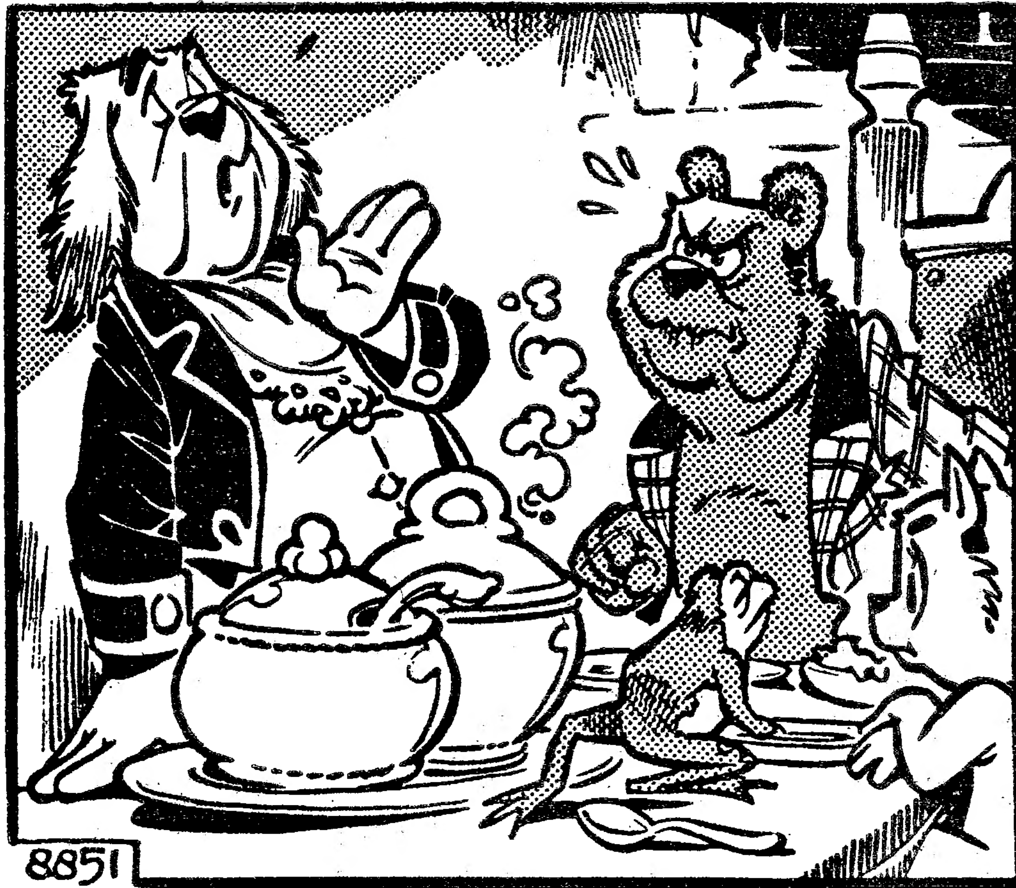
8849 Vervuld van zijn eigen gedachten maakte Joost snel iets warms klaar en bracht het naar de eetkamer, waar heer Bommel reeds met zijn gasten aan tafel zat.
,,Dat ruikt lekker'', sprak heer Ollie goedkeurend. ,,Na alle beweging, die ik als herstellende heb moeten nemen, heb ik zin in iets versterkends''.
De bediende gaf geen antwoord. Hij was verstijfd voor de tafel blijven staan en staarde door de dampen naar de kikker. ,,Excuseer, heer Olivier'', sprak hij ten slotte met kille stem. ,,Ik keur het af, dat de gast op de tafel zit, met uw goedvinden. En bovendien stuit het me tegen de borst, dat dit dier behandeld wordt als een gelijke. Op deze manier is het einde zoek. Men kan van mij toch niet verwachten, dat ik een kikvors bedien?''
Op deze hooghartige woorden barstte het dier in schreien uit, en heer Bommel richtte zich verontwaardigd op.
,,In de eerste plaats'', zo riep hij, ,,is deze kikvors een betoverde prins, en in de tweede plaats heeft ook een kikker rechten. Vind je een kikker soms anders dan jezelf? Waarom, zou ik wel eens willen weten?''

8850 "Juist", riep de kikker uit. "In de eerste plaats ben ik een gekikkerde voorzitter en in dé tweede plaats zou ik wel eens willen weten, waarom je jezelf anders vindt dan mij..."
Verder kwam hij niet, want nu zette de bediende met zoveel kracht zijn dienblad neer, dat de schalen en de aanzittenden opsprongen.
"Dit gaat te ver, als ik zo vrijmoedig mag wezen", sprak hij met trillende wangen. "Een kikvors kan zich alleen maar voorstaan op zijn kikkerboutjes, en wanneer men mij wil vergelijken met een dier, dat alleen maar praatjes kan maken, slaat de gal me door de zuren, met uw goedvinden. Ik zie me dan ook genoodzaakt..."
"Een ogenblikje", zei heer Bommel streng. "Zo hoor ik je niet graag praten, Joost. Men zou kunnen denken, dat je liberaal was, of erger. Kan deze kikker helpen, dat hij is zoals hij is, terwijl hij bovendien eigenlijk heel anders is? En hij heeft geen kansen gehad om iets te leren; door zijn betovering natuurlijk".
"Wie maakt hier trouwens praatjes?", vroeg het dier, dat intussen de inhoud van de schalen aan een vluchtig onderzoek onderworpen had. „Hij doet alsof hij iets heel bijzonders is, terwijl er niet eens een smakelijke vlieg in die schotel zit. Op mij is niet gerekend."

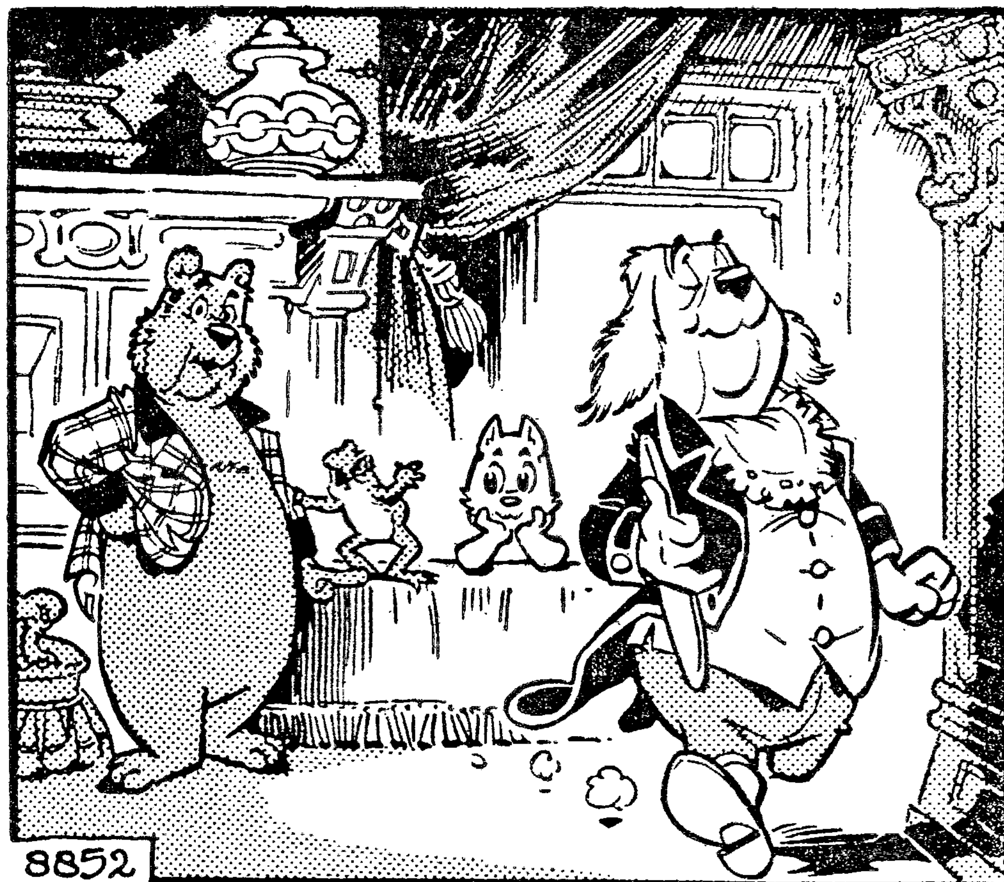

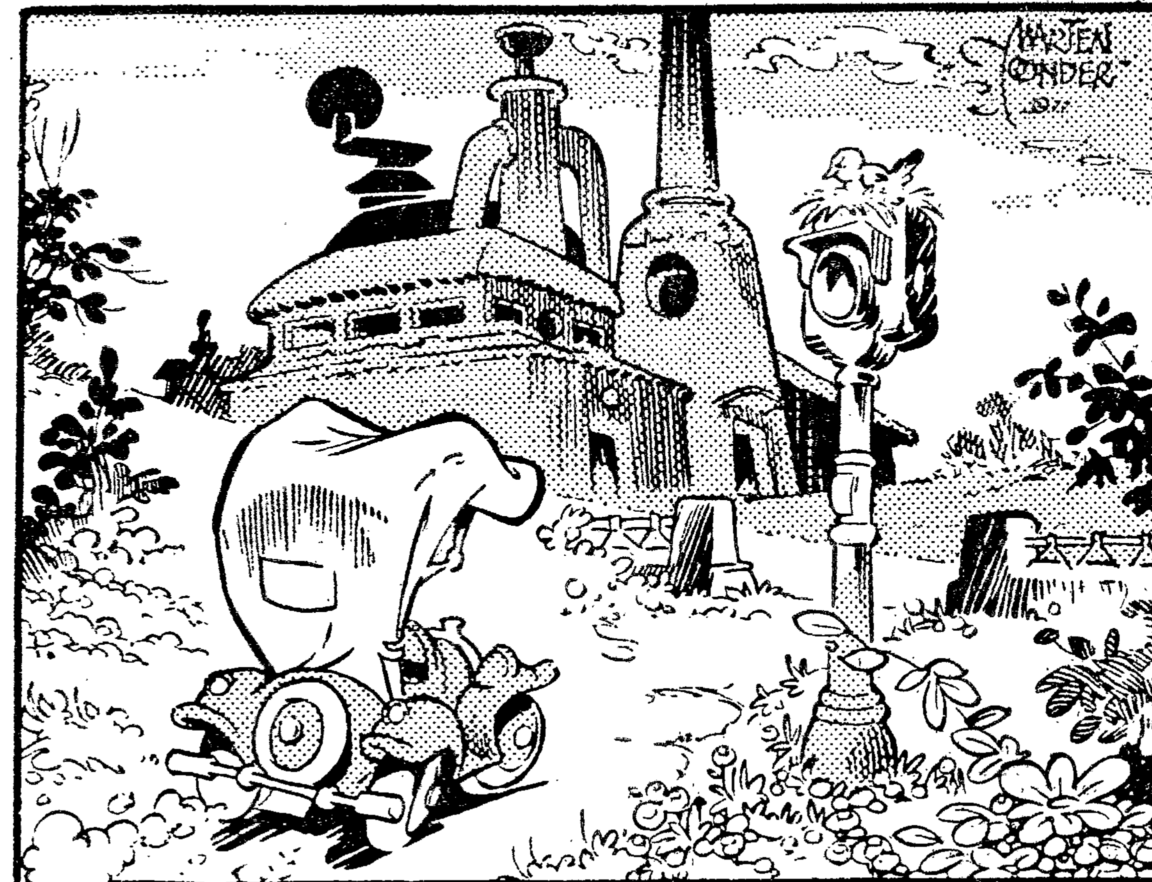
8851 "Vliegen in mijn maaltijd?", herhaalde Joost met verstikte stem. "Er zijn grenzen, als ik u daarop attent mag maken. Ik weiger vliegen op te dienen, wanneer u mij toestaat. En ook om naar de grote mond van een kikker te luisteren. U moet beslissen, heer Olivier; dat dier eruit of ik eruit".

Heer Bommel was tijdens deze woorden steeds meer bewolkt geraakt, en nu rees hij toornig overeind. "Als je er zo over denkt, weet ik wat mij te doen staan", sprak hij met ingehouden toorn. Voor een heer met vooruitstrevende denkbeelden is er maar één weg open, en dat is...."

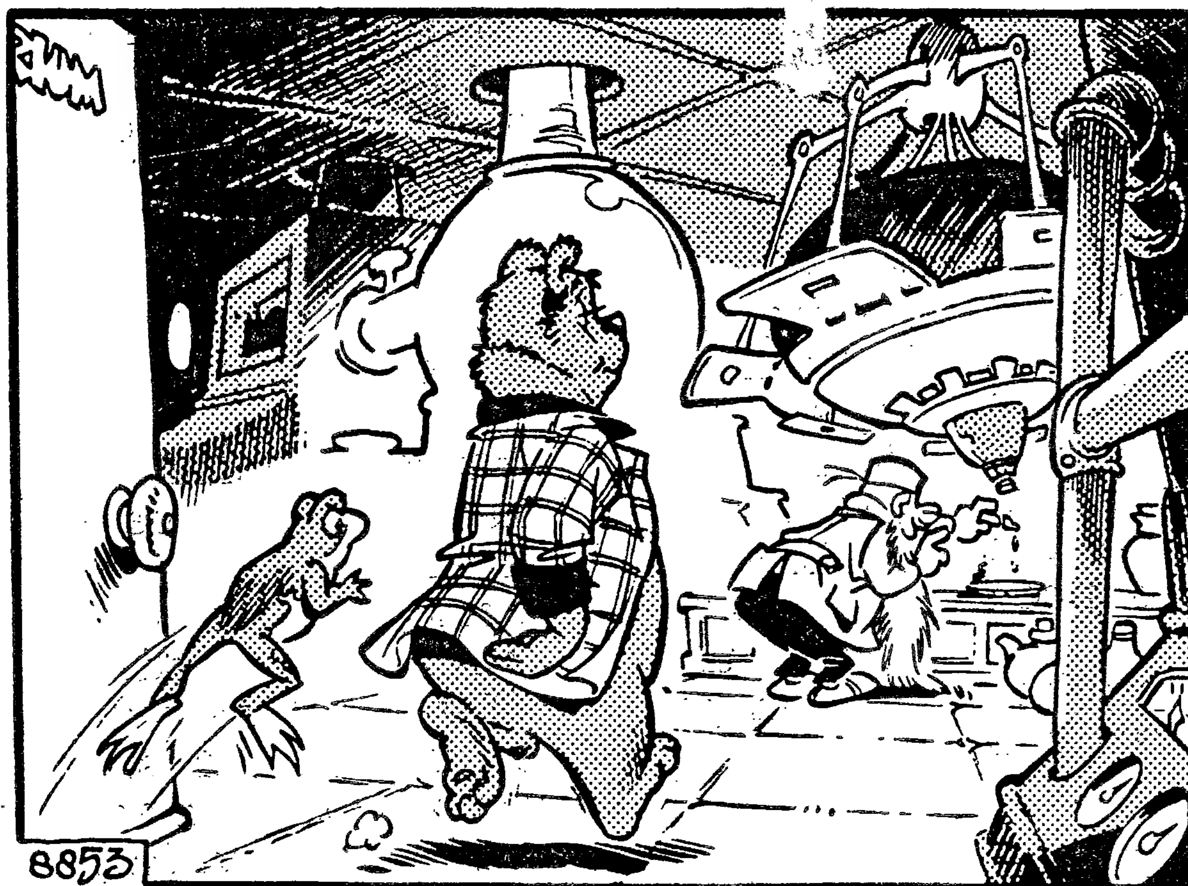
Hij zweeg, want het drong tot hem door, dat Tom Poes aan zijn mouw stond te trekken, en met een wegstervend gemompel keerde hij zich om.

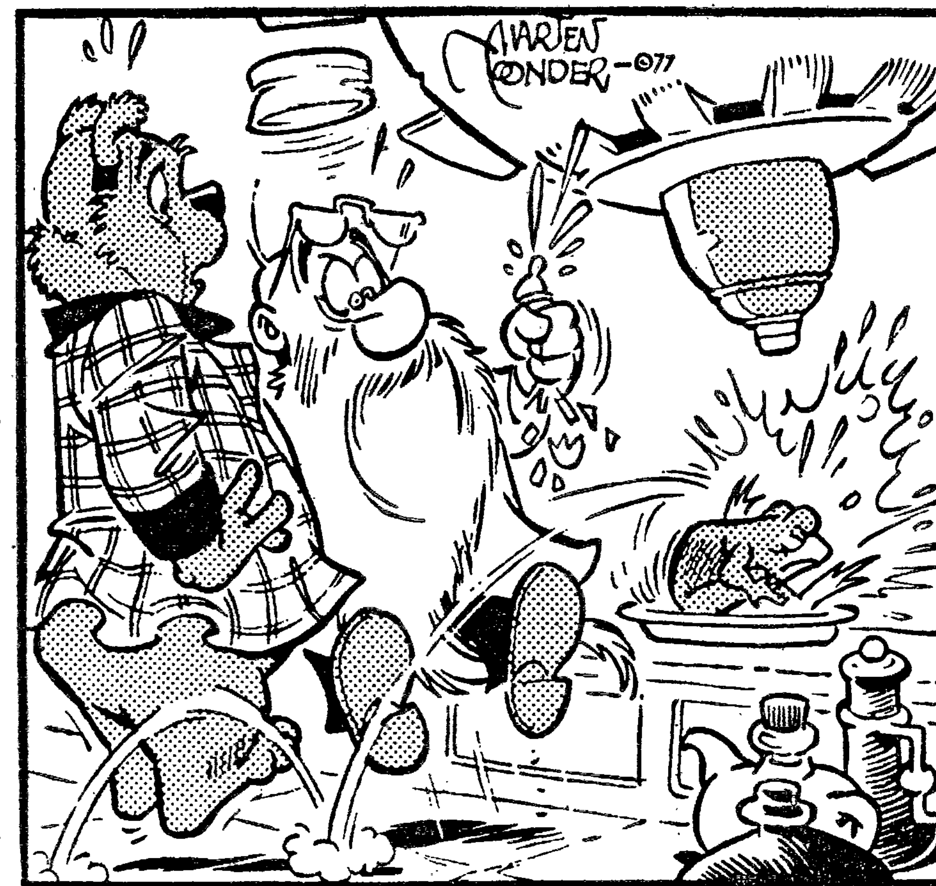
"Wacht even", fluisterde Tom Poes. "U kunt die bekikkerde voorzitter toch beter ergens heen brengen, waar ze hem van zijn betovering afhelpen? Dan kan Joost blijven — en dat is toch wel prettiger voor u, denk ik."

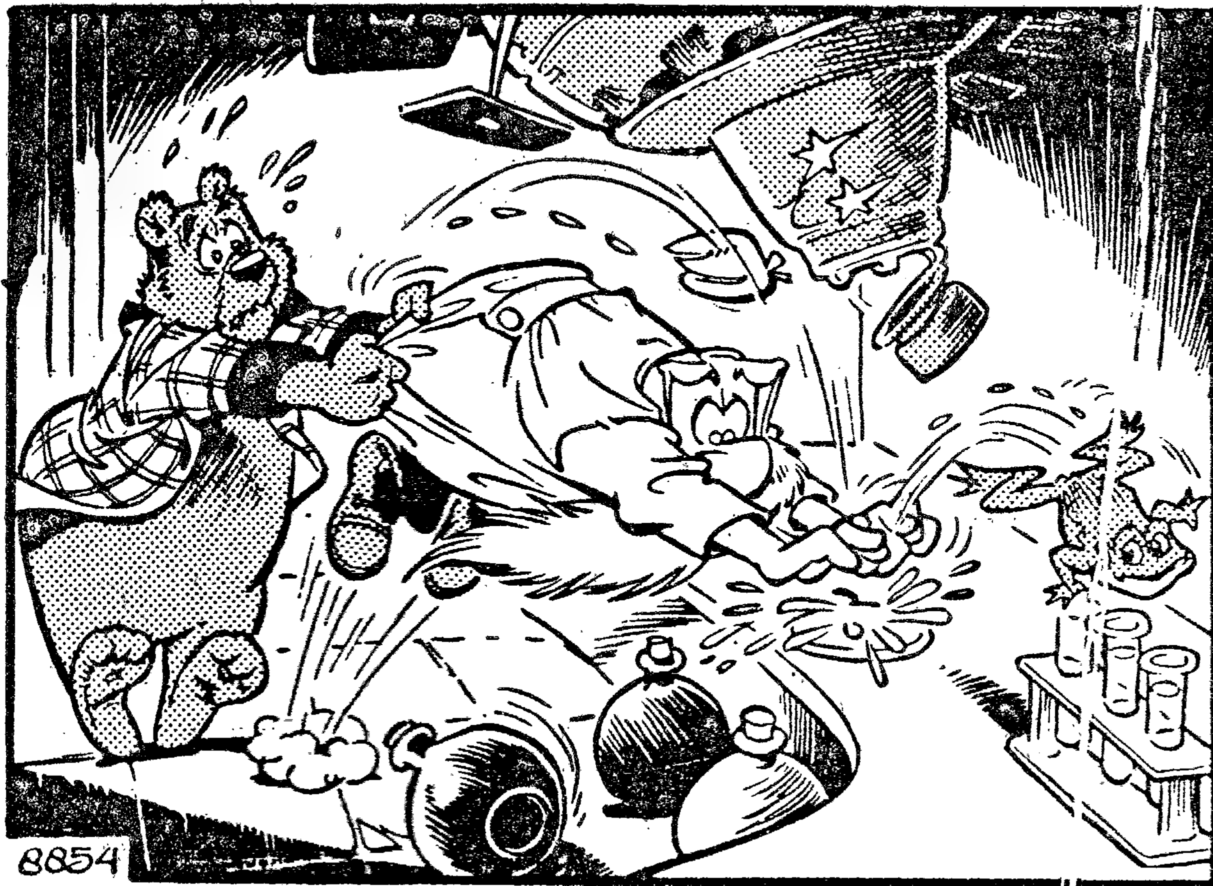
8852 Heer Bommel zweeg een ogenblik en toen verzachtten zijn trekken zich.
„Ik heb nog eens nagedacht, Joost'', sprak hij.
„Gaan we nog niet eten?'', vroeg de kikker ongeduldig aan zijn mouw trekkend. „Ik heb honger, al ben ik dan ook bekikkerd.''
„Het lijkt me beter'', vervolgde heer Ollie, „om deze betoverde vorst naar een bevoegd geleerde te brengen. Je zult dus verder geen last van hem hebben.''
„Zeer wel, heer Olivier'', zei Joost, en met een nauwelijks waarneembaar glimlachje verliet hij het vertrek.
„Ik lust al deze rommel niet'', hernam de kikker. „Kost voor dikdoeners. Wij afgeschaafden eten eenvoudig maar voedzaam. En ik heb honger.''
„We gaan naar een gestudeerd iemand, die verstand van uw geval heeft'', verklaarde heer Bommel, terwijl hij zijn gasten voorging naar buiten. „Ik overweeg professor Prlwytzkofski in te schakelen, dat is ten slotte een geleerde van naam.''
„Hm'', zei Tom Poes. „Het is de vraag of hij verstand van betoverde prinsen heeft. Maar het valt natuurlijk te proberen. Ik denk, dat ik intussen een beetje ga vissen.''
Zo reed heer Ollie even later alleen met de kikvors naar het laboratorium. Maar de laatste zag er niet veel in.
„Geleerden'', mompelde hij vol walging. „Denken, dat ze anders zijn omdat ze meer geleerd hebben, terwijl iedereen gelijk is.''

8853 In het stadslaboratorium hing een diepe wetenschappelijke stilte, die slechts verbroken werd door het zachte zoemen van de deolitor en de mompelende stem van professor Prlwytzkofski. De hoogleraar telde de druppels die hij door middel van een pipetje aan een jajium-pinkverbinding toevoegde; een uiterst fijn werk, waarbij men niet gestoord kan worden, omdat het om de kritische graad gaat. Het is dan ook te begrijpen, dat hij gramstorig omkeek, toen heer Bommel binnentrad, gevolgd door een springende kikker.
,,Schaft u zich voort!", riep hij toornig. ,,Het geeft hier gener plaats voor amfibieën."

,,Dit is geen amfibie", zei heer Ollie waardig. ,,Dit is een kikker. Maar eigenlijk is hij een betoverde prins. Nu zoek ik naar iemand, die hem weer zijn eigen vorm kan geven, en daarbij dacht ik aan u."
,,Heenweg!", riep de getergde geleerde. ,,Zo ener wáánzin heb ik niemaals gehoord. Voort met u en der nederdrachtiger kikr". Door deze woorden ontstak het dier natuurlijk in woede, want beesten hebben ook gevoel.
,,Kwaark", snauwde hij, terwijl hij in de verbinding van de hooggeleerde sprong. ,,Ik ben een gekikkerde voorzitter. Maar het wordt tijd, dat ik hier de waarheid eens zeg."

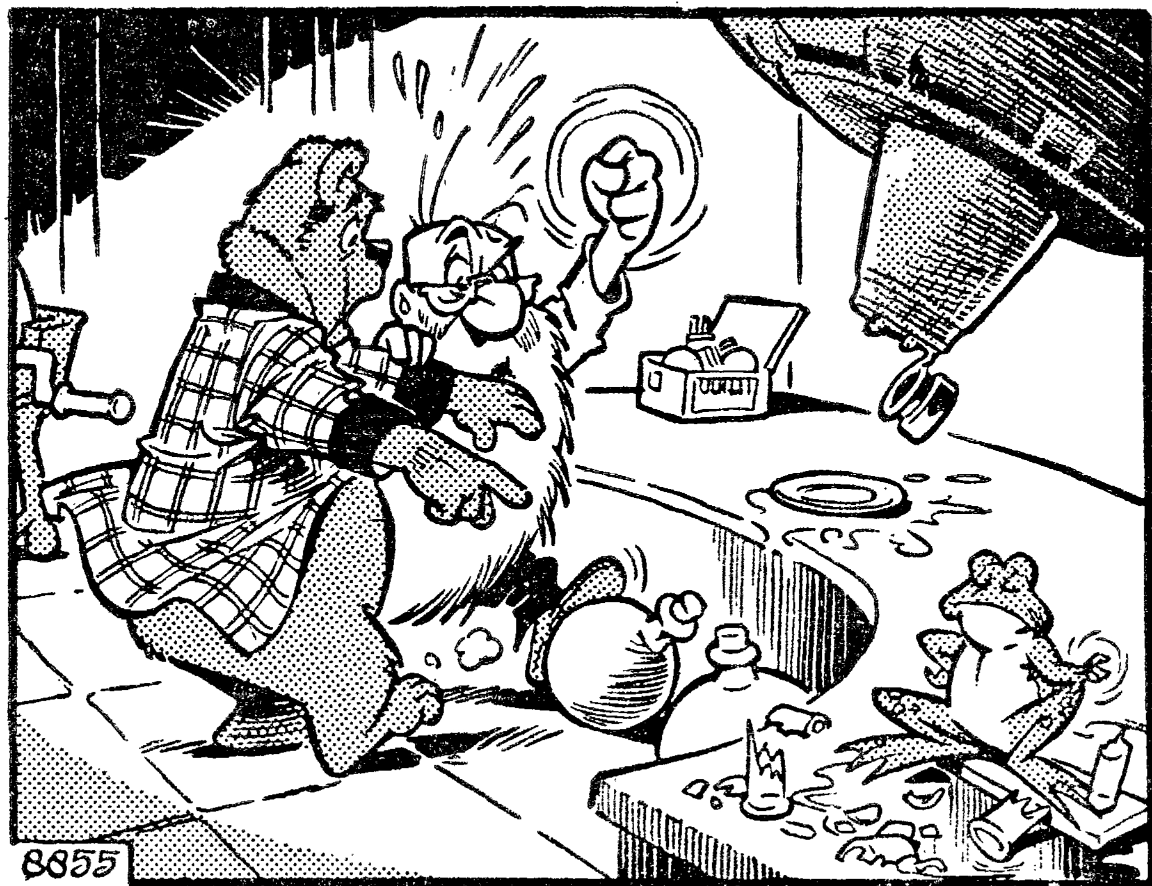

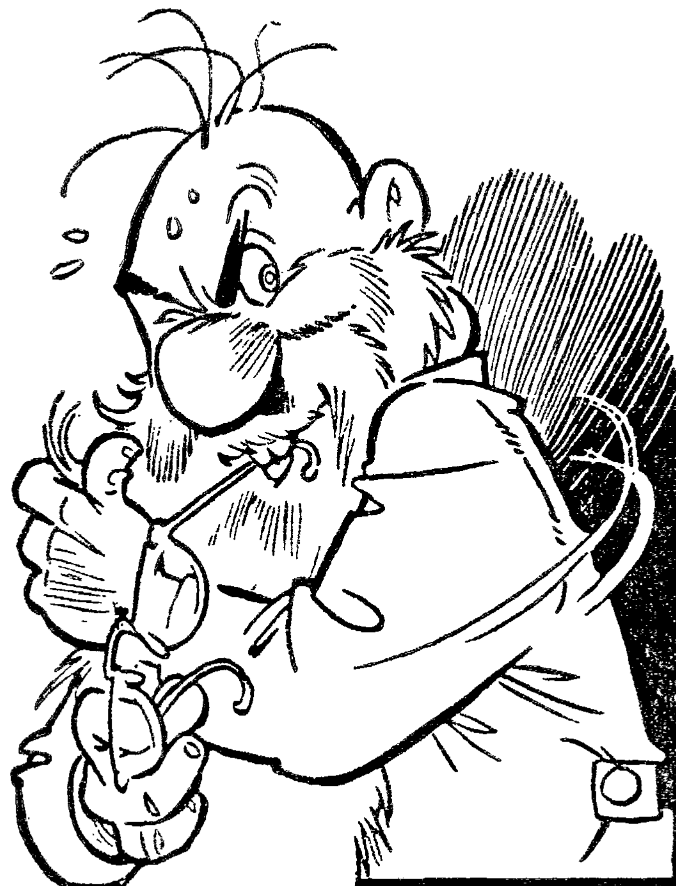

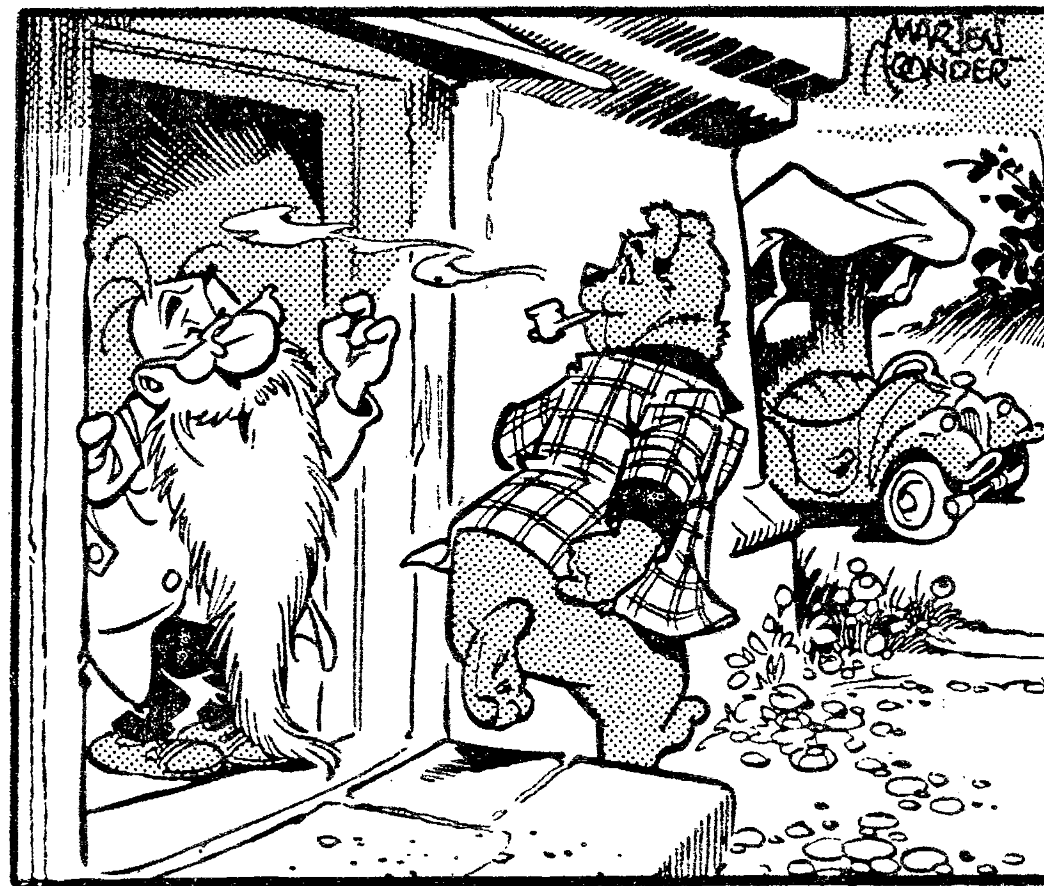
8854 „Ik zal jullie eens de waarheid zeggen," begon de kikker dreigend; maar professor Prlwytzkofski liet hem niet aan het woord komen.
„Hier wordt gener waarheid gezegd," riep hij uit. „Hier wordt der wetenschap gepleegd."
Met deze woorden sprong hij uitzinnig naar de schaal waarin het dier was gaan zitten, en heer Bommel kon hem slechts met grote moeite tegenhouden.
De kikvors wachtte niet af of dat zou lukken, maar nam voor alle zekerheid een sprong. Zodoende kwam hij veilig terecht op een rekje met reageerbuizen,die in scherven op de werkbank stortten.

„Daar is ja mijner arbeid gans verschutterd," jammerde de hoogleraar, de handen voor het gelaat slaande. „Ener frosje hupst in mijn kritischer graad herom en ener kweerhals houdt mij bij der jassenbandes. Ontlaat mij. Ik wil een ongeluk begaan!"

„Niet doen," riep heer Bommel. „Het is een betoverde prins."
„Voorzitter," verbeterde de kikker, een gepaste houding aannemend. „Het is hier een bende en het vocht in deze flesjes stinkt. En ik wil wedden, dat zo'n prof er nog voor wordt betaald ook."

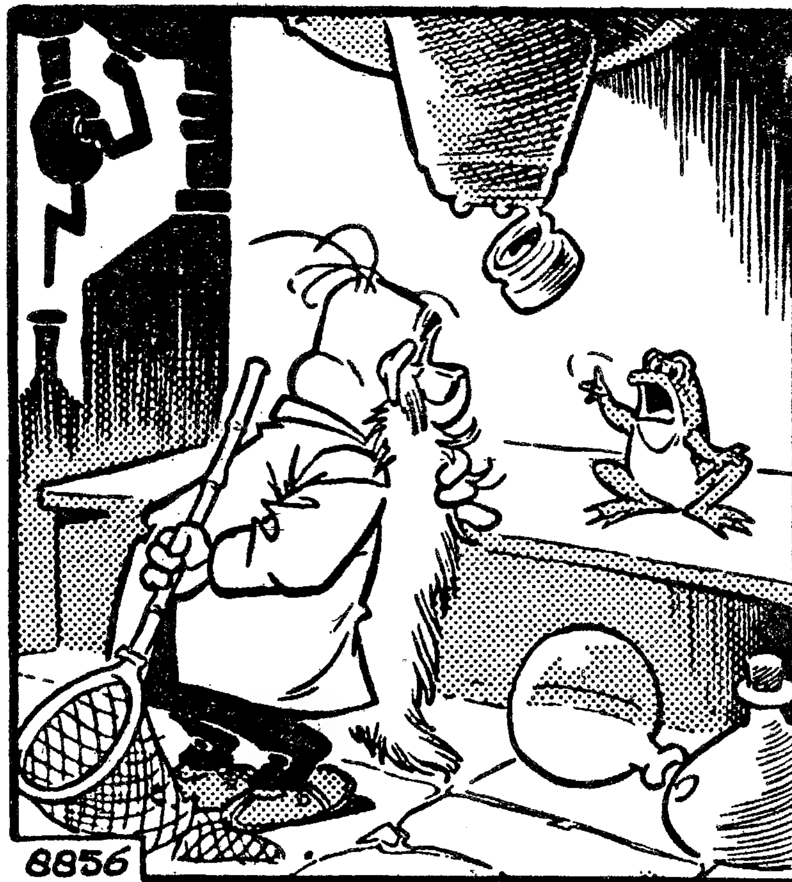

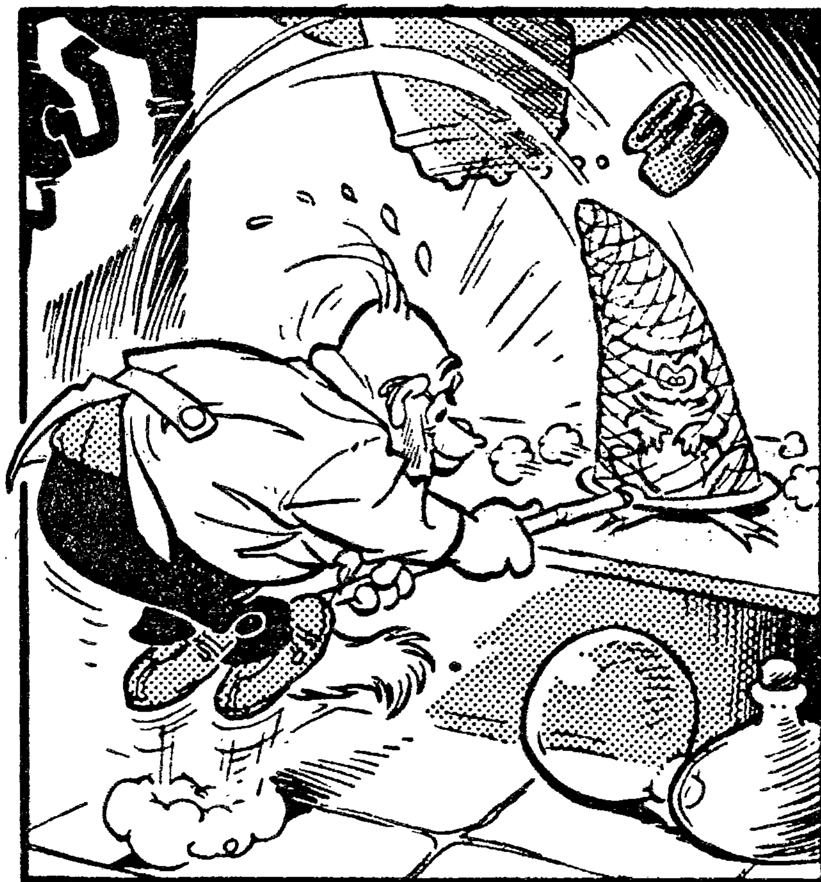
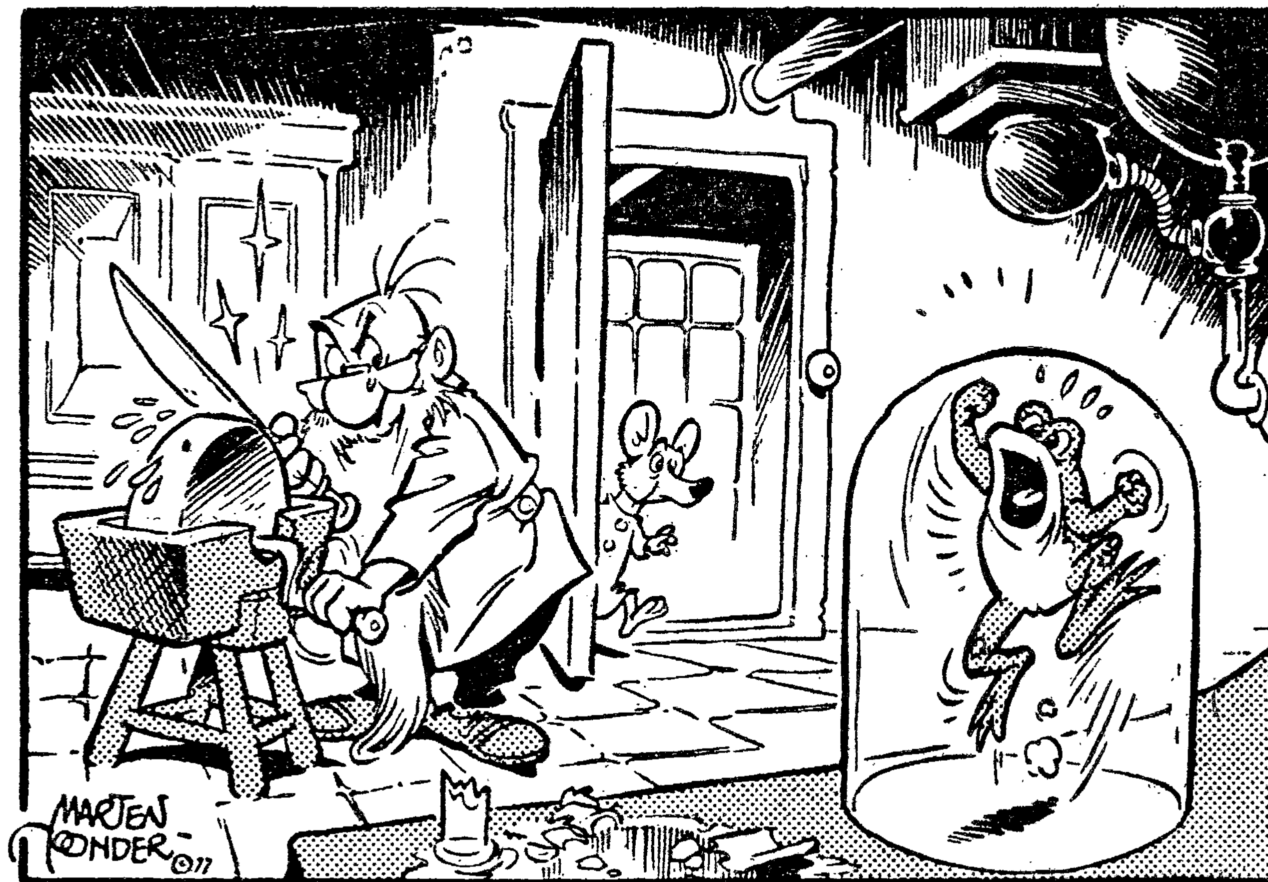

8555 „Zo'n prof denkt, dat hij anders is dan ik, omdat hij er anders uitziet", sprak de kikvors. „Het is hier een troep, en als ik niet gekikkerd was en het weer te zeggen had..."
„Maakt u zich voort uit mijner sulfurkonseptioon!" schreeuwde de geleerde in grote drift. Het kostte heer Bommel moeite hem tegen te houden, en hij moest zijn stem verheffen om zich verstaanbaar te maken.
„U ziet toch wel dat dit geen gewone kikker is," riep hij. „Daarom kom ik juist hier. Voor hulp van de wetenschap, bedoel ik."
Deze laatste woorden brachten de gramstorige geleerde plotseling tot zichzelf, en hij begon peinzend op zijn brilmontuur te kauwen.

„Een plapperendes frosje," mompelde hij. „Ener betoverender prins. Hier zit ja ener fenomeen voor."
Er kwam een geel lichtje in zijn ogen, en daarop plooide zijn baard zich in een brede glimlach.

„Het komt in schoonster ordening," sprak hij met prettige stem. „Hulp der wetenschap, ja, ja. Ik zal dit geval wetenschappelijk analiseren. U kunt op mij vertrouwen, mijnheer Boml. Berustigt u zich, bid ik u."
Zo sprekende geleidde hij de gerustgestelde heer met zachte drang naar de uitgang, en daar namen de twee heren afscheid.

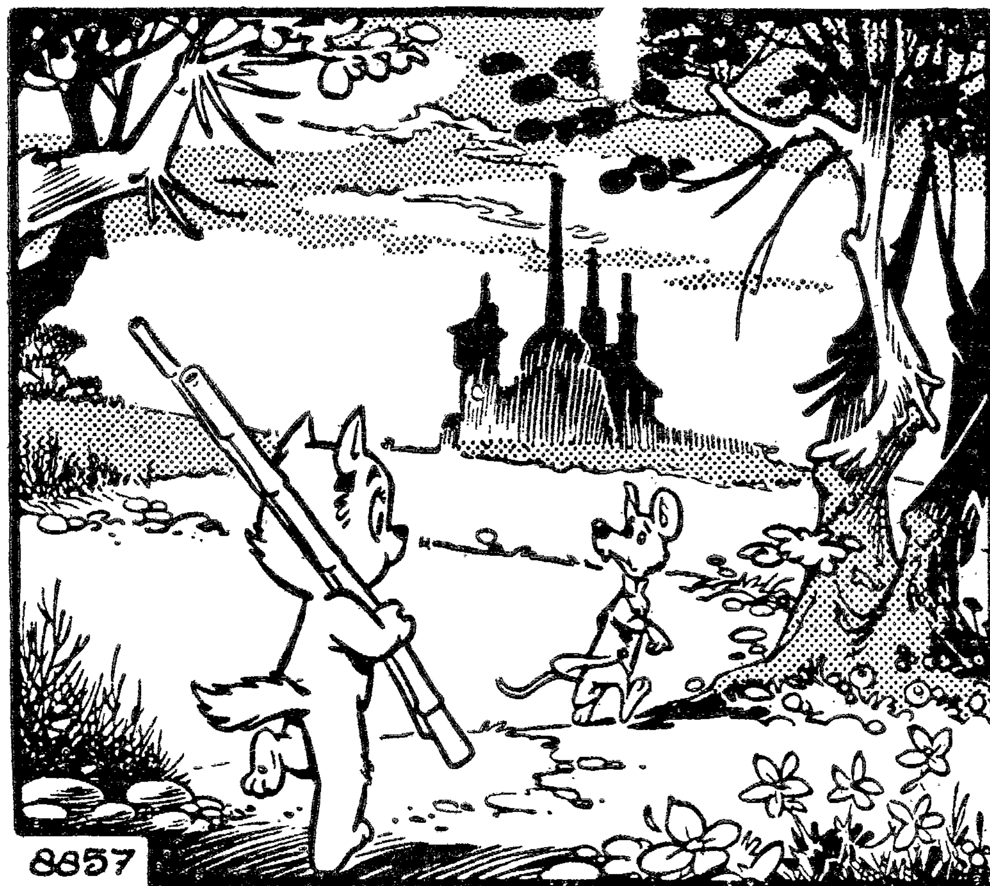

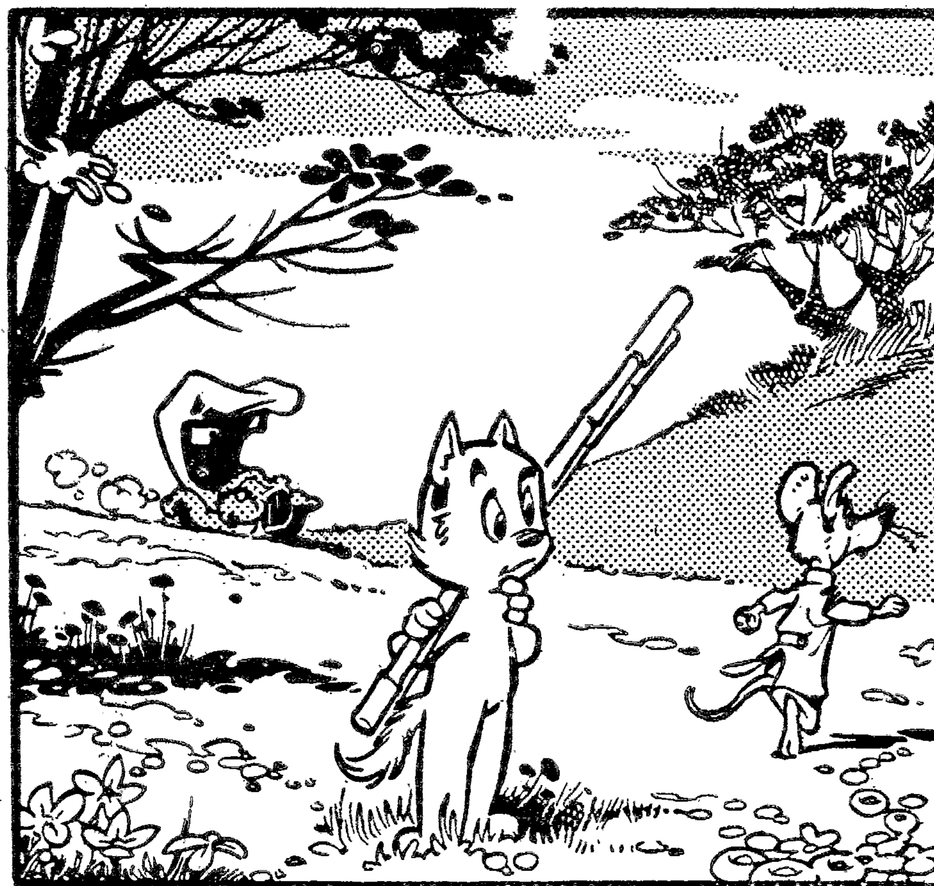
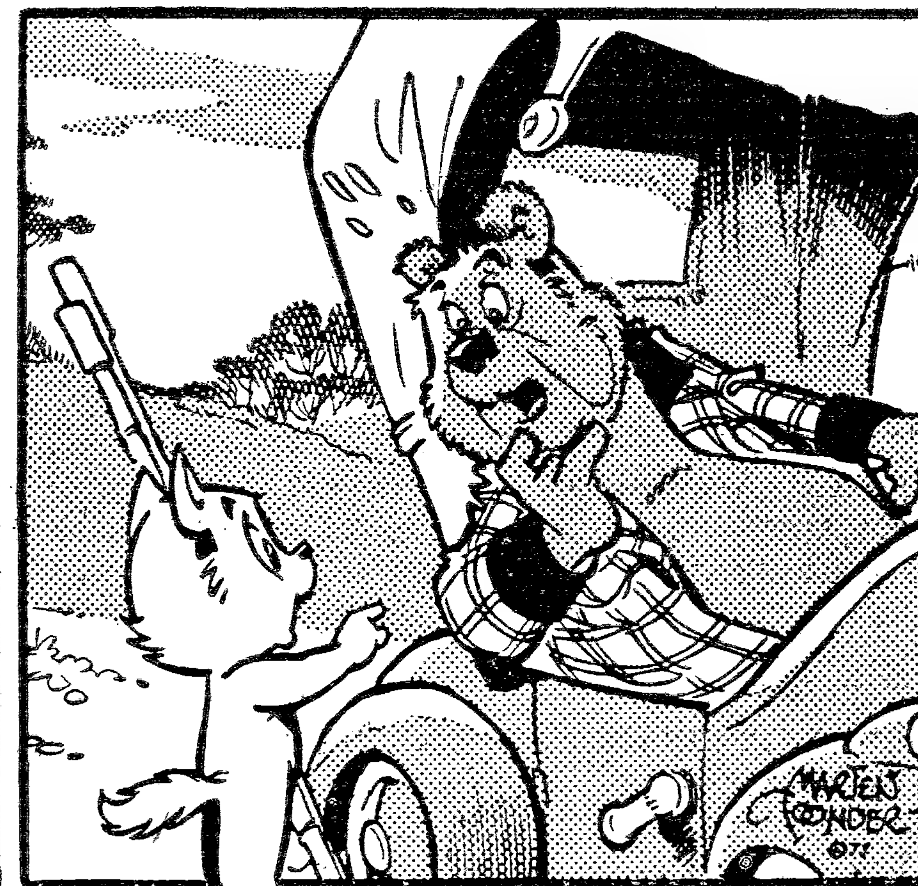

8856 Professor Prlwytzkofski begaf zich terug naar zijn werkbank en boog zich glimlachend over de kikker, terwijl hij een wetenschappelijk instrument op de rug hield.

„Een betoverender prins," sprak hij op aangename toon. „Zonderbaar. Ik mocht daar meer van weten. Hoe komt dat alles zo?"

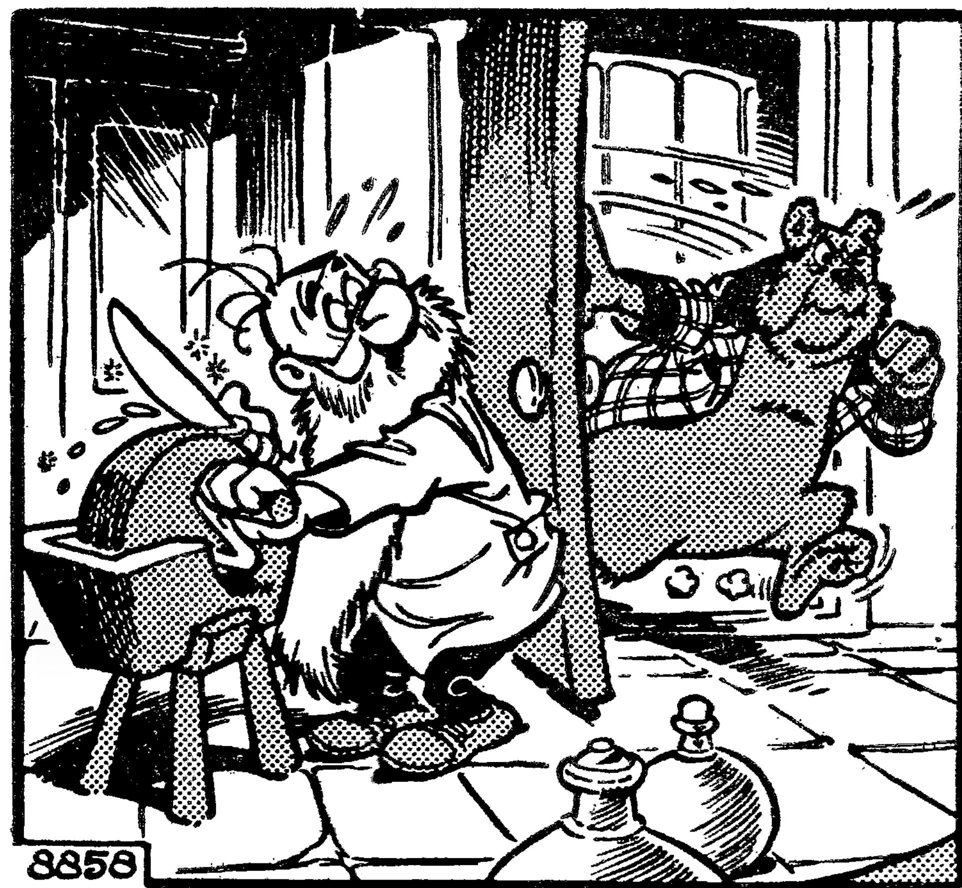
„Geen prins," verbeterde het dier. „Iedereen is gelijk; alleen zit de een meer voor dan de ander. En wanneer ik weer voorzitter ben, zal ik de wetenschap afschaffen, want die is nergens goed voor. Kan jij me soms mijn echte gedaante teruggeven?"
„Der wetenschap kan veel instaatzetten," verzekerde de geleerde sussend.
„In uw val geeft het als bijspel der plastischer zjiejurgie, der transplantatioon, enzowijder, enzowijder..."
Hij zweeg en met een plotselinge beweging sloeg hij het schepnet over de kikvors.
„Maar eerst moeten wij grondelijk analiseren," hernam hij, terwijl hij het dier onder een sterke glazen kolf plaatste. „Het geeft hier ener fenomeen, waarover ik gaarne ener diepgaande verhandeling schrijven mocht. Gans diepgaand, verstaat u?"
Na deze woorden haalde hij een apparaat voor de dag en begon met zo'n ijver zijn instrumenten gereed te maken, dat hij de binnentredende assistent Pieps niet direct opmerkte.

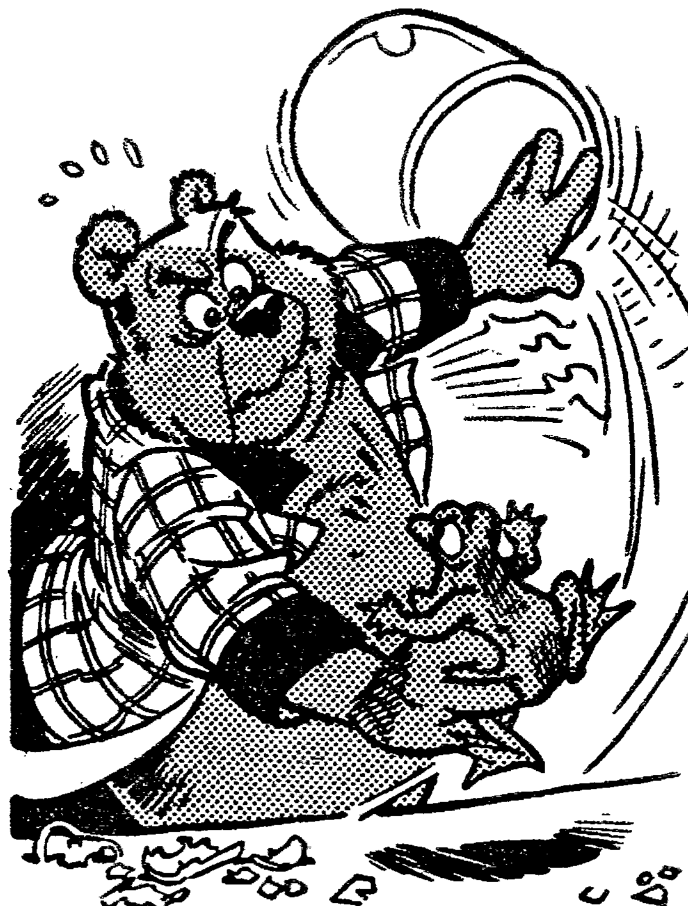

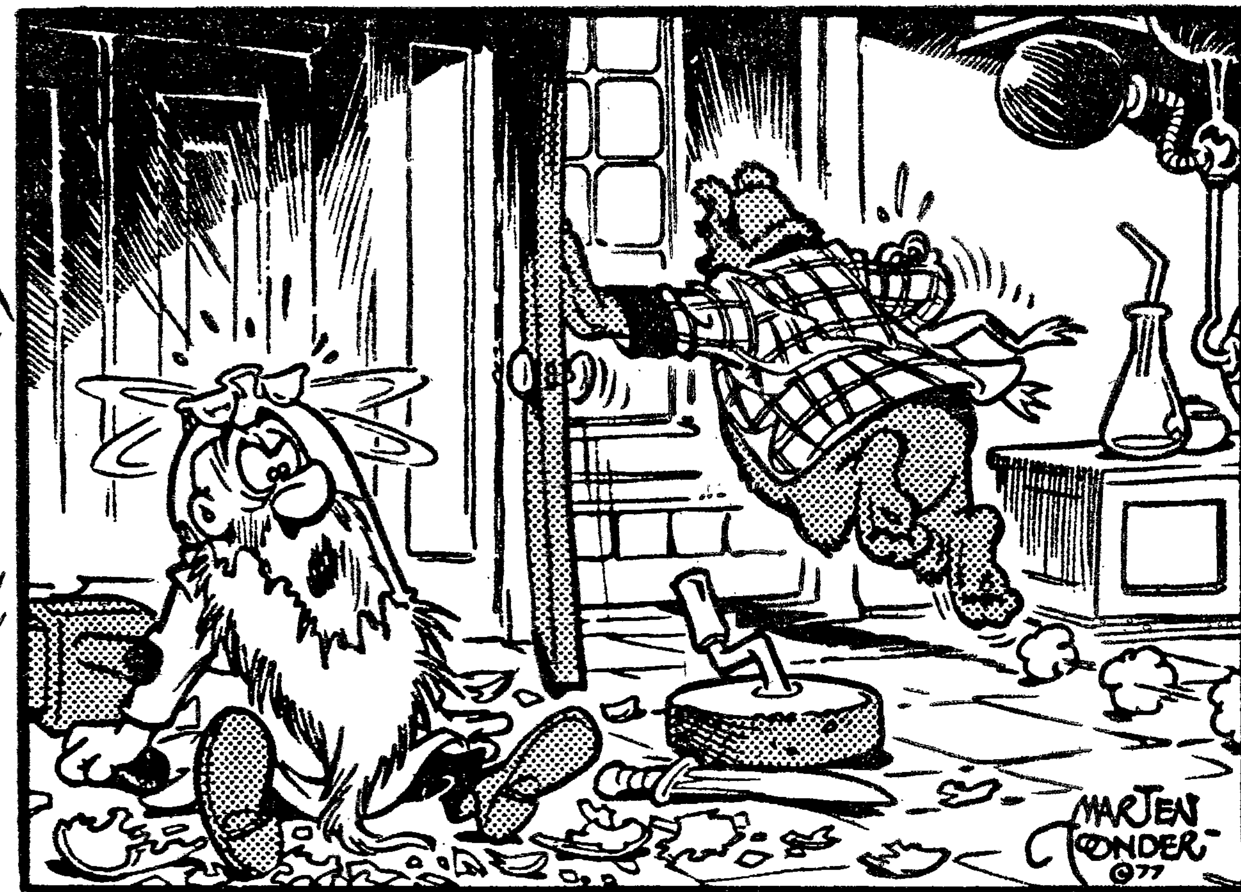

8857 Tom Poes had intussen zijn visgerei van huis gehaald en was nu op weg naar het meer om te gaan snoeken. Zo passeerde hij het stadslaboratorium, waar hij de assistent Alexander Pieps tegenkwam.
„Jij hebt het toch maar gemakkelijk," sprak deze gemelijk.
„Met dit mooie weer kan je gaan vissen als je zin hebt. En ik? Ik moet naar de stad om een kikkerbreinontleder te gaan halen. Mijn baas is gestoord, net als alle proffen. Wie gaat zich nu met kikkers bezighouden, terwijl we met een project bezig zijn?"
Hij mompelde een groet en vervolgde zijn weg, terwijl Tom Poes hem nadenkend nakeek.
„Kikkerbrein?" mompelde hij. „Hm. Dat geeft te denken..."
Op dat moment werd hij de Oude Schicht gewaar, die over een heuvel naderde en voor hem stil hield.

„Ik rijd een beetje rond," verklaarde heer Bommel, over het portier leunend. „Ach ja, terwijl jij gaat vissen, wijd ik me aan het redden van een ongelukkige prins. De professor heeft op zich genomen om de stakker zijn normale gestalte weer te geven, en nu wacht ik even op de uitslag van het onderzoek."
„Hm," zei Tom Poes. „Onderzoek? Weet u wel, dat hij een ontleder gaat gebruiken? Ik ben bang, dat het er voor uw prins niet zo goed uitziet."

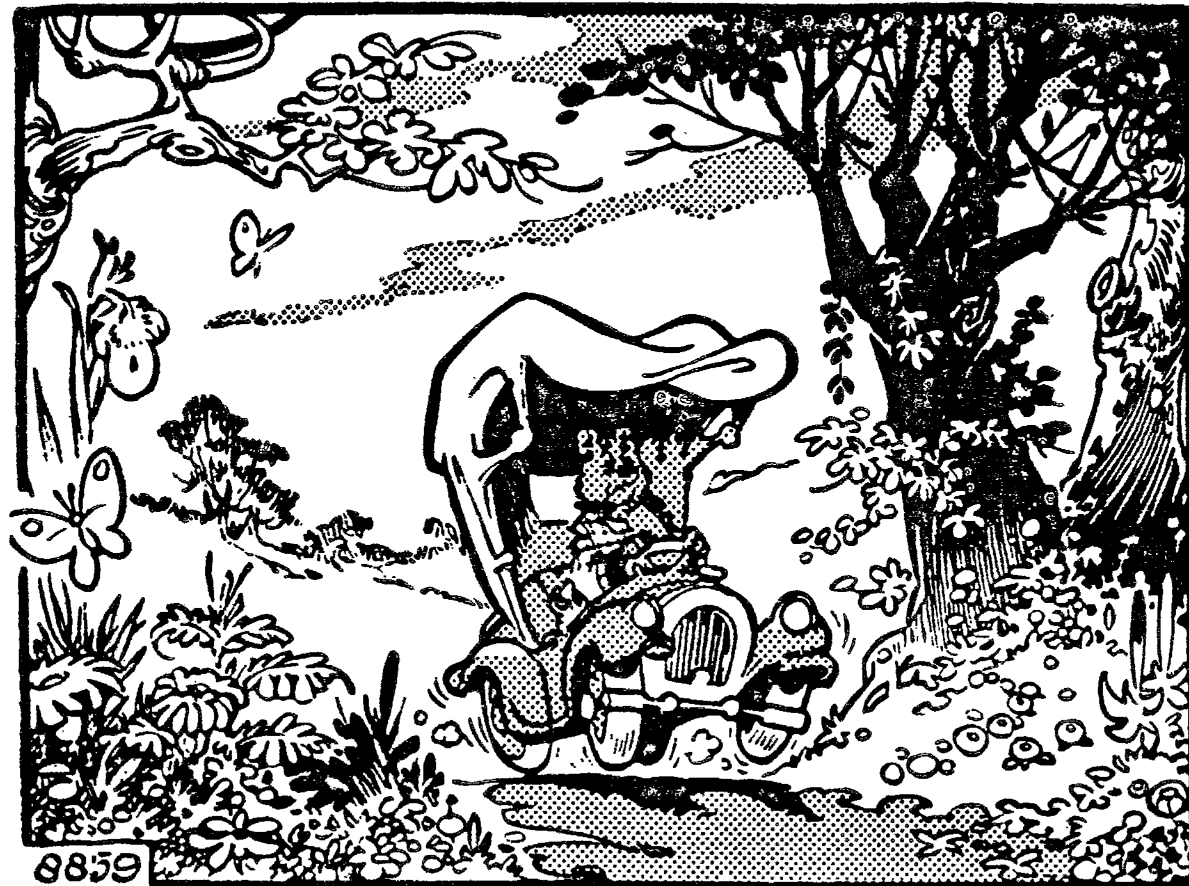

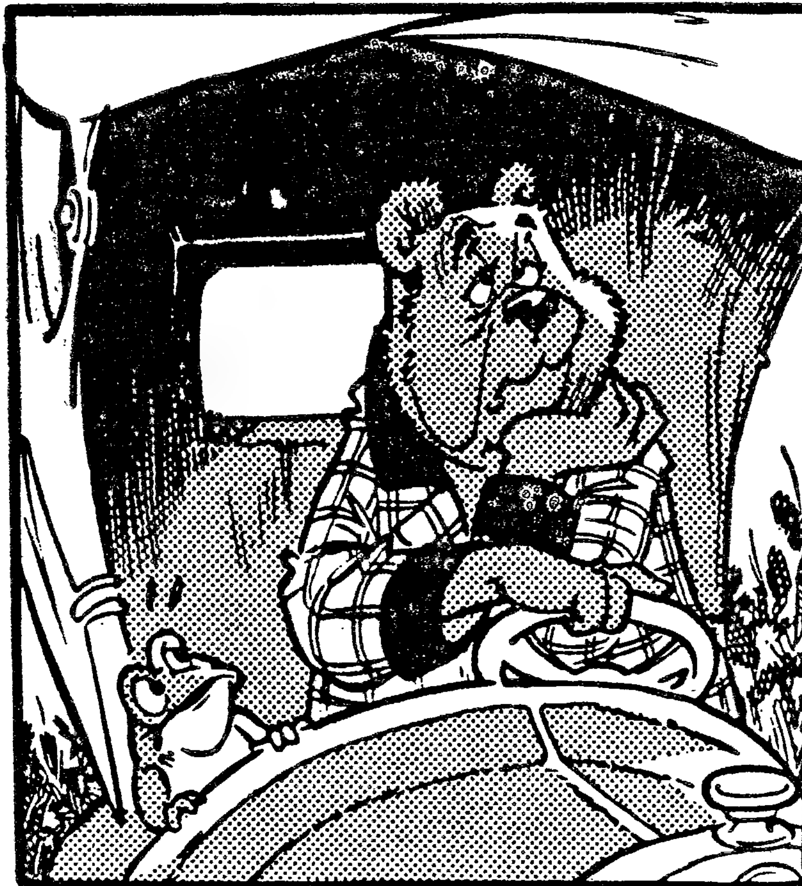

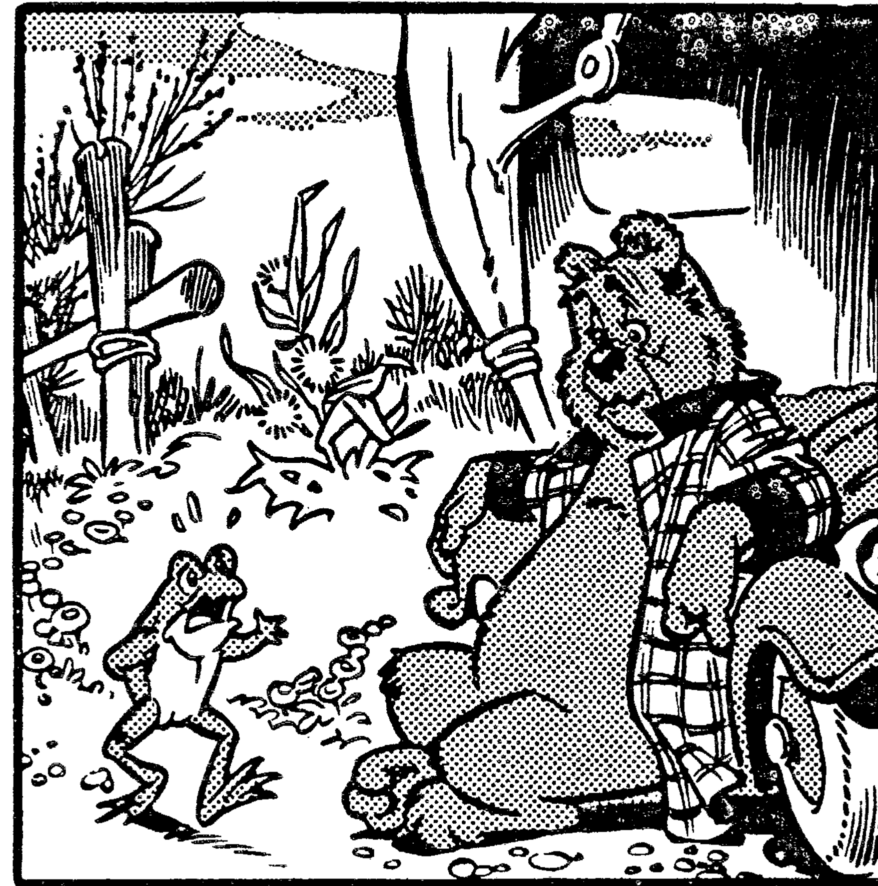

8858 Professor Prlwytzkofski was bezig zijn instrumenten haarfijn af te stellen voor het onderzoek van de betoverde voorzitter. In deze arbeid werd hij echter gestoord door het binnentreden van heer Bommel.
„Wat is hier aan de hand?" riep deze, een verwilderde blik door het laboratorium werpend. „Dat hoorde ik nu eens net. In plaats van hem te ontkikkeren, wordt hier een prins ontleed."
„Schaft u zich voort," snauwde de hoogleraar met overslaande stem. „U smet der steriliteit des ruimes."
Heer Ollie had echter de instrumenten van de geleerde in het oog gekregen en raakte door het dolle heen. Met een sprong was hij bij de operatietafel, waar het geroep van de patiënt dof hoorbaar was onder een glazen overkapping. En terwijl hij de kolf optilde en wegwierp, greep hij de kikker, die het danig benauwd gekregen had.
„Ben je daar eindelijk, verrader?" riep het dier. „Hoe durf je me hier achter te laten? Weet je niet, dat de wetenschap het einde van de beschaving is? Als ik voorzitter was, zou ik je laten afschaven."

Zijn kwakende stem stierf weg, want de reddende heer was met hem het vertrek uitgesneld. En in de stilte was nu slechts het geklaag van de hooggeleerde te horen, dat gesmoord werd door de resten van het bekerglas.

8859 De Oude Schicht reed met een sukkelig gangetje door de hei. Een lauw zomerbriesje voerde rozegeur en krekelzang aan, maar de inzittenden sloegen geen acht op het natuurgebeuren.

„Jij met je wetenschap," riep de kikker verontwaardigd. „In plaats van ontkikkeren, gaan ze ontleden. Het is gevaarlijk om te veel te willen weten. Als voorzitter heb ik het ABC geleerd, en dat is toch zeker genoeg? En als het voor mij genoeg is, is het toch zeker ook genoeg voor anderen?"

In deze geest voer het dier voort, totdat de bestuurder het voertuig vermoeid tot stilstand bracht en het hoofd met een zucht op de hand liet rusten.

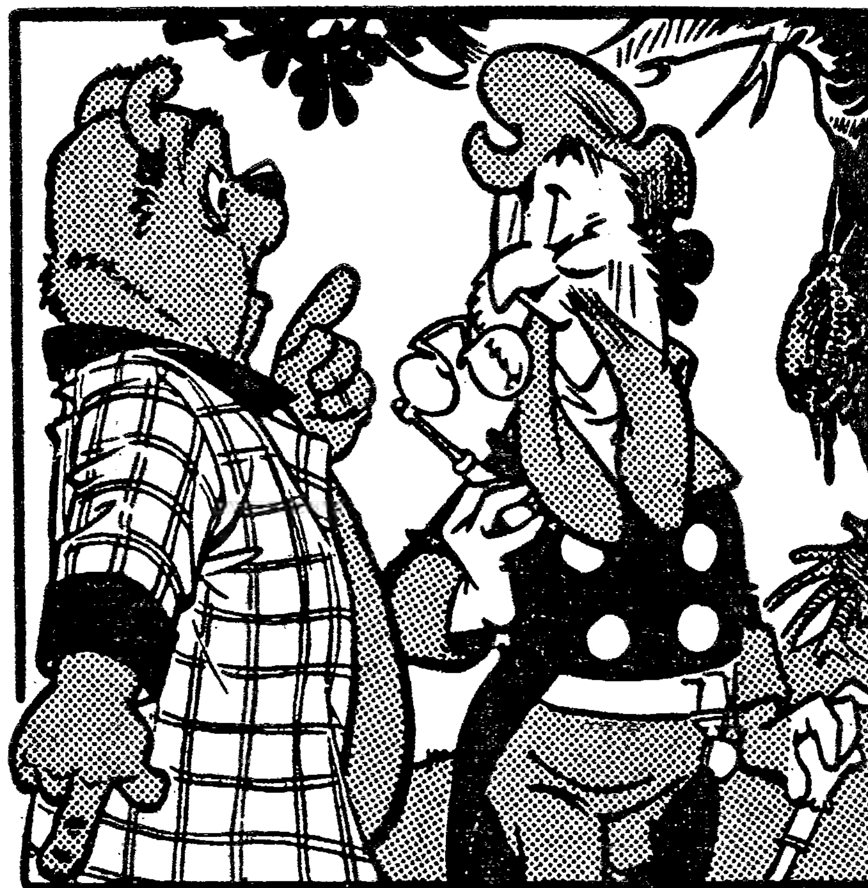
„Zo kan ik niet denken," sprak hij mat. „Ik weet niet, wat te doen, bedoel ik. Eerst dacht ik om een zielkundige te raadplegen. Doctorandus Zielknijper, als u begrijpt wie ik bedoel. Maar als u zo over de wetenschap denkt, heeft het allemaal geen zin."

Hij stapte uit en ging terneergeslagen op de treeplank zitten.

„Ik bedoel eigenlijk eh..." hernam hij. „Weet u zelf niet hoe u weer onttoverd kan worden?"

„Jij hebt nu weer niet genoeg ontwikkeling," riep de kikker smalend. „Dat komt óók voor. Jij hebt zeker geen baker gehad. Iedereen weet, dat een betoverde voorzitter een zoen van een prinses nodig heeft".

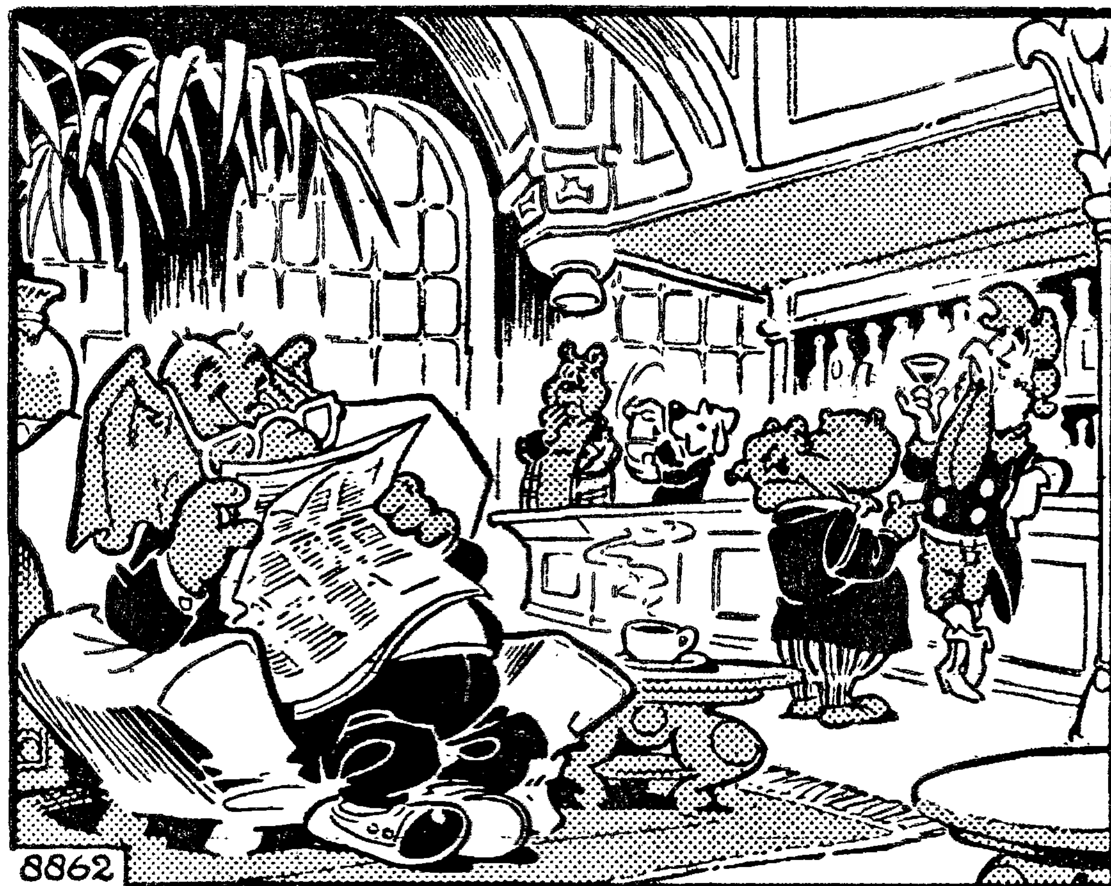

8860 „Een zoen?" herhaalde heer Bommel, grote ogen opzettend. „Een zoen van een prinses?"
„Lach niet," schreeuwde de kikker. „Als je lacht, laat ik je afschaven!"
„Ik lach helemaal niet," mompelde heer Ollie, terwijl hij in grote verwarring begon te lopen. „Er valt niets te lachen. Integendeel. Deze taak zal het uiterste van mij vergen. Ik eh..." Toen kreeg hij de markies De Cantecler in het oog, die over de heuvel aan kwam wandelen en hij leefde een beetje op. „Daar komt een edelman aan," sprak hij. „Die zal allicht meer verstand van die dingen hebben."
Maar dat viel tegen. Toen hij de zaak uiteen had gezet, wierp de markies een ongelovige blik door zijn lorgnon op de kikvors ën barstte in een beschaafd gelach uit.
„Fi donc", sprak hij, zich met moeite beheersend. „Dit is voor het eerst dat een van uw platte grappen mij geamuseerd heeft, eh... Bommel. Ge maakt het werkelijk te dol met uw stuitende trawanten."
Op de grond klonk een woedend gekwaak en heer Ollie werd boos.
„Deze trawant stuit niet," riep hij uit. „Het is een betoverde prins, die behoefte heeft aan de tederheid van een hoogstaande dame!"
„Parbleu," hernam de edelman. „Ik geloof dat het u ernst is. Dat drijft de ridicule ten top. Een betoverde prins. Hahaha".

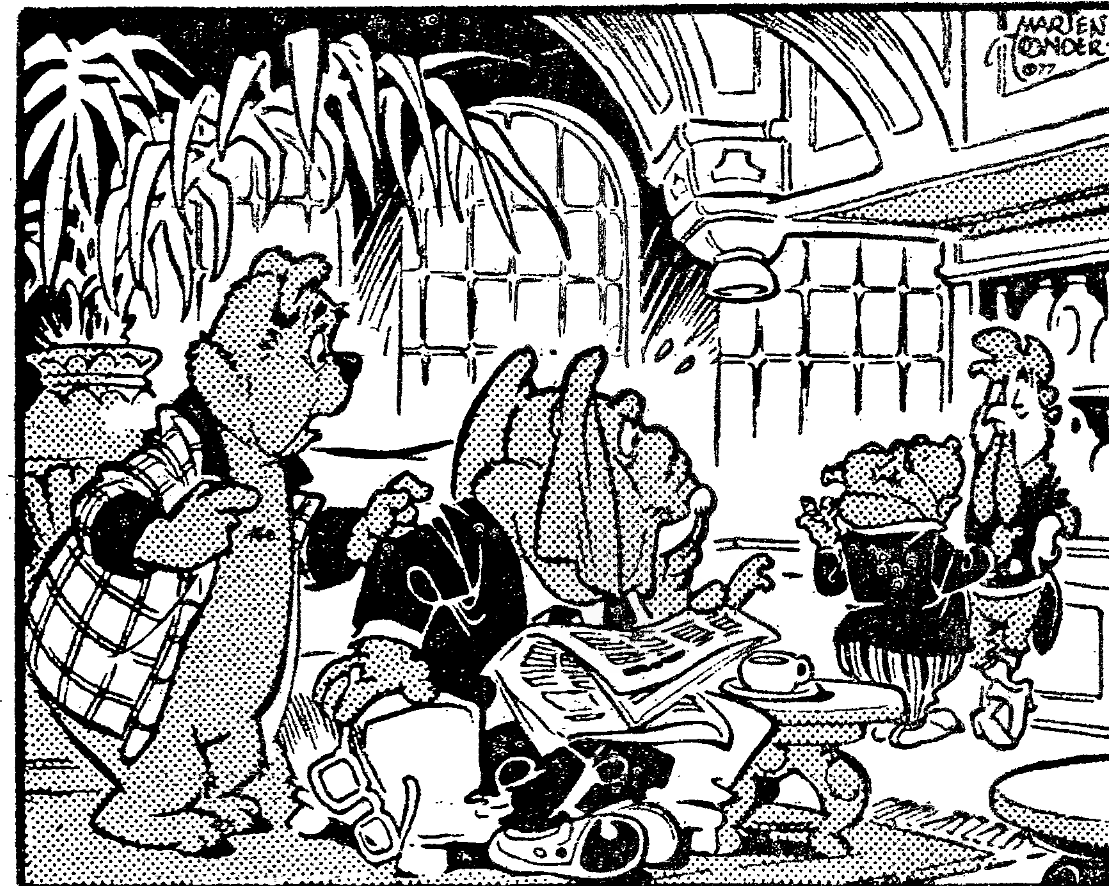

8861 De markies vervolgde zijn weg en zijn onderdrukt geproest verstierf in de verte.
„Er mag niet gelachen worden!", riep de kikker, terwijl hij uitzinnig van drift voortsprong. „Je bent een gevaarlijke mafkikker. Je brengt me van de ene schurk naar de andere. Ik heb je door. Je wilt een donderkop van me maken. Als ik voorzitter was... Kwark! Ik heb er genoeg van."
Hij verwijderde zich met hoge huppen en heer Bommel rende vertwijfeld achter hem aan.
„Ik ben geen mafkikker," riep hij hijgend. „Ik ben een heer die misstanden bestrijdt; dat is bekend. Blijf toch staan, heer prins, dan zal ik een andere list verzinnen, als u begrijpt wat ik bedoel."
Maar het dier was vlugger dan hij, en terwijl de uitgeputte heer na enige tijd bleef staan om zich het voorhoofd te betten, verdween het in de verte.

„Ik geef het op," mompelde heer Ollie verslagen. „Het arme schepsel is te zeer door het leven gebeukt. Het heeft alle geloof in het goede verloren, zodat zelfs ik machteloos sta. Maar misschien; als ik de raad van enige hoogstaande lieden inwin... Als ik nu eens... Ik zal naar de Kleine Club gaan, bedoel ik."

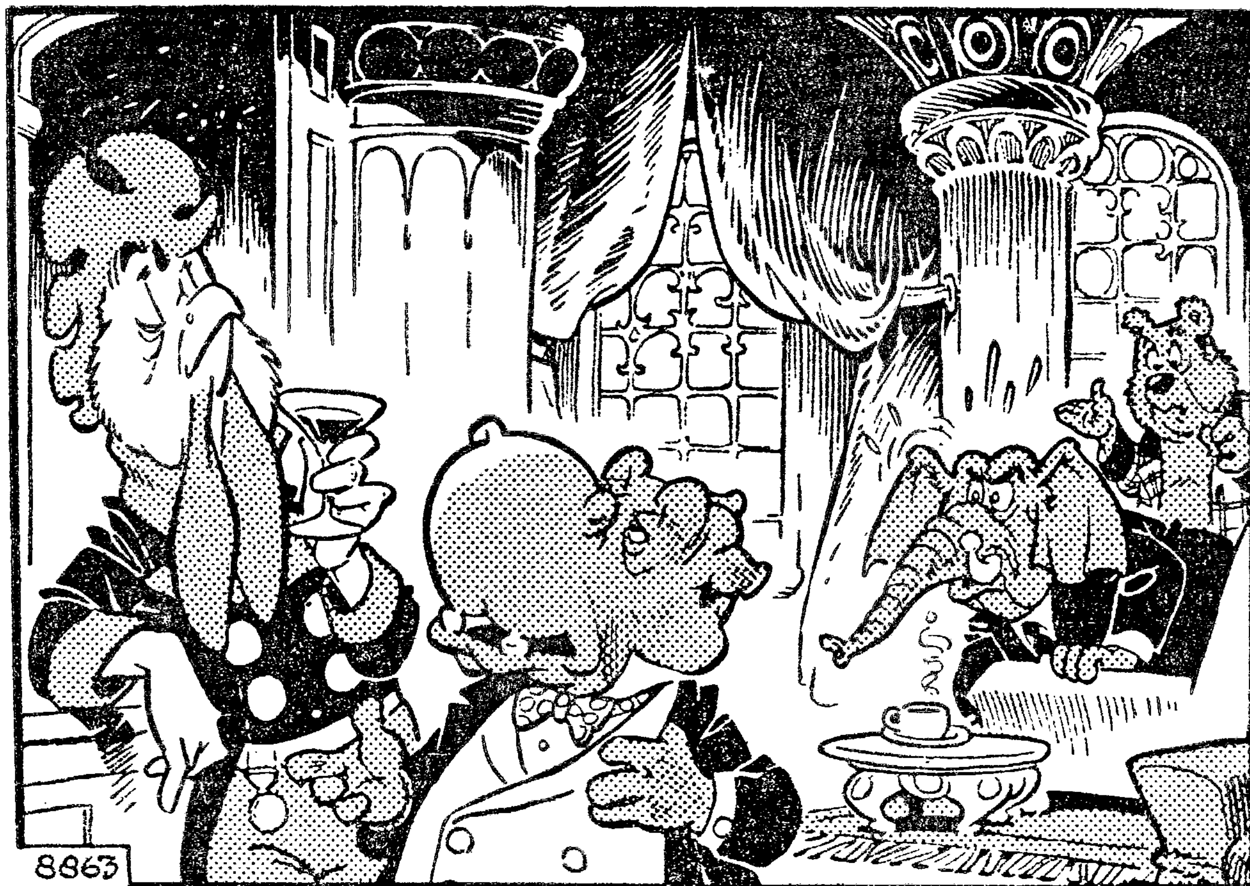

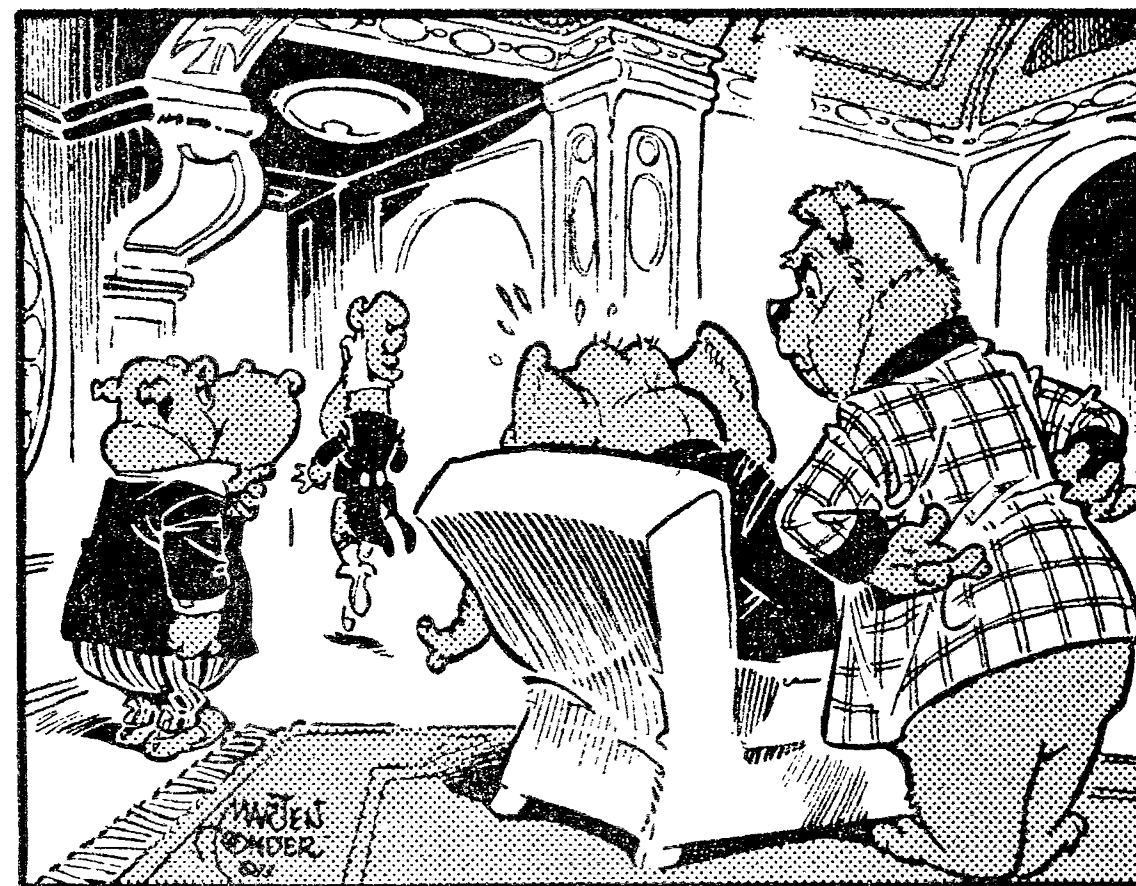

8862 Toen heer Bommel op de Kleine Club kwam, heerste daar de gebruikelijke rust. Op de voorgrond zat de voorzitter, de heer O. Fanth Mzn, de krant te lezen en bij de bar onderhield de markies zich met de burgemeester.

„Zo'n aperitief smaakt na een wandeling," sprak de edelman, aan zijn glas nippend. „Vooral wanneer men een potsenmaker als eh... Bommel ontmoet heeft. Soms is hij hilarieus, werkelijk."
„Ja, ja," gaf de heer Dickerdack toe. „Maar daar wilde ik het nu niet over hebben. Ik maak me zorgen over onze Club, amice. Het wordt hier verwaarloosd. Het interieur vervalt en is stoffig, de bediening is slecht, de administratie is slordig en er zit een gebroken veer in mijn stoel, die lelijk prikt. Vind je niet, dat Fanth maar eens moest aftreden?"
„Tiens," zei de edelman nadenken. „Nu ge het zegt..."
De voorzitter liet zijn krant zakken en loerde uit zijn ooghoeken naar de bar, terwijl hij zijn oren spitste. In het luisteren werd hij echter gestoord door heer Ollie, die hem op de schouder tikte.
„Ik kom uw raad vragen," sprak de bekommerde heer. „Als hoogstaand krantenuitgever kunt u mij misschien helpen, omdat ik met een betoverde prins in de maag zit, die nu is weggelopen zonder door een prinses gekust te zijn, zodat de gevolgen akelig kunnen wezen."

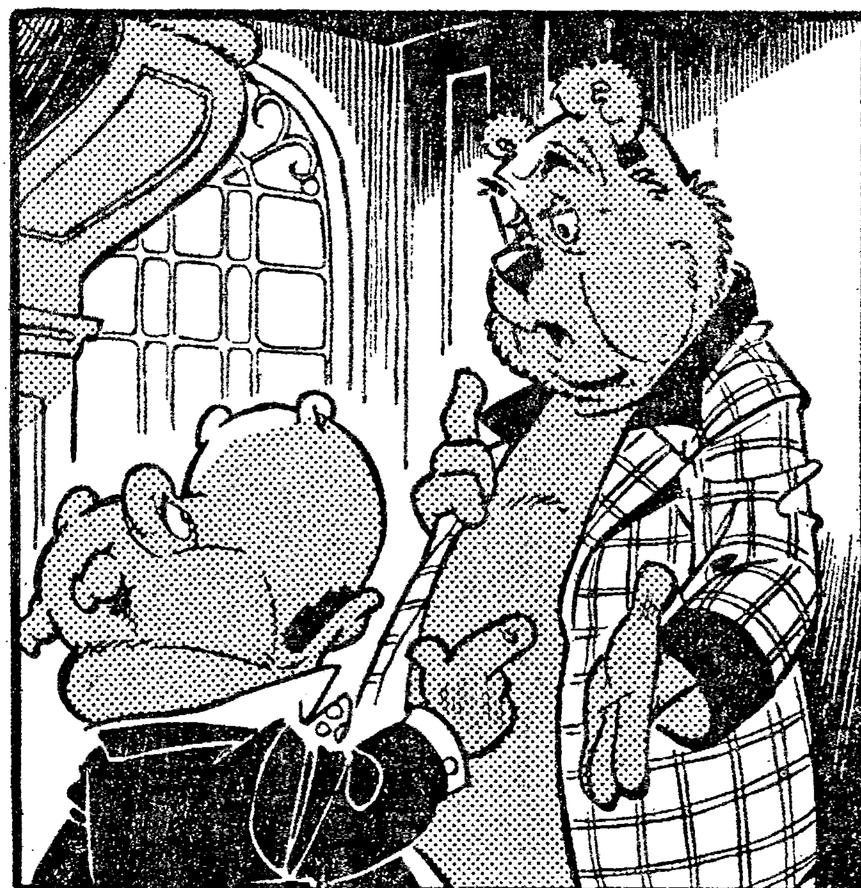

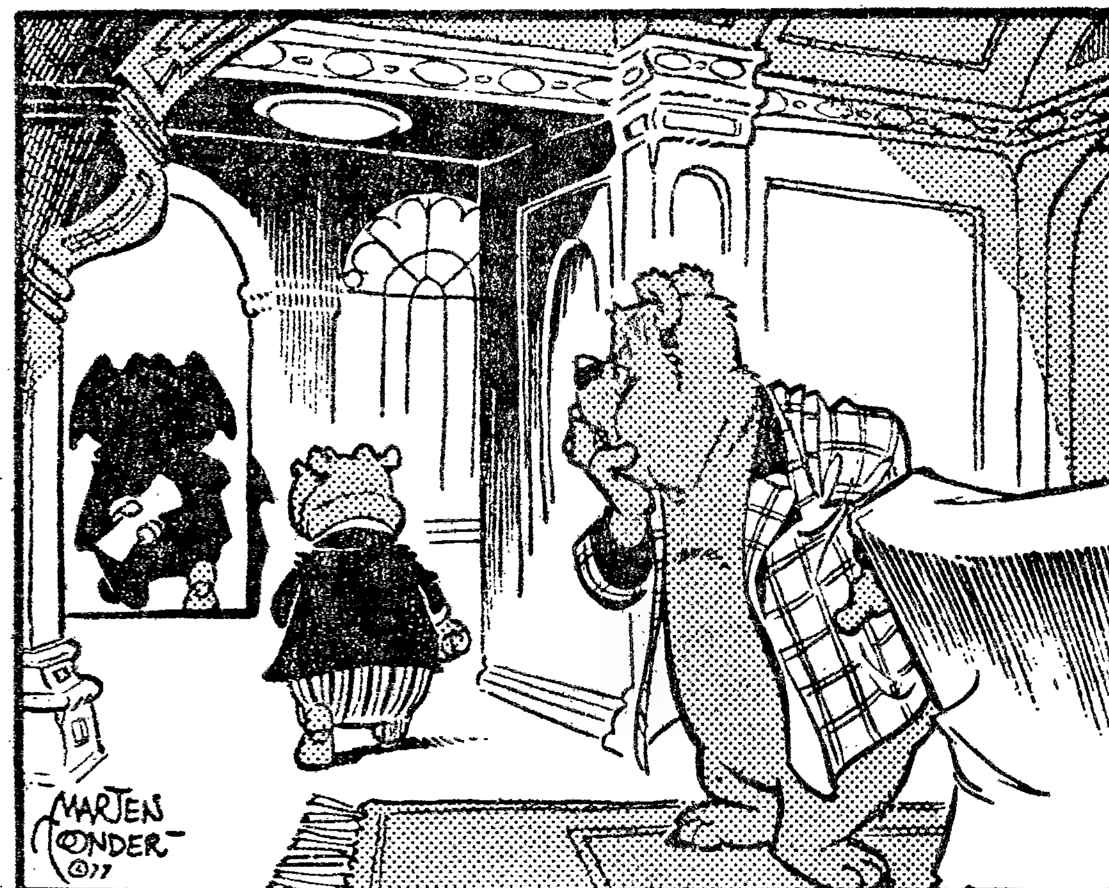

8863 „Ik loop er al een poosje mee rond," zei de burgemeester bij de bar. „Als we Fanth nu eens het voorzitterschap ontnemen, en als we nu bijvoorbeeld jou eens voordragen? Zou je daar iets voor voelen? Kijk; ik zou dat wel in orde kunnen maken. Een woordje hier en daar, en dan een vergadering..."
„Parbleu," prevelde de markies, zijn glas ronddraaiend. „Een interessant voorstel, amice. Maar ik moet me beraden. Er zijn reeds zoveel culturele besognes, die mijn aandacht opeisen, ziet ge?"
„Hoort u wat ik zeg?" vroeg heer Bommel, die op de achtergrond zijn zorgen voor de heer Fanth ontvouwde. „Het is héél belangrijk, want ten slotte gaat het niet aan, dat een hooggeplaatst iemand als een prins gekikkerd is, als u begrijpt wat ik bedoel. Wij, heren, moeten de handen ineen slaan en daarom wil ik graag met u overleggen hoe we dat kunnen doen. Luistert u?
Maar dat deed de ander niet. Hij hing half uit zijn stoel om het gesprek bij de bar te kunnen volgen, en heer Ollie zweeg verbitterd.
„Dit is het toppunt", sprak hij tot zichzelf. „Men kan een Bommel niet ongestraft tegen een stoel laten praten."

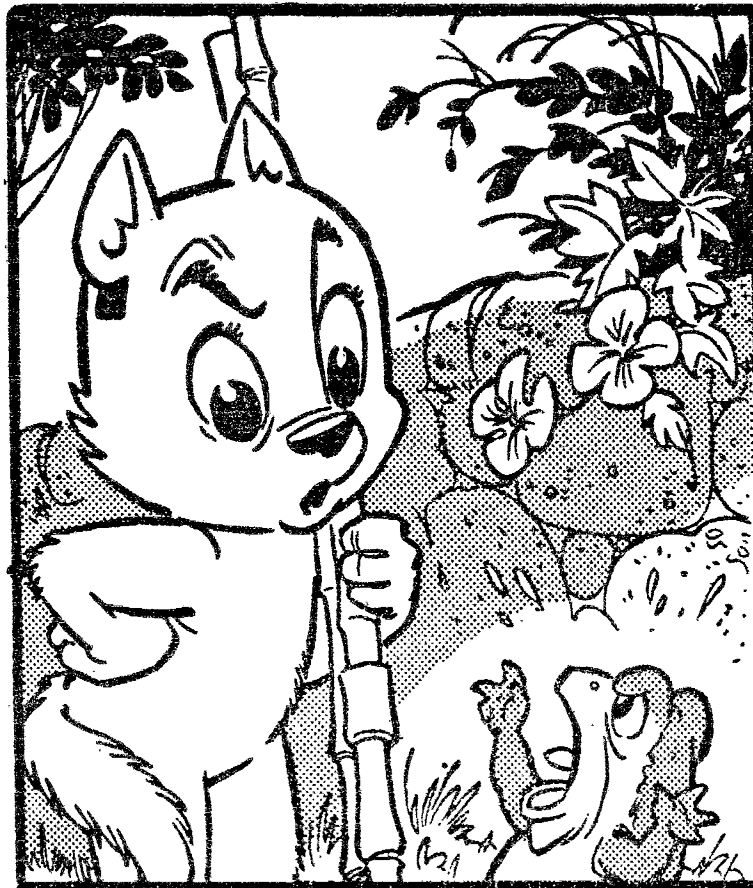

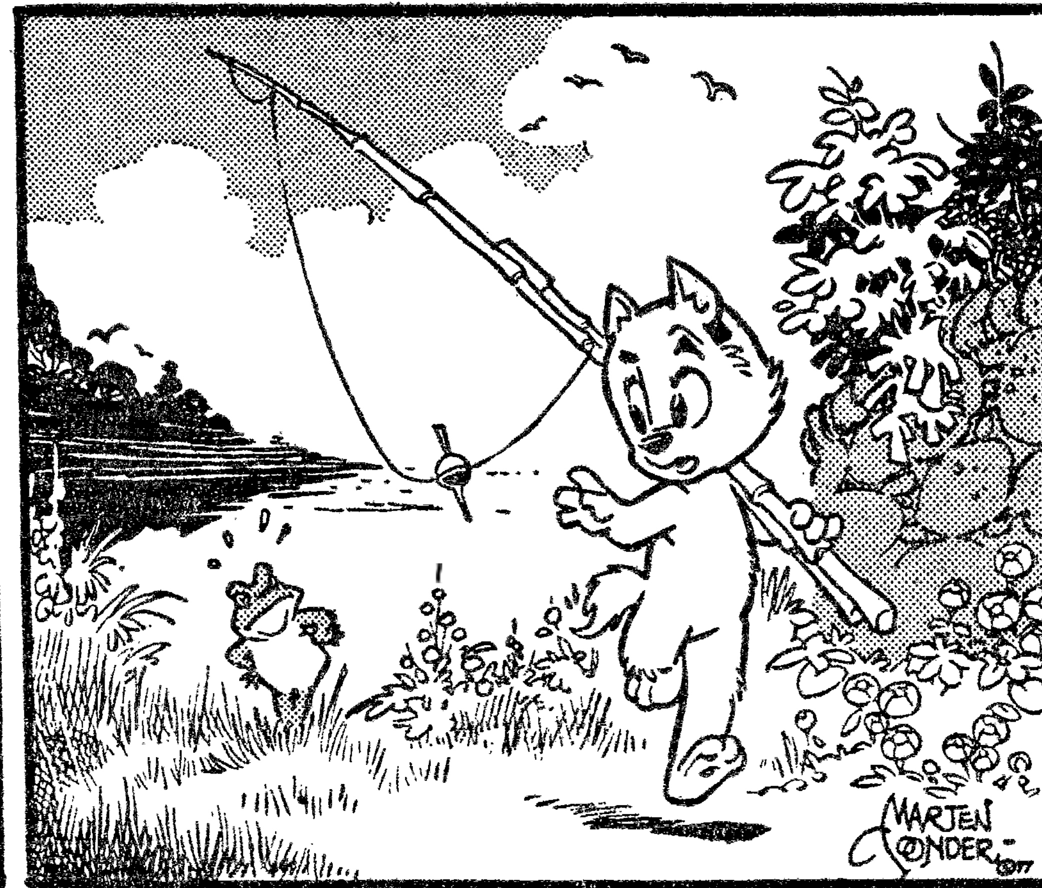

8864 Burgemeester Dickerdack stond op het punt de club te verlaten, toen hij staande werd gehouden door heer Bommel.
„Het is prettig, dat ik u net tref", zei de geërgerde heer, „Ik wil me beklagen over de voorzitter. Die heeft helemaal geen belangstelling voor een ernstige misstand. Ik kan net zo goed tegen een stoel praten."
De magistraat keek getroffen om.
„Precies wat ik daarnet tegen De Cantecler zei", merkte hij op.
„Waar ging de misstand over? Zeker de slechte bediening? Of word jij ook uit je stoel geprikt?"
„Dat niet zozeer", zei heer Ollie onthutst. „Nee, het ging meer over een betoverde prins met edele denkbeelden over gelijkschaven, die door behoudende zwarte krachten in een kikker is veranderd..."
„Dat is niet ongebruikelijk in de politiek", onderbrak de ander, die vervuld was van zijn eigen zorgen. „Maar het is verfrissend, dat je je daar warm over maakt. Zou je er niets voor voelen om voorzitter van de Kleine Club te worden voor de verandering?"

Hij liep weg en heer Ollie keek hem terneergeslagen na.
„Niemand heeft interesse voor mijn moeilijkheden", dacht hij.
„Maar ik weet, wat ik ga doen. Ik ga een krant opbellen!".

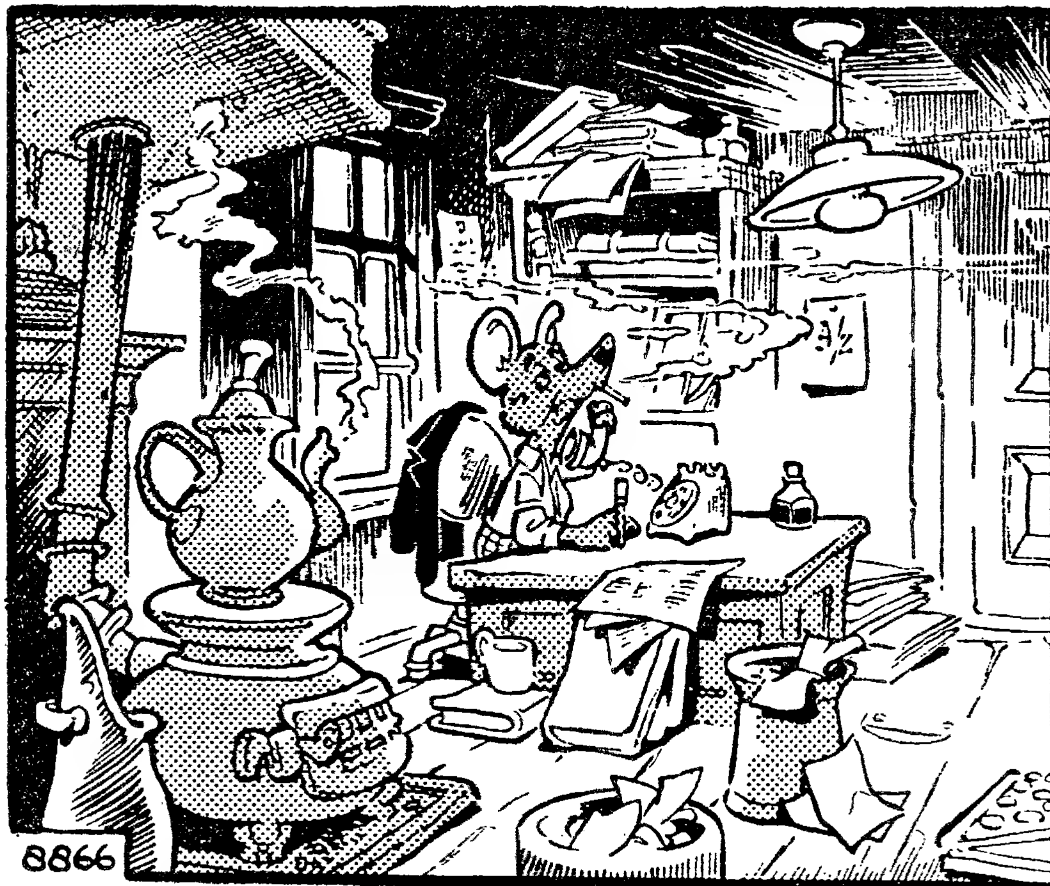

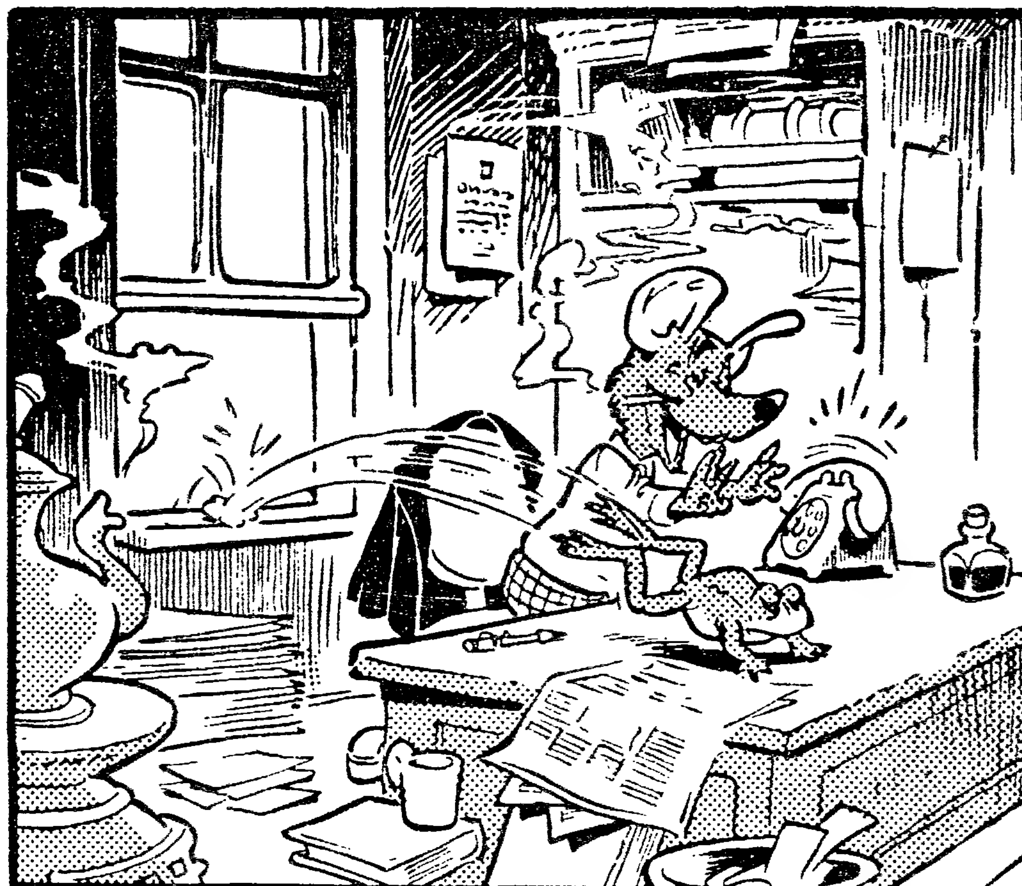
8865Tom Poes had een tijd lang bij het meer gezeten zonder iets te vangen, en daarom haalde hij zijn hengel uit elkaar en verliet de oever. Hij had nog niet ver gelopen, toen hij de kikker tegenkwam. Het dier wierp hem een gemelijke blik toe en sprong driftig verder, maar Tom Poes hield hem staande. „Ga je terug naar het water?", vroeg hij . „Ben je alleen?".„Dat zie je toch?". snauwde de kikvors. „Natuurlijk ga ik terug. Ik heb honger".

„Maar waar is heer Bommel?", drong Tom Poes aan. „Die schurk?", riep het beest uit. „Praat me niet van Bommel. Hij heeft me laten uitlachen! Ik heb hem ontmaskerd; hij wil een puikop van me maken. Maar ik zal hem, als ik weer voorzitter ben"

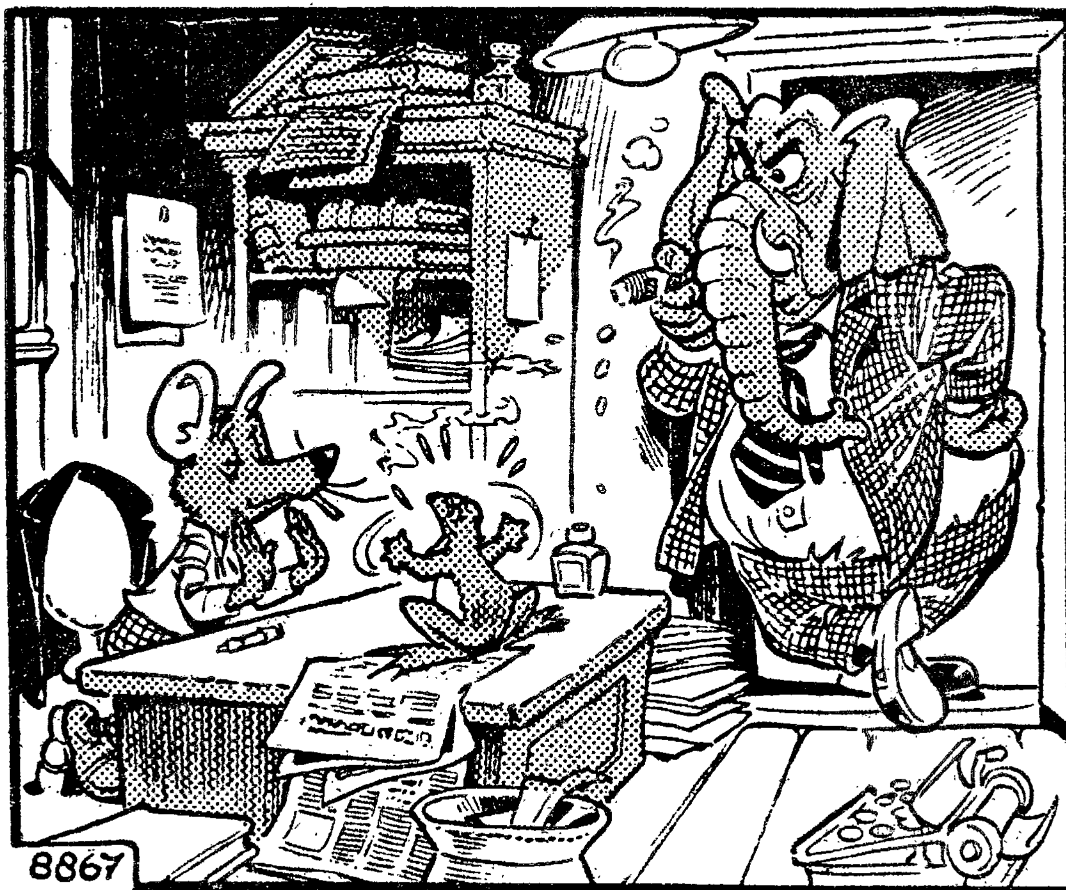
Hij zweeg even en er kwam een schampere uitdrukking op zijn gelaat.

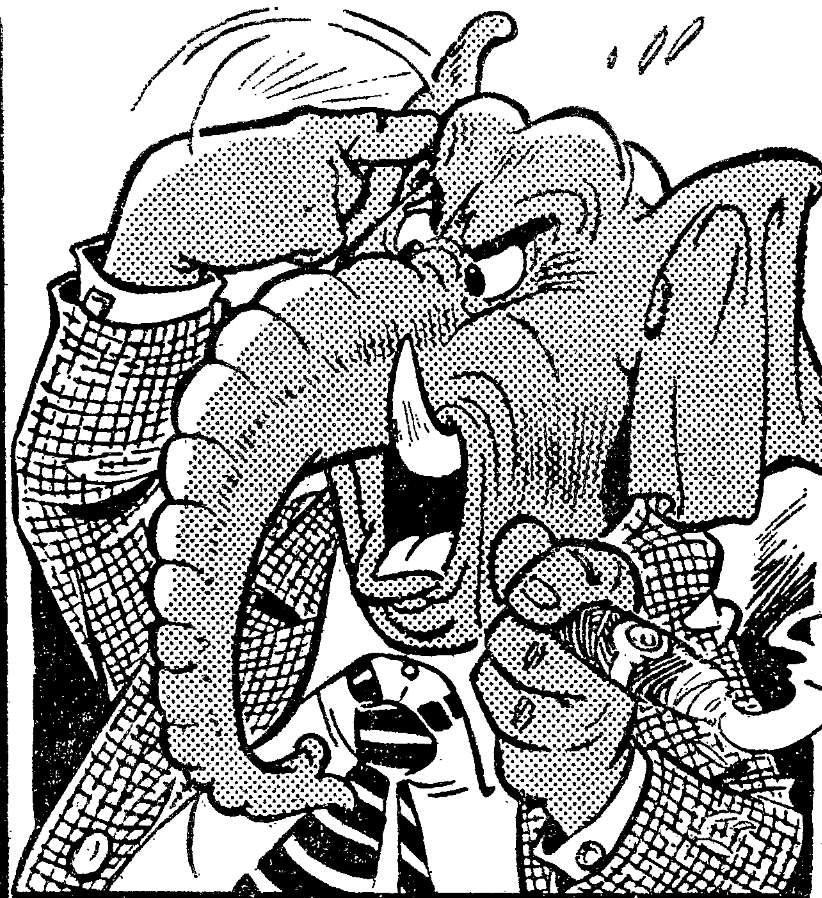
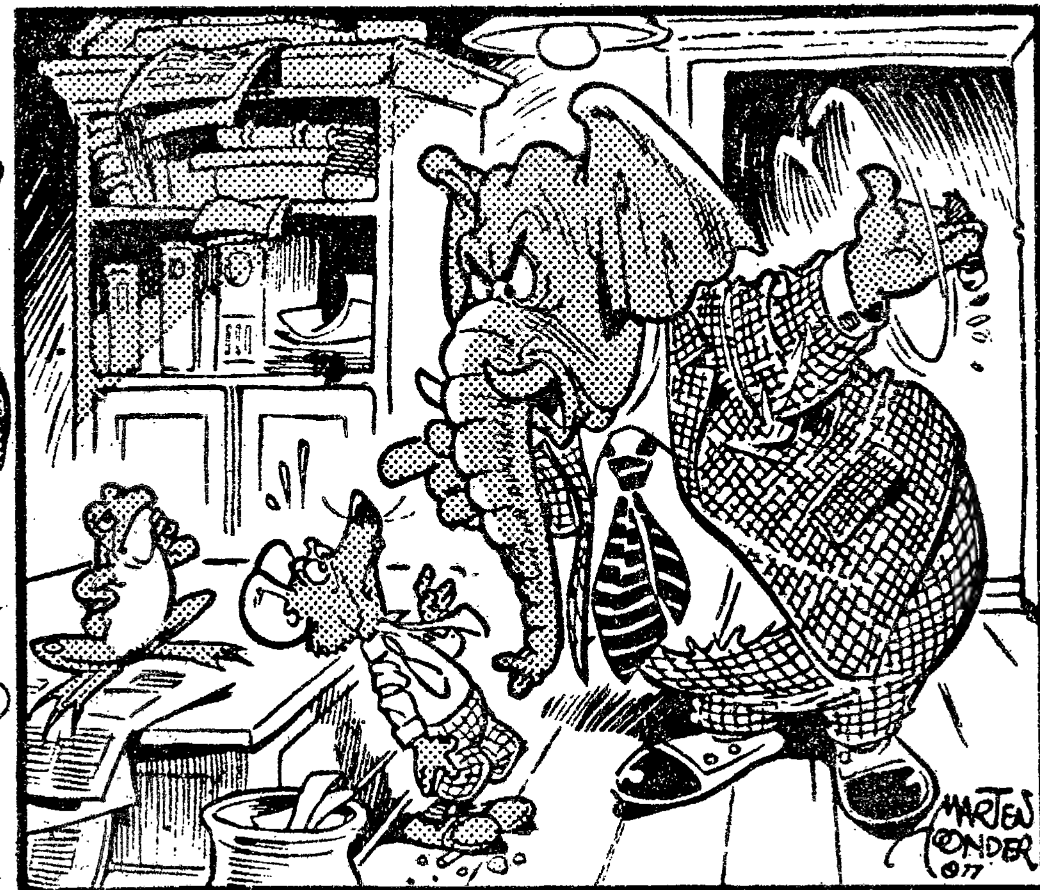
„Wacht eens even", hernam hij . „Jij bent toch het ventje, dat de boot voortroeide, terwijl die dikke achterin lag? Laat jij je altijd zo uitbuiten?Ik wil wedden, dat hij je achter je rug uitlacht. Lachen om iemand, die minder is; dat kunnen ze hier.Maar wacht maar totdat ik opgekikkerd ben".„Hm", zei Tom Poes. „Je kan leuk praten. Je moest een partij oprichten, of bij de krant gaan". Zo sprekende liep hij verder, terwijl de kikker hem broedend nakeek.

8866 De journalist Argus was bezig een gevoelig stukje over de ademnood van de popster Connie Corduroi te schrijven, toen hij werd opgebeld door heer Bommel.
„Het betreft een betoverde prins" ,sprak deze door de telefoon. „Hij is in een kikker veranderd, die boos is weggesprongen omdat hij uitgelachen werd en ik kan hem niet vinden, zodat ik hem nu niet naar een prinses kan brengen, als u begrijpt wat ik bedoel".
De reporter had met klimmende verbazing geluisterd, maar nu barste hij in een luid gelach uit en wierp de hoorn op de haak.
„Die denkt mij te nemen," zei hij hikkend tot zichzelf. „Daar ben ik aan gewend sinds ik over de Tragiek in de Kunst schrijf, maar iets over het lijden van een kikker heb ik nog nooit gehad.Hahahahaha."
Hij ging zo op in zijn vermaak, dat hij de kikvors, die door het open raam naar binnen wipte, pas in de gaten kreeg, toen hij overstemd werd door een woedend gekwaak.
„Lachen!„ ,riep het dier, dat tegenover hem was gaan zitten. „Dat heb ik verboden toen ik voorzitter was. Maar in dit land is het een bende. Er is hier niks te lachen. Ik zou een boekje open kunnen doen over verschillende figuren hier in de buurt, en daarom kom ik hier op de krant. Maar wat vind ik? Alleen maar gelach."

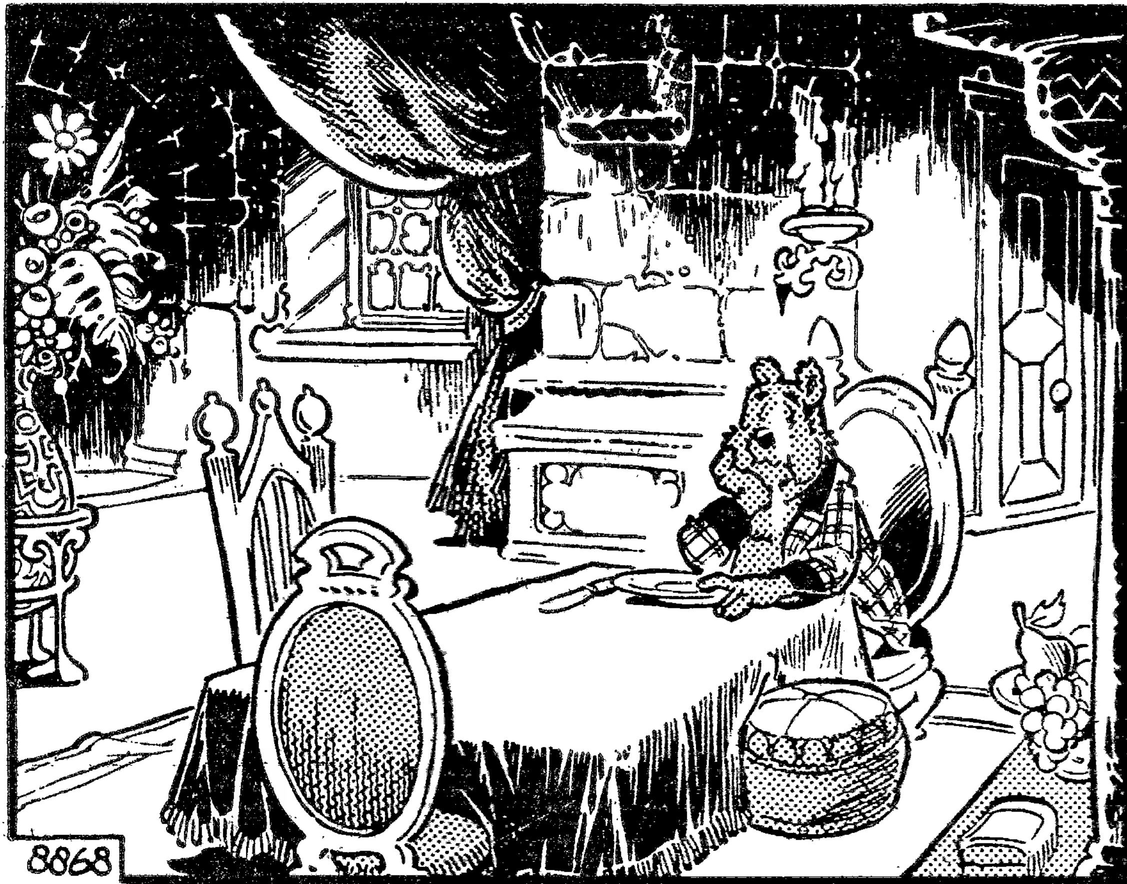
8867 "Ik kom hier voor een ernstige zaak," riep de kikvors uit. "Wist je bijvoorbeeld dat hier een schurk rondloopt, die zich met een ruitjesjas vermomd heeft en die probeert om voorzitters te kikkeren? Bommel heet hij; en nu praat ik nog niet eens over een zogenaamde markies, die een president uitlacht waar hij bij staat. Ze zouden afgeschaafd moeten worden".

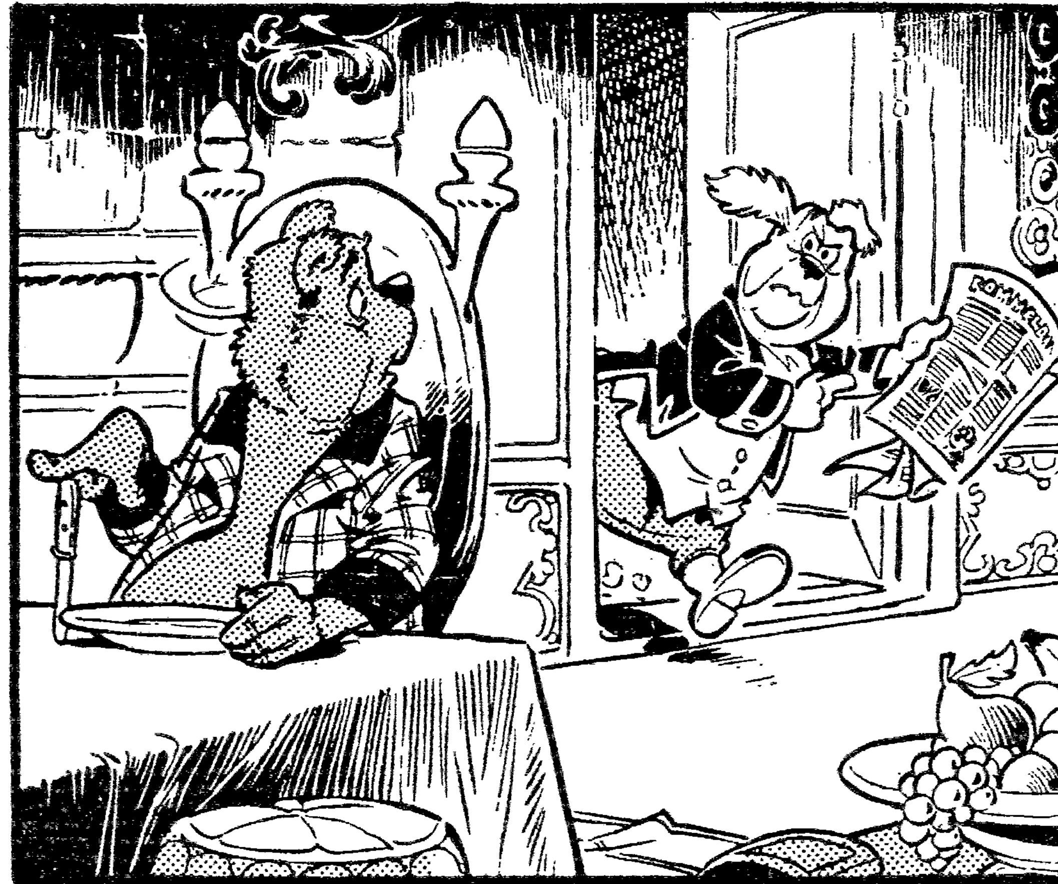
"Niks voor onze krant", zei Argus afwenkend. "Trouwens, als je hier een baan wilt hebben, moet je niet bij mij zijn...".

"Sukkel!", riep een zware stem in de deuropening. Het was de heer Fanth, die ongemerkt binnengekomen was en het gesprek met klimmende aandacht gevolgd had. Nu trad hij verhit naar binnen en wees op zijn voorhoofd.

"Gestremd", riep hij uit. "Doorgezakt. Heb je nu nog niet in de gaten wanneer je een mooi, gaaf stukje voor de frontpagina hebt?. "Maar..", begon de journalist nerveus; doch de hoofdredacteur liet hem niet uitpraten.

"Deze eh..Deze heer heeft gelijk", hernam hij verbolgen. "Hij legt de vinger op een stinkend gezwel. Een voorzitter kikkeren en proberen zijn plaats in te nemen. Ik weet er alles van - en het wordt hoog tijd dat deze onderkruipers aan de kaak gesteld worden. Pak ze flink aan, Argus. Anders kan je beter de raadsvergaderingen gaan verslaan"

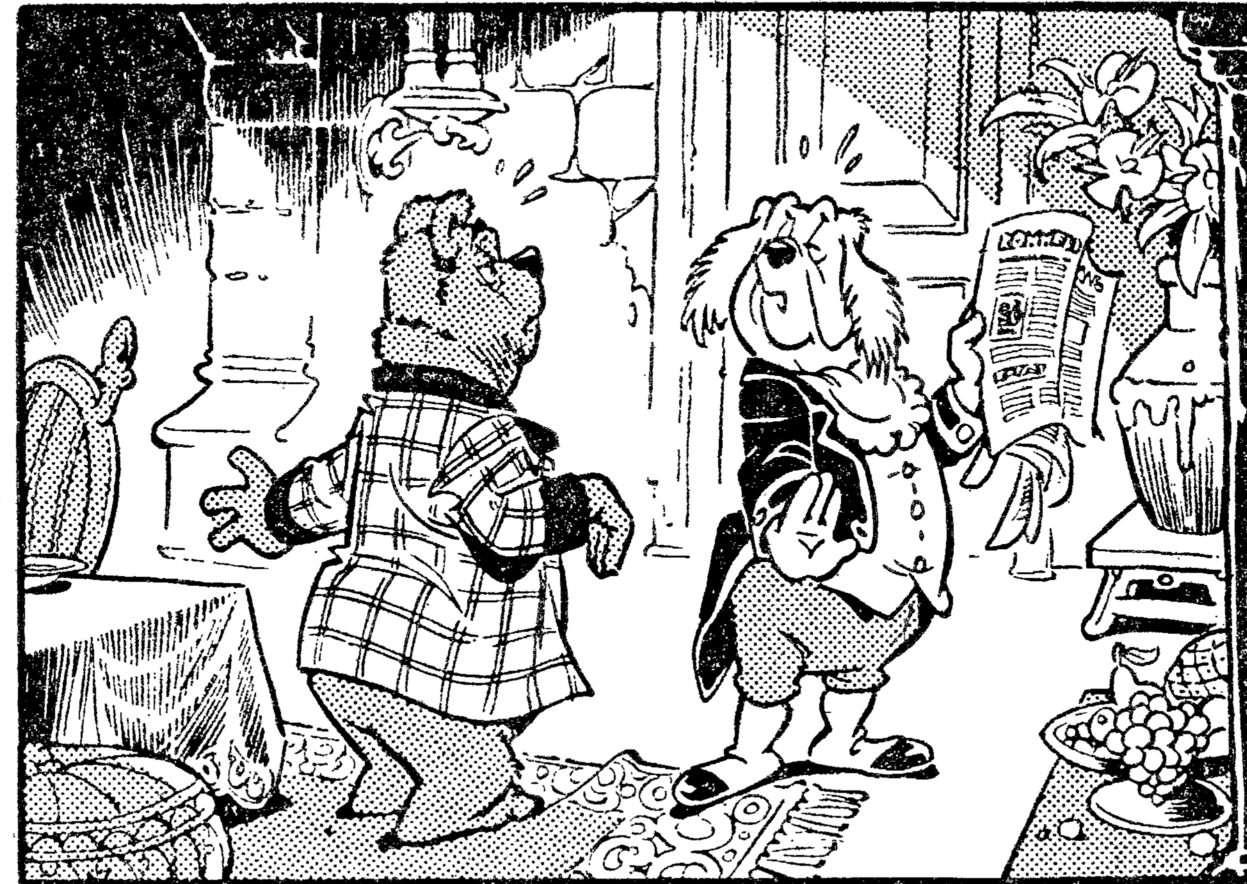

De volgende morgen zat heer Bommel aan de ontbijttafel voor een leeg bord. De zon scheen vriendelijk naar binnen zonder dat hij er oog voor had, want hij werd gekweld door zorgen.
„Die arme prins," prevelde hij stil voor zich heen. „Eenzaam zwerft hij door het land, onbegrepen en uitgelachen door hooggeplaatste lieden, die hem zouden moeten helpen. Waar zou ik zo gauw een prinses kunnen vinden? En waar is hij zelf? Waar is Joost trouwens met mijn ontbijt?".
Op dat moment werd de kamerdeur opengerukt en de knecht haastte zich zonder kloppen naar binnen. Maar in plaats van de ochtendpap had hij een krant in de hand waar hij opgewonden op wees.
„Dat in mijn ochtendblad." sprak heer Ollie streng. „En je weet, dat ik het niet goed vind dat jij...."
"Excuseer," onderbrak de bediende met een door woede verstikte stem. „Men is hier te ver gegaan, met uw goedvinden. Ik kan veel hebben. Anders zou ik hier niet zijn, als ik zo vrij mag wezen. Maar hier staat...".
Hij frommelde vergramd met het papier totdat hij de desbetreffende regels gevonden had, en vervolgde met overslaande stem: „Hier sta ik beschreven als de opgeblazen bediende van een windbuil".

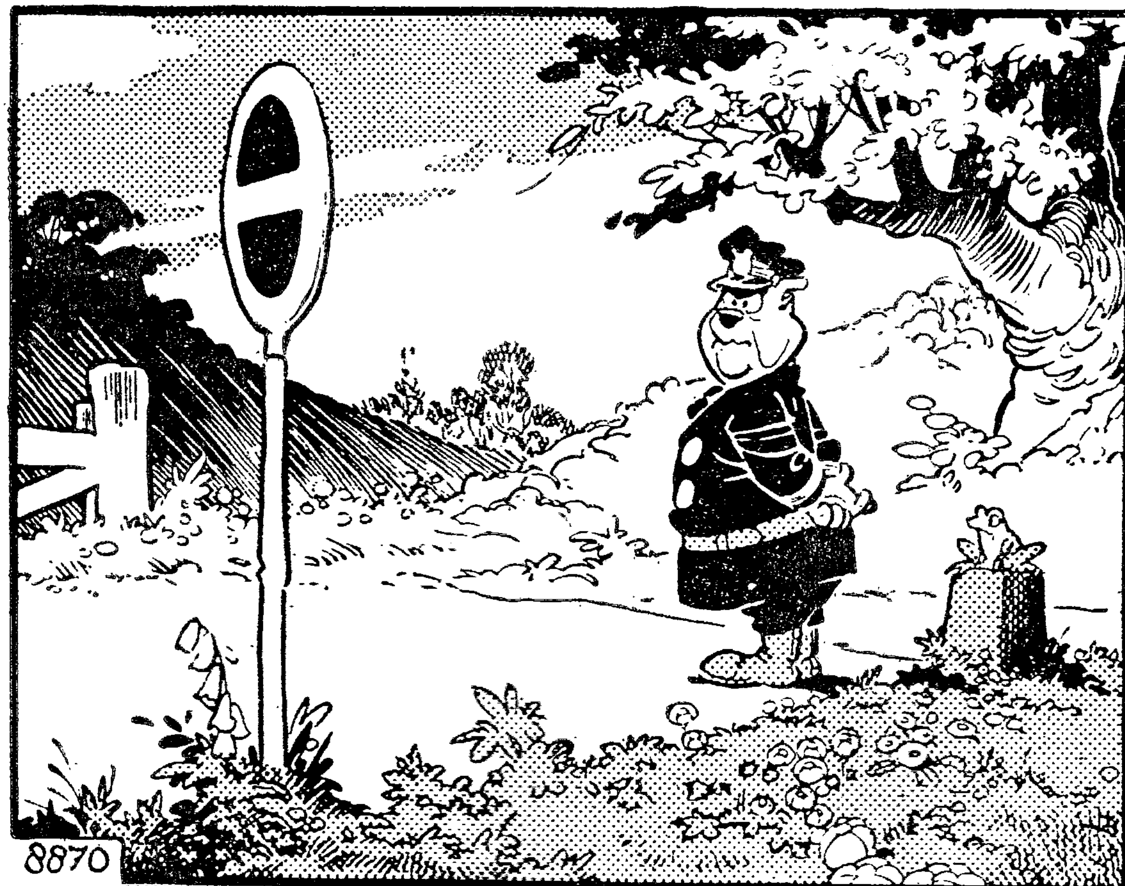

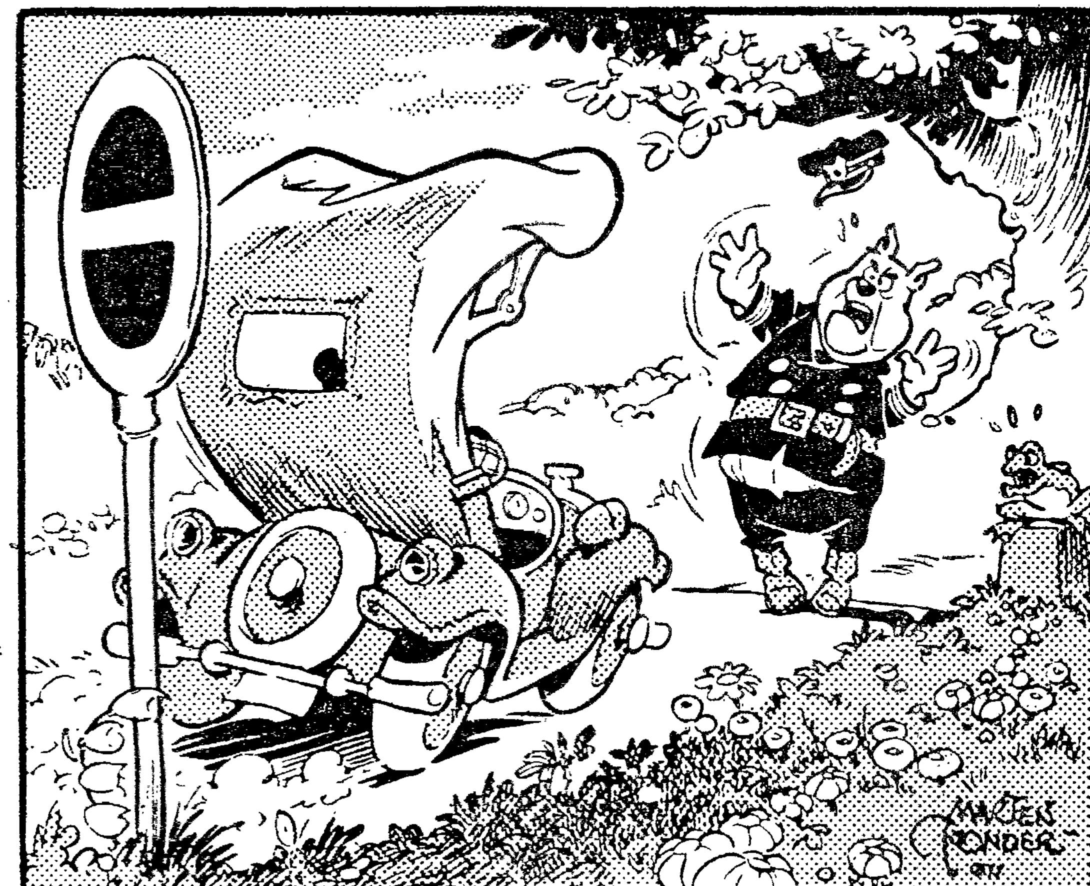

8869 Heer Bommel sprong op en haastte zich naar de gramstorige bediende toe.
"Wat?", riep hij uit. "Waar staat, dat ik een eh ...hoe heet het, ben?"
De knecht wees het met een bevende vinger aan en gedurende enige tijd stonden hij en Joost met oplopende gelaatskleuren de krant te lezen.

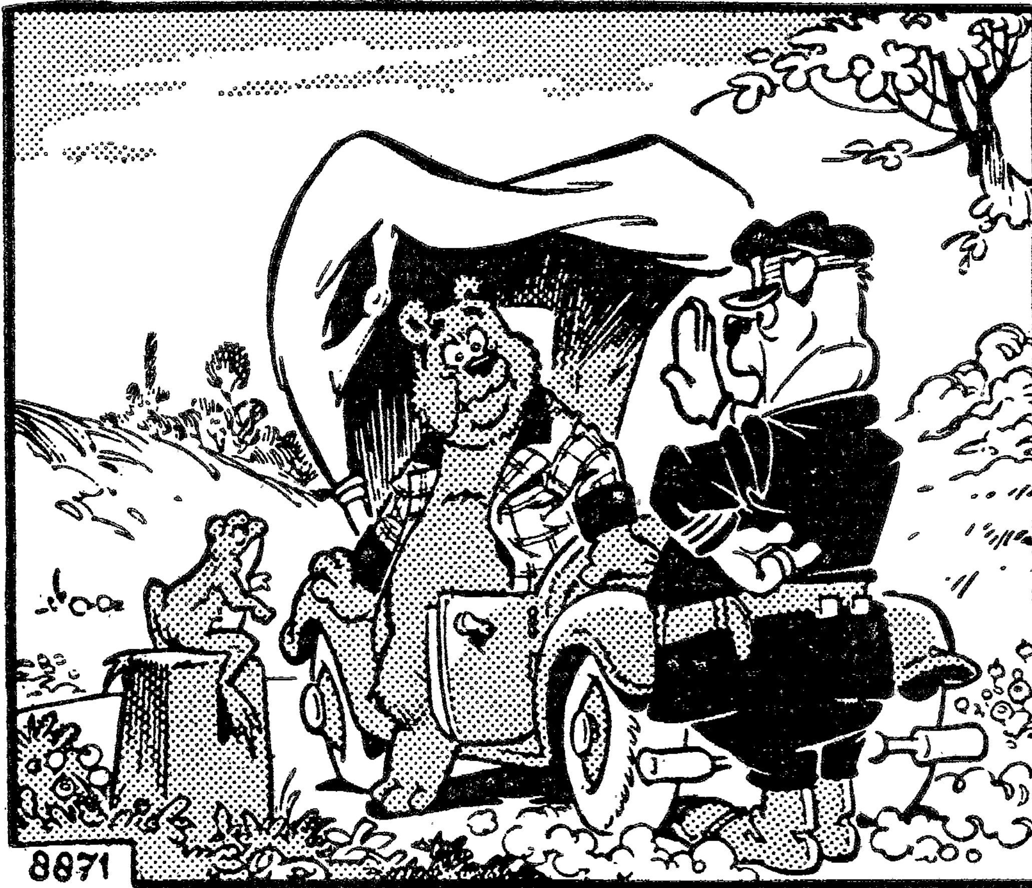
"Dit is héél vreselijk," bracht heer Ollie er tenslotte met moeite uit. "Deze opgedirkte praatjesmaker is de opgeblazen bediende van een w-windb-buil..."
"Zéér betreurenswaardig," prevelde Joost met bleke lippen. "Het moest verboden worden, als men mij toestaat,"

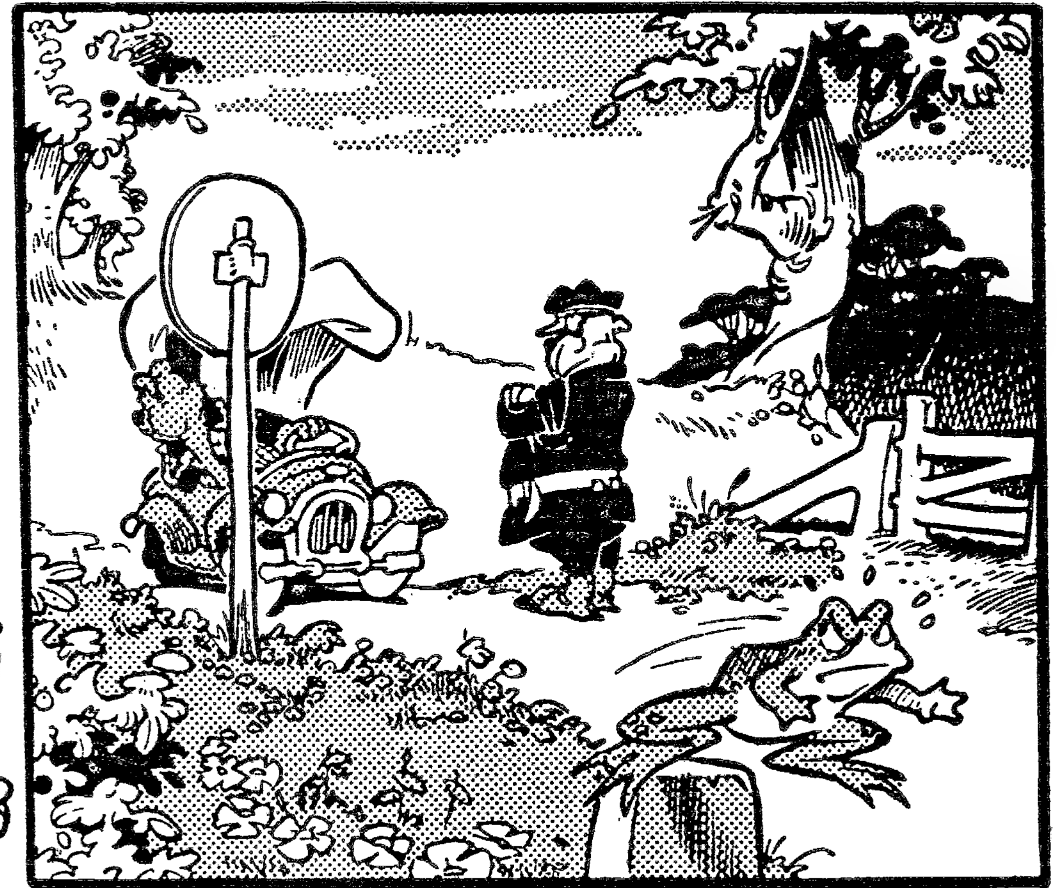
Heer Bommel scheurde zich los van het ochtendblad en hief een dreigede vinger op.
"Ik zal de verantwoordelijke redacteur zwaar ter verantwoording roepen!", riep hij met een rauwe stem. "Die opgeblazen bediende is nog tot dááraantoe. Maar windbuil gaat te ver, als je begrijpt wat ik bedoel!"
De trouwe knecht verstrakte.
"Zo", sprak hij kil. "Goed dat ik weet, hoe u over mij denkt, heer Olivier. Het is bitter, maar nu weet ik wat mij te doen staat. Ik zal mijn leven een andere wending geven en lid van een partij worden, met uw goedvinden. Tot mijn spijt zie ik mij genoodzaakt mijn ontslag te nemen"

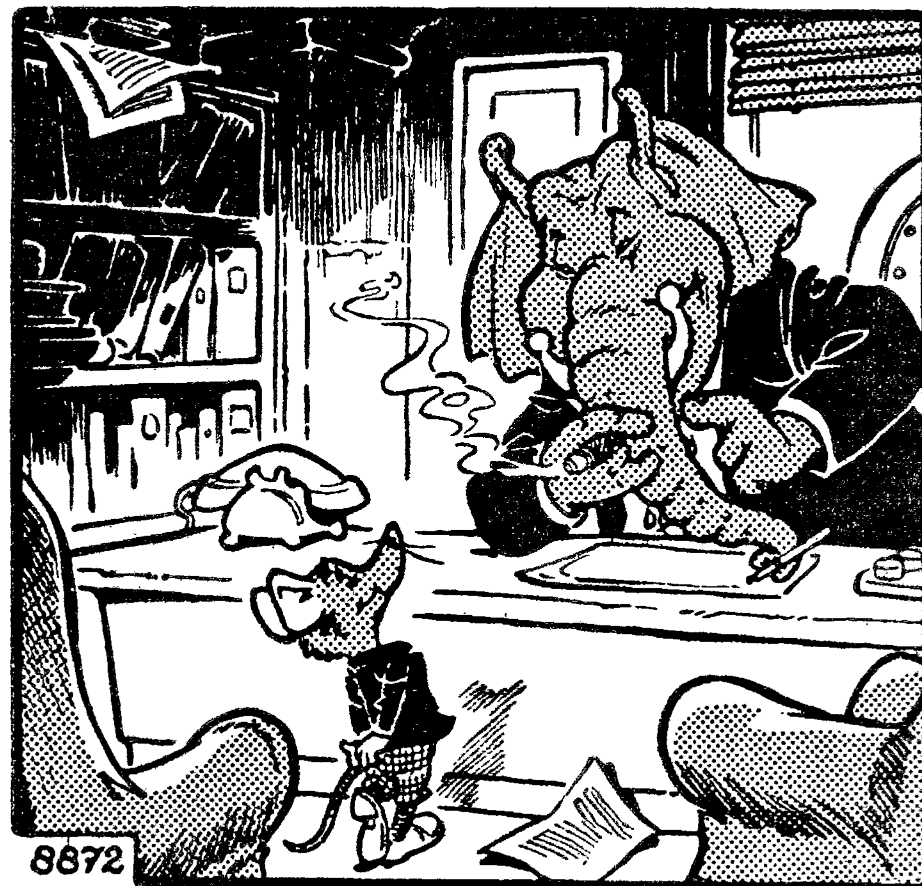

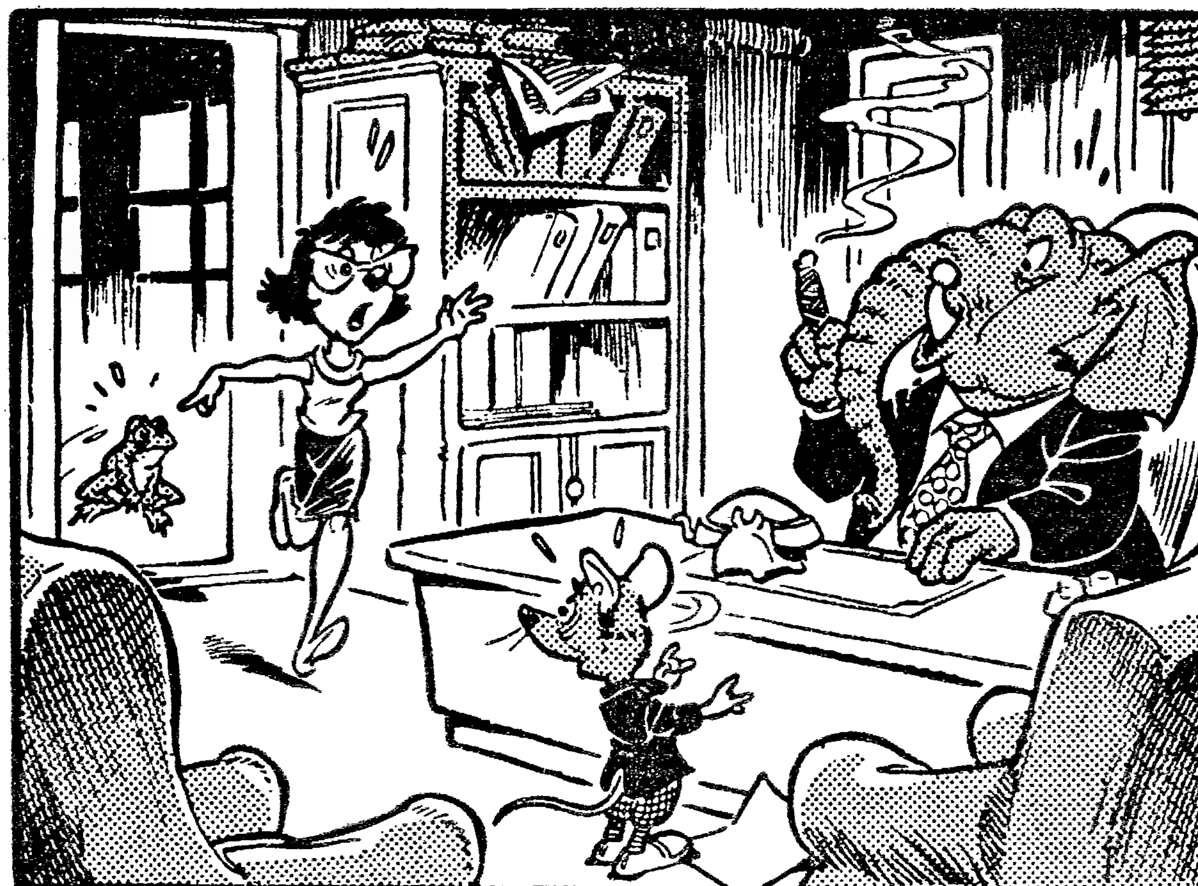
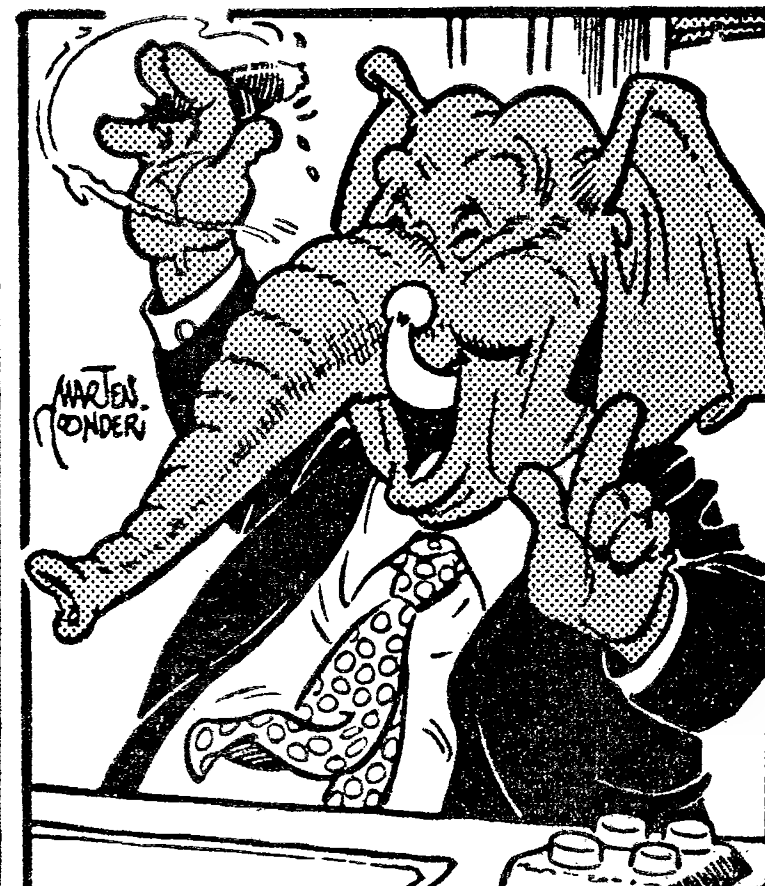
Commissaris Bas stond die morgen bij de nieuwe verkeersweg, Y 11, en keek bezorgd naar het bord, dat daar was aangebracht. ,,Verboden in te rijden '', mompelde hij. ,,En hier sta ik met een tekort aan manschappen. Niemand trekt zich iets van deze verkeersborden aan, en wat kan er tegen gedaan worden? Beter geen borden dan onmogelijke; dat zeg ik ervan''.
Op dat moment werd hij zich bewust van een luid gekwaak achter zich, en hij keerde zich gehinderd om. Op een mijlpaaltje zat een grote kikker, die hem met bolle ogen aankeek.
,,Ik eis politiebescherming'', riep het dier.
,,Dat moest er nog bijkomen'', sprak de politiechef met een bitter lachje. ,,Geen agenten, en dan een kikvors beschermen. Haha''.
,,Geen gelach, hè?'', riep het beest woedend. ,,Ik ben een gekikkerde vorst, die om politieke redenen op deze manier door het leven moet. Maar inplaats van de bescherming waar ik recht op heb, krijg ik gelach. Als ik weer voorzitter ben, laat ik je afschaven. Je bent even erg als de rest''
De commissaris beheerste zich, want hij was een vooraanstaand lid van de dierenbescherming. En bovendien werd zijn aandacht in beslag genomen door een automobiel, die met grote snelheid het verkeersbord voorbij reed.

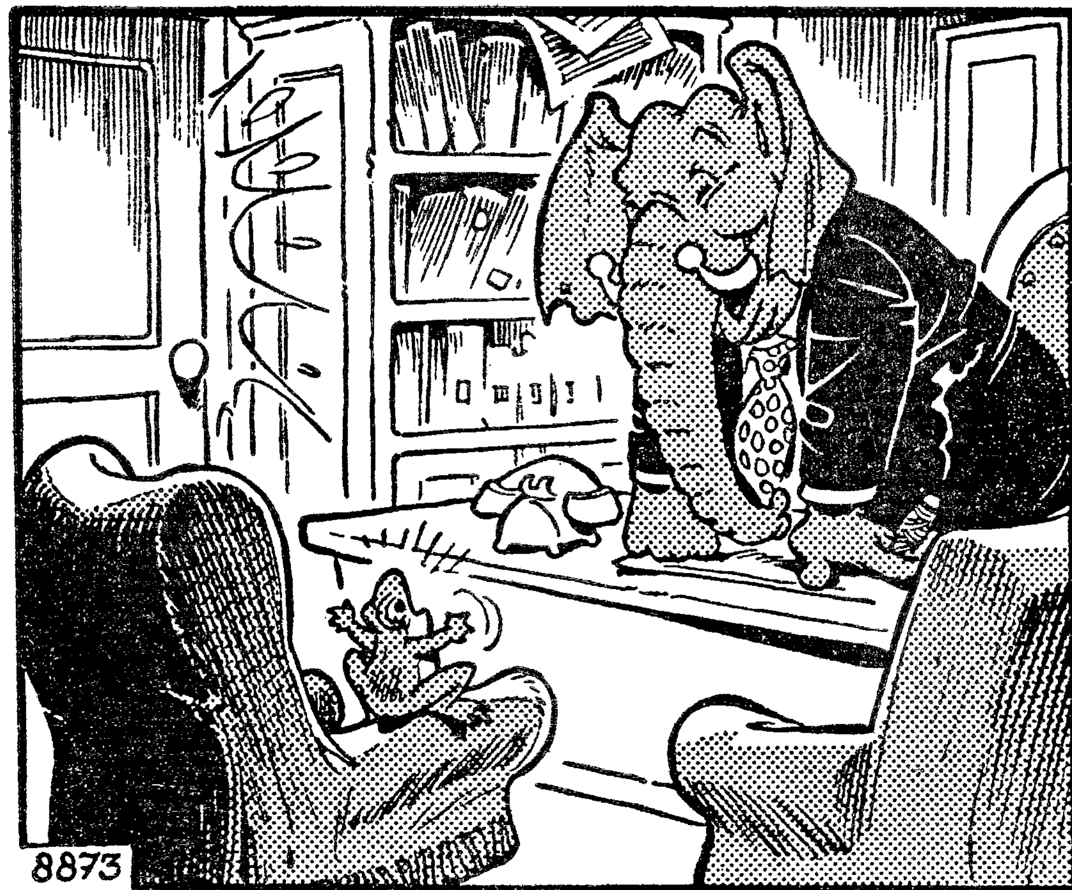
8871 Heer Bommel was op weg naar de stad om zijn beklag bij de krant te gaan doen, en pas op het laatste moment zag hij de commissaris, die gebiedend een arm opstak. Scherp remmend kwam hij voor de laarzen van de ambtenaar tot stilstand en stapte geschrokken uit.
„Dat zag ik nu eens net, Bommel" sprak de politiechef. „Langs de weg scheuren en de borden aan je zolen lappen, huh? Er is toch een tekort aan politiepersoneel, dacht je zeker".
„Dat dacht ik helemaal niet", zei heer Ollie bedremmeld. „Ik dacht over het ontslag van Joost en over dat vreselijke stukje in de krant zodat ik dat bord niet opmerkte".
Hij haalde het ochtendblad te voorschijn en hield het de ander onder de neus.
„Een heel vreselijk stukje" herhaalde hij met bevende stem. „Als men zou schrijven dat u een windbuil was, zou uw geestelijk leven ook verscheurd zijn, bedoel ik. Ik hoop, dat u me laat gaan, omdat ik bovendien van plan was u uit te nodigen voor een aardige maaltijd, als u begrijpt wat ik bedoel"
De strenge trekken van de commissaris verz· htten zich.
„Laat het niet weer gebeuren", sprak hij, een wenkend gebaar makend.
Terwijl heer Ollie opgelucht de Oude Schicht achteruit liet rijden, sprong de kikker vol walging van het paaltje.
„Het wordt tijd dat hier geschaafd wordt", kwaakte hij tot zichzelf. Het is hier een poel van corruptie, en een voorzitter wordt nog uitgelachen nadat hij gekikkerd is. Maar ik zal mijn recht vinden".

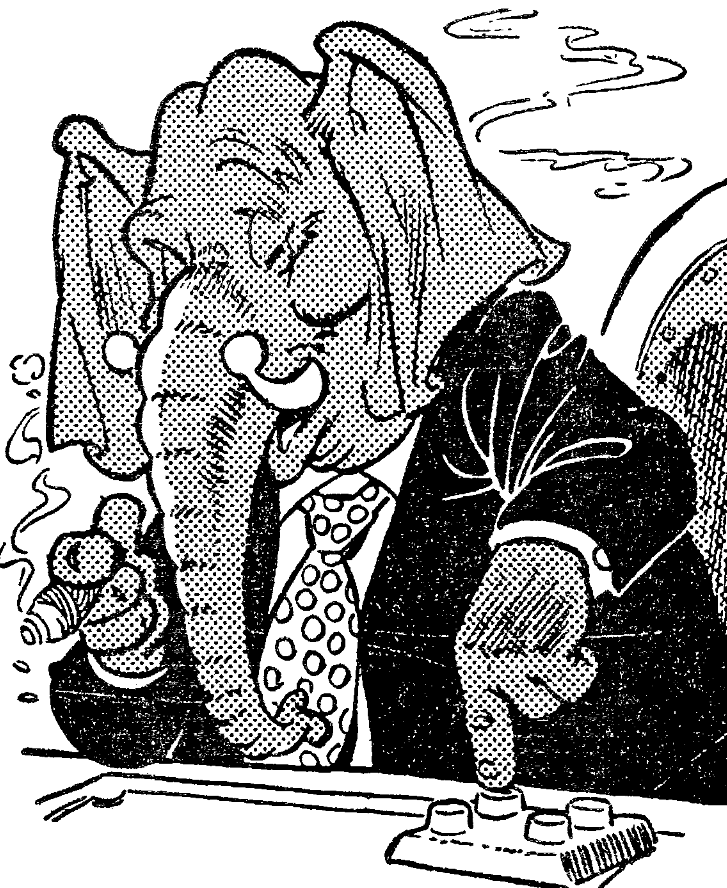
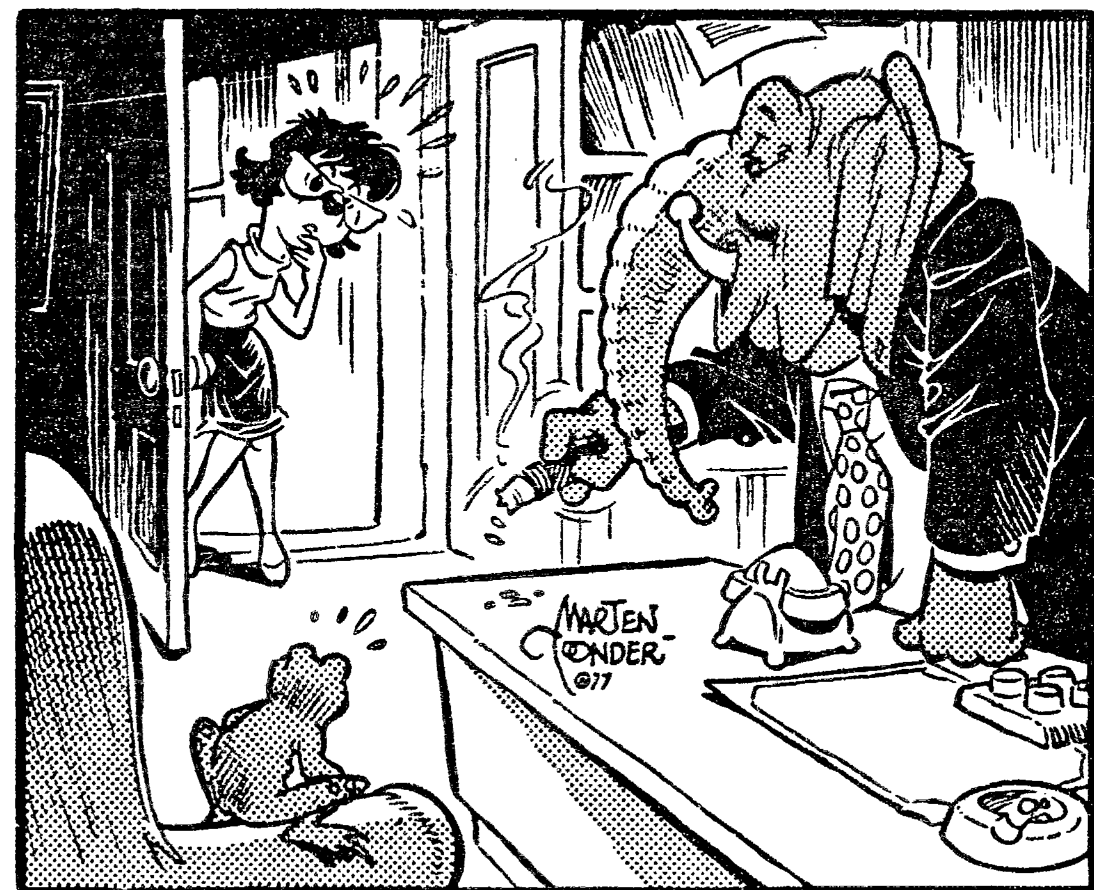

8872 Die morgen werd de journalist Argus bij de hoofdredacteur geroepen. „Een goed stukje, dat je over Bommel geschreven hebt", sprak deze prijzend. „Dat zal hem afleren om voorzitter van de club te worden. Héél goed, Argus. Ik wist wel dat je het kon".
„Het was niet zo moeilijk, meneer Fanth", zei de reporter bescheiden. „Over Bommel is altijd wel iets aardigs te zeggen. En die knecht van hem..."
„Mooi", onderbrak zijn werkgever. „En nu wil ik iets van je hebben over het stadsbestuur, dat een misdadige koers vaart tegenover de ondernemers. Zelfs ik, de eigenaar van deze krant, word in de hoek gedrukt door de burgemeester. Pak hem bij de horens, Argus. En vergeet ook De Canteclaer niet. Die markies is in staat met mijn veren te gaan pronken".
Hij zweeg gehinderd, want op dat moment klonk er een gil in het belendende vertrek, en daarop kwam zijn secretaresse naar binnen rennen.

„Help!", riep ze, terwijl ze op de kikker wees, die achter haar aan hupte. „Die engerd sprong ineens op mijn bureau. Help!". Een ogenblik zat de hoofdredacteur verbaasd te kijken, maar toen barstte hij in een daverend gelach uit. „Een kikkertje", riep hij proestend. „Wie is er nu bang voor een kikvors? Hahahahaha. Die bijt niet, hoor. Vooruit; aan het werk, jullie. Laat dat beest maar aan mij over".

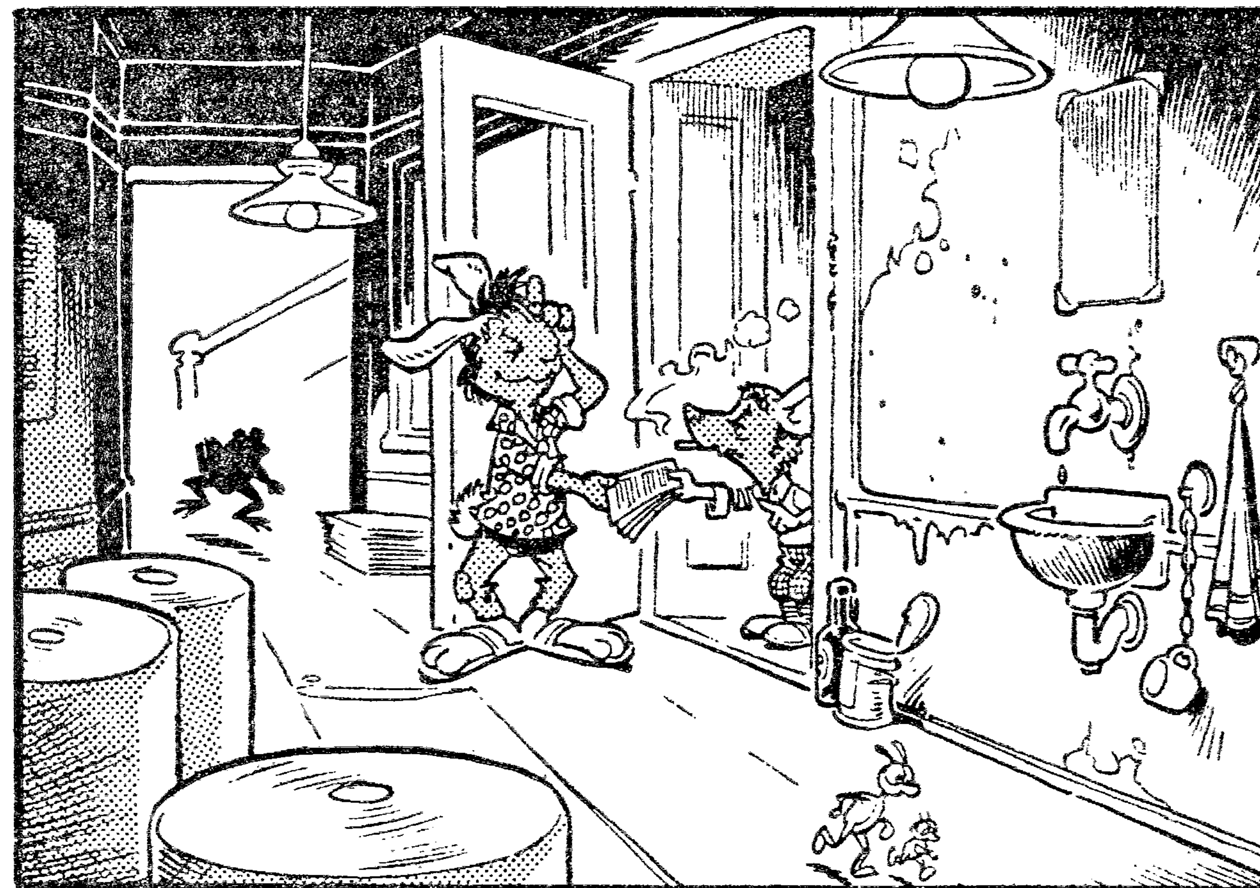

8873 — Terwijl de deur achter Argus en de secretaresse dicht viel, sprong de kikker woedend op een stoel.
„Lachen!", riep hij driftig. „Mij uitlachen, omdat ik groen ben, hè? Discriminatie noem ik het! Weet je wel, dat ik een voorzitter ben, die door een heks van jullie soort betoverd is?"
„Zo, zo", zei de hoofdredacteur grinnikend. „En wat kom je hier doen? Dit is een warmbloedige krant met een vinger op de pols, en hier is geen plaats voor koude kikkers. Het idee. Hahaha!"
„Lach niet!", riep het beest uizinnig. „Jouw krant wordt volgeschreven door stommelingen die niet weten wat er gaande is. In deze buurt is geen orde of gezag en er moet nodig bijgeschaafd worden. Het is, dat ik niet kan typen door de betovering; anders zou ik wel eens een stukje over de smeerboel kunnen schrijven"

De heer Fanth liet zich weer in zijn stoel zakken en nadat hij even had nagedacht, drukte hij glimlachend op een belknopje. „Wat deze kikker zegt, klinkt niet gek", sprak hij tot de secretaresse, die vol afkeer binnenkwam. „We zullen hem een kans geven. Hij gaat jou een stukje dicteren, omdat hij zelf niet schrijven kan met die zwemvliezen. En geen gezanik. Met geklaag over medewerkende engerds kan ik geen goeie krant maken."

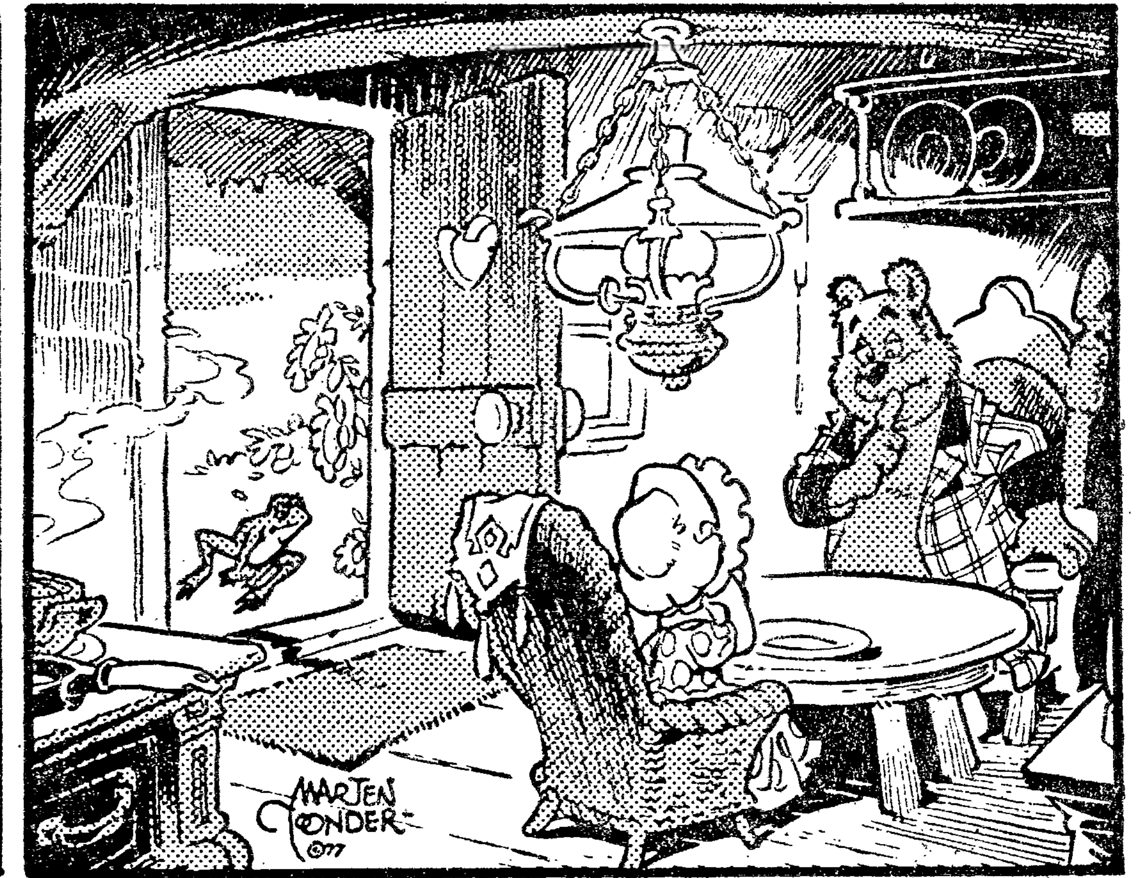

8874 — Met grote tegenzin nam de secretaresse plaats achter haar schrijfmachine en tikte met bevende vingers wat haar gezegd werd. Maar ze kon toch niet nalaten zo nu en dan een blik vol afkeer te werpen op de dicterende kikker, die achter haar stond. Deze lette daar echter niet op, want hij was verdiept in zijn onderwerp en hij eindigde pas, toen hij geheel buiten adem was geraakt.

„Zo", kwaakte hij ten slotte schor. „Dat is dat. Zet de naam van Argus eronder en vouw het zo op dat ik het kan dragen."

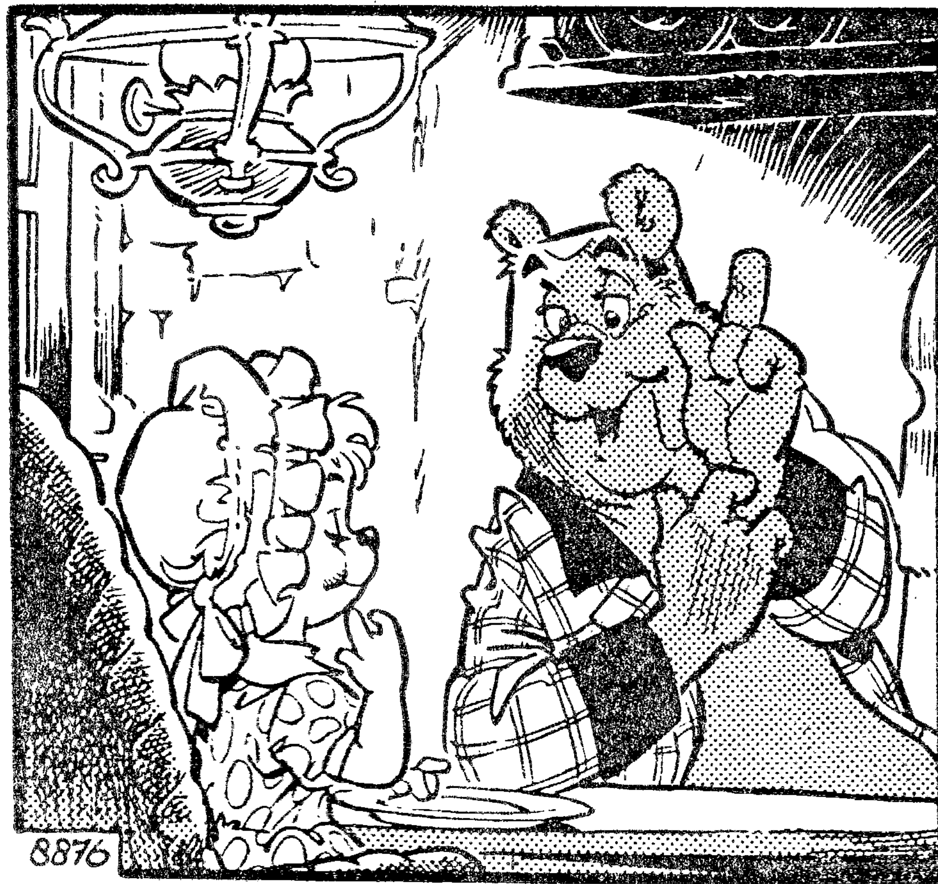
Ze gehoorzaamde, en terwijl zij het vertrek verliet om haar ontslag te gaan indienen, sprong de kikvors met het bundeltje papieren de gang op. Hij trof het, want toen hij de kamer van de journalist Argus naderde, overhandigde deze juist zijn artikel aan een hulpje van de zetterij. Deze, een zekere Krijnjan Bobbel, nam het aan met de belofte het zonder verwijl ter plaatse af te leveren. Maar omdat hij een bewuste jongere was, verwijlde hij een poosje bij het fonteintje op de gang. Van deze gelegenheid maakte de kikker gebruik om zijn bundeltje papieren bij die van de reporter te voegen. En zo kwam het, dat het geheel de volgende morgen ongecorrigeerd in de krant verscheen.

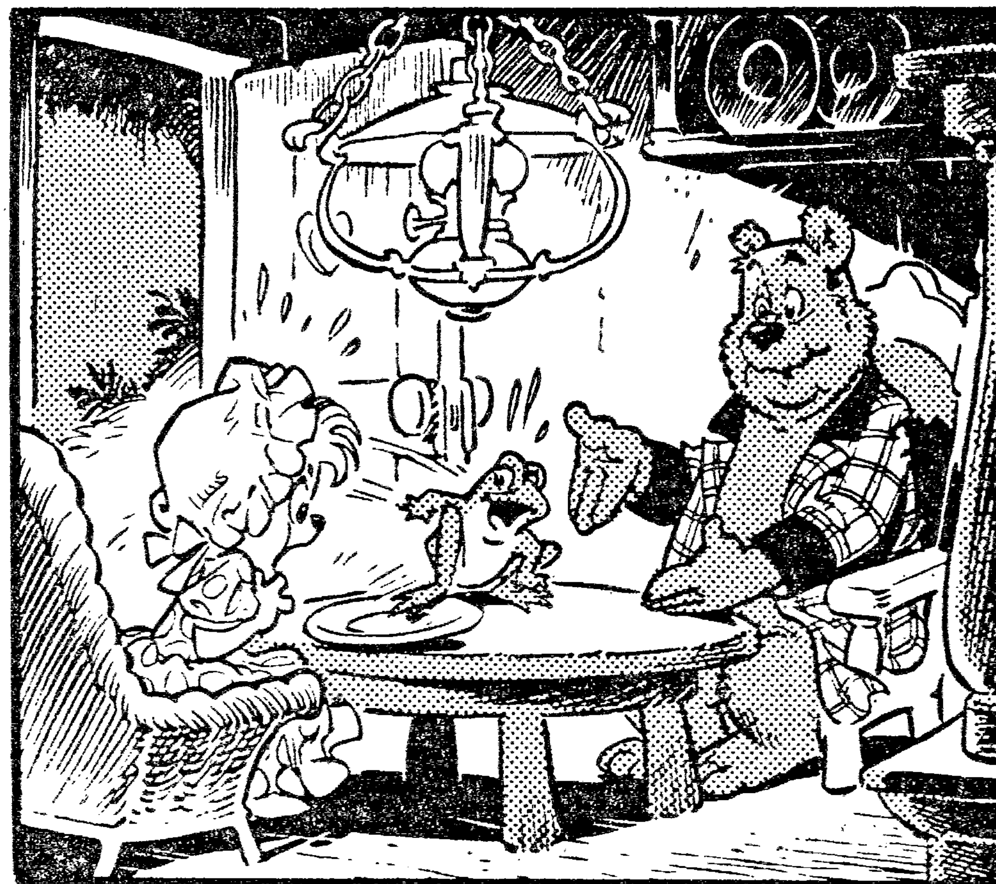

8875. Die avond wandelde heer Bommel zorgelijk door de zomerse dreven, en als vanzelf sloeg hij het weggetje in dat langs het huis van zijn buurvrouw leidde.
,,Hier loop ik nu'', sprak hij tot zichzelf. ,,Eenzaam en verlaten, terwijl ik vol zit van de krant waar ik niet heen ben gegaan om mijn beklag in te dienen, omdat ik door een verkeersbord van Bulle Bas reed. En intussen drukt die arme gekikkerde prins op mijn gemoed en is Joost weggegaan, zodat mijn innerlijk begint te rammelen. Ik heb trek, bedoel ik...''.
Op dat moment ging de deur van het huisje, die op een kier had gestaan, verder open — en juffrouw Doddel kwam naar buiten.

,,Wat leuk, dat ik je net zie'', zei ze. ,,Heb je soms zin om een hapje mee te eten? Ik heb biefstuk met doperwtjes vanavond''. Heer Bommel klaarde op, en terwijl hij haar verheugd naar binnen volgde, kreeg hij plotseling een idee.
,,Dat is heel aardig van u, mevrouw'', sprak hij, toen hij aan de tafel zat. ,,Toevallig liep ik net te denken, dat u mij misschien kon helpen bij een moeilijke, maar mooie taak. U bent nu wel geen prinses, maar dat speelt in deze tijd geen rol. U bent een hoogstaande dame, bedoel ik, en dat is hetzelfde''.
,,Mallerd!'', riep het vrouwtje blozend uit. ,,Zeg toch Doddeltje. Eh... wat wilde je me vragen, lieve Ollie?''

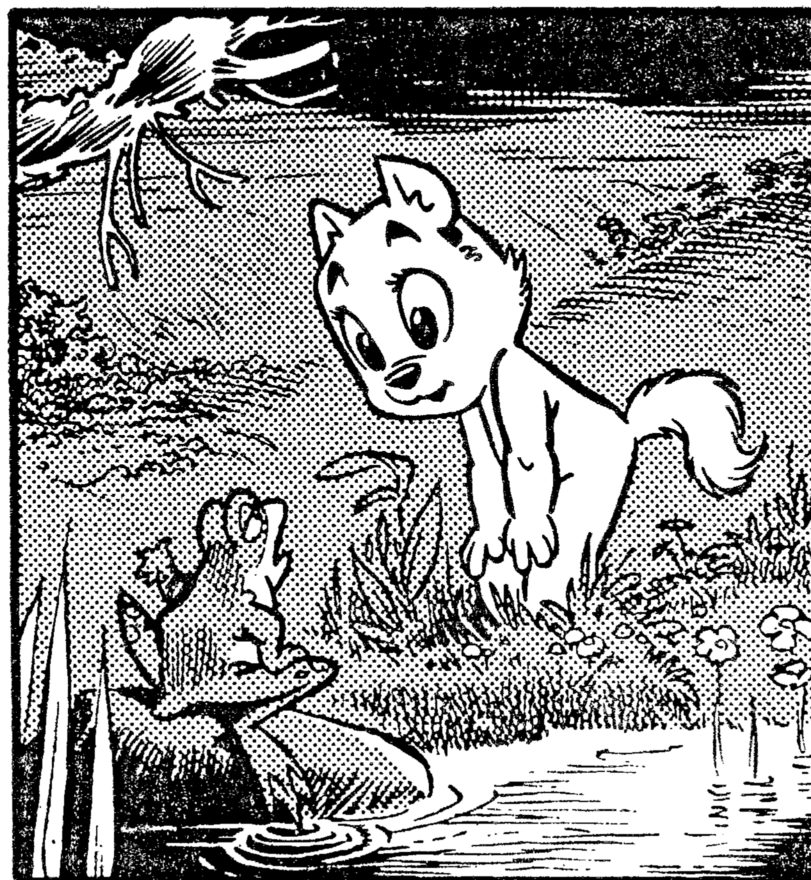
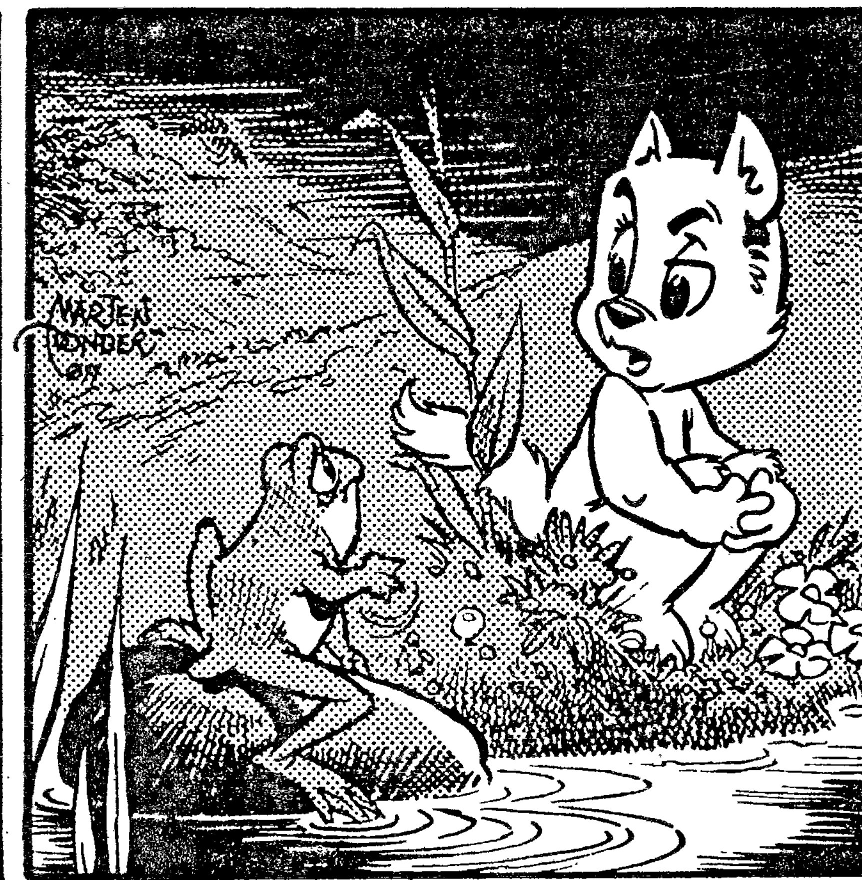

8876 ,,Wat wilde je me vragen, Ollie?'', vroeg juffrouw Doddel met neergeslagen ogen. ,,Wees maar niet verlegen, hoor. Je weet toch hoe ik over je denk?''
,,Eh...'',zei heer Bommel beduusd. ,,Eh..ja, Natuurlijk. Kijk, het gaat om een kus, als u begrijpt wat ik bedoel''.
,,Gekkerd'', riep zijn buurvrouw, terwijl haar blos zich verdiepte.
,,Een kus voor een betoverde prins'', vervolgde heer Ollie haastig. ,,De stakkerd is natuurlijk erg ongelukkig, maar hij zou zijn ware gedaante weer kunnen krijgen door een zoen van een prinses. Of misschien van een hoogstaande dame zoals u''
,,Een prins?'', herhaalde het vrouwtje, ontdaan opkijkend. ,,W-wat bedoel je? Over wie heb je het eigenlijk?,,

Op dat moment sprong de kikker, die ongenood binnen was gekomen, op de tafel.
,,Is hier wat te eten?'', kwaakte hij met schorre stem. ,,Ik heb zo hard gewerkt dat ik geen tijd heb gehad om vliegen te vangen''. Juffrouw Doddel deinsde met een kreet achteruit en heer Bommel haastte zich om haar gerust te stellen.
,,Dit is hem toevallig nèt '', sprak hij. ,,De prins, bedoel ik. Als u hem een kus geeft, zou misschien...''.
,,Ga weg!'', riep de buurvrouw overspannen. ,,Hoe durf je? Ga weg. Ik wil je nooit weer zien. Je moest je schamen zulke voorstellen aan een alleenstaande vrouw te doen.''

8877. Het was nacht geworden. De maan wierp een bleek schijnsel over het meer en bescheen de kikker, die op een steen zat te kwaken. Het klonk zo droevig, dat Tom Poes erdoor werd aangetrokken toen hij een avondwandeling maakte.
„Wat is er?", vroeg hij, naderbij komend.
„Wat zou er zijn", vroeg het dier verbitterd, „als men voorzitter is en er uitziet als een kikvors?"
Hij zuchtte smartelijk en vervolgde: „De betovering is zwaar en kan in dit vergroezelde land niet worden verbroken. Alles wat ze hier kunnen, is lachen. Ze durven om me te lachen omdat ze niet hoeven te zijn zoals ik ben. Ik krijg er een staart van. Als het zo doorgaat, zal ik een puikop worden". Hij staarde Tom Poes met bolle ogen aan en herhaalde walgend: „Lachen!".

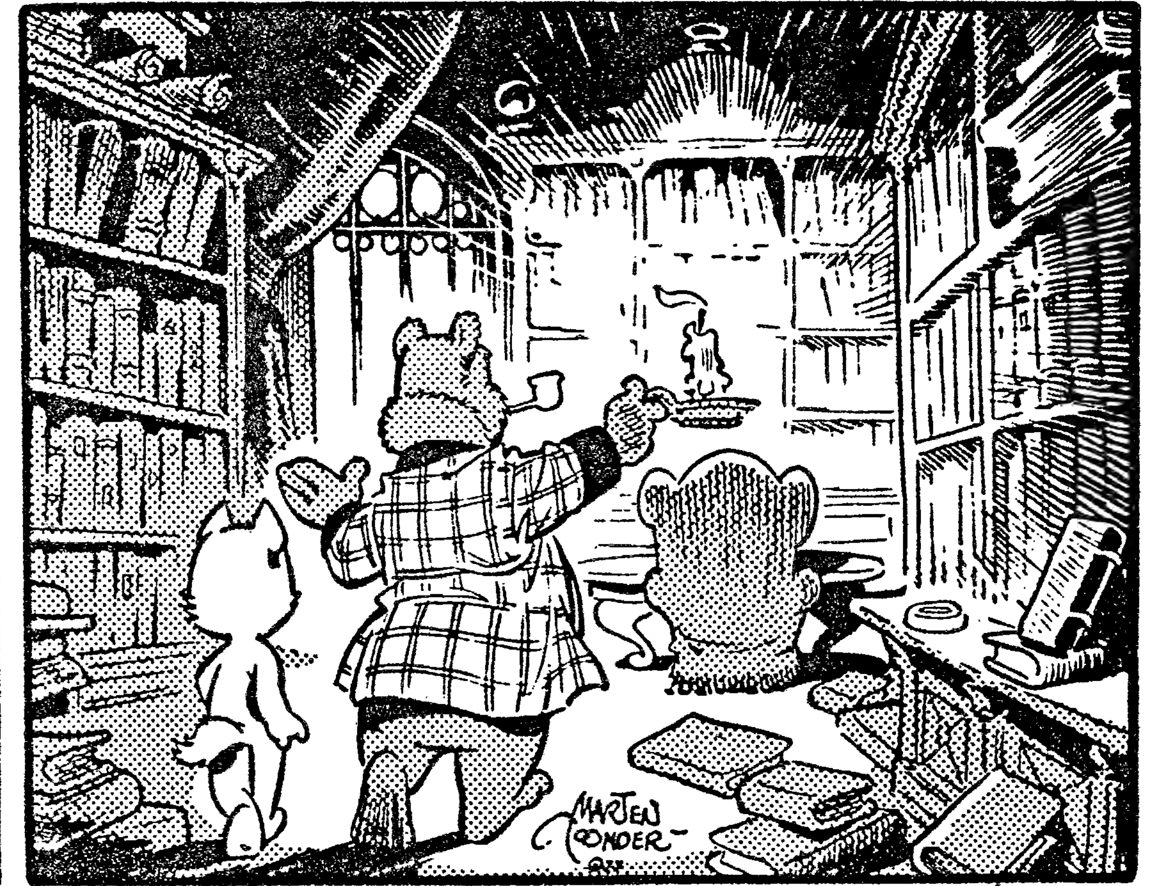
„Hm", zei Tom Poes, terwijl hij naast de kikvors ging zitten. „Je praat veel, maar je vertelt niets. Ik weet niet eens, hoe je heet en uit welk land je komt. Hoe kan je dan geholpen worden? Misschien kan ik iets voor je doen, maar dan moet je eerst zeggen welke heks je betoverd heeft en hoe. En lachen doe ik niet, want ik geloof dat dit een ernstige zaak is".

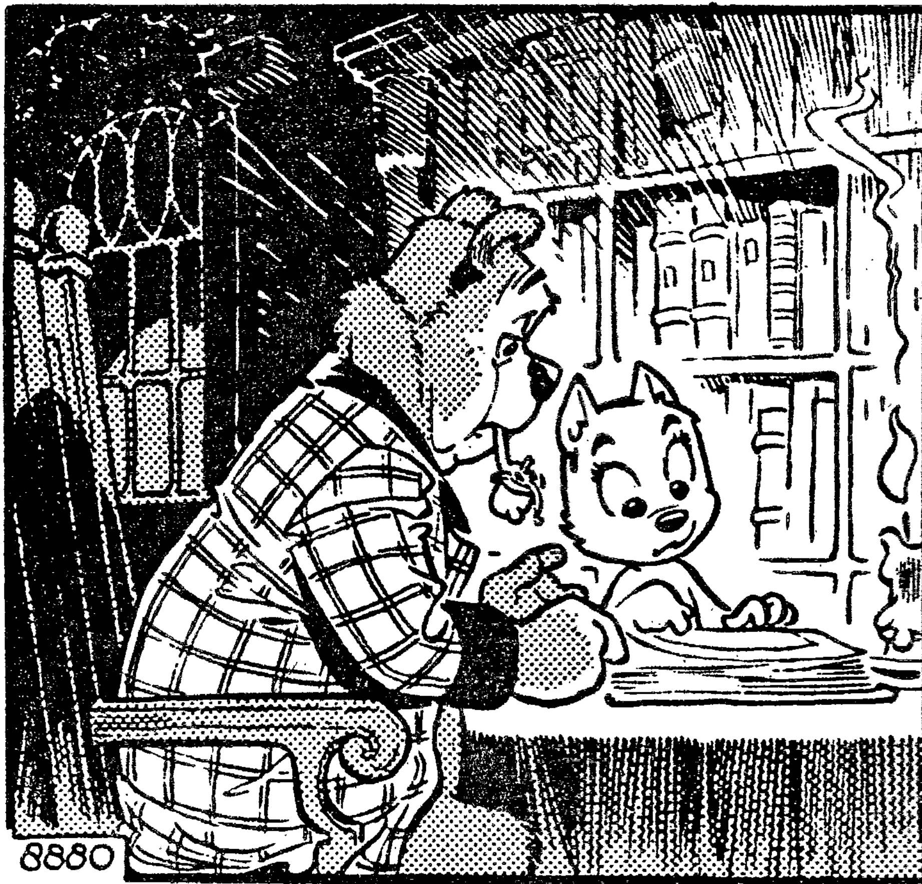

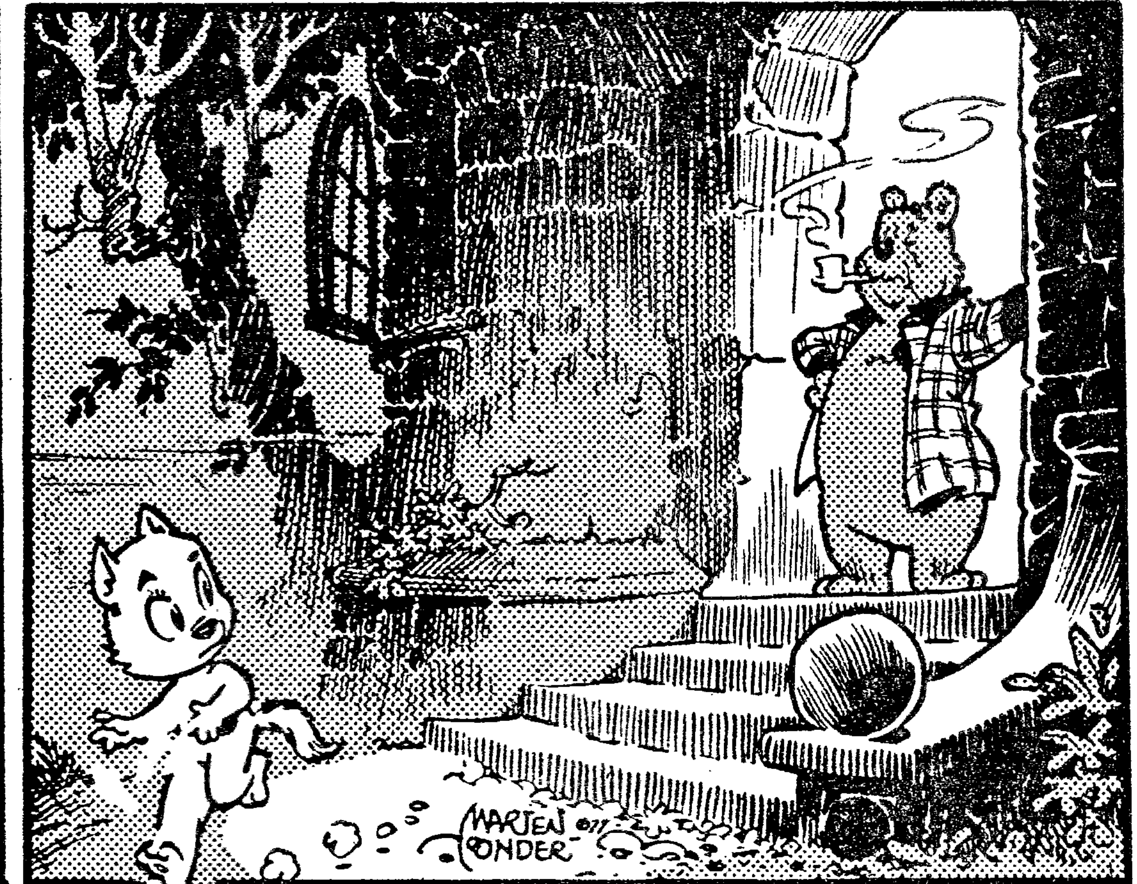

8878. „Jij weet niet wat er in de wereld omgaat, hè?", riep de kikker honend. „Ik ben prins Krokko van Krokanje, waarover de kranten vol hebben gestaan. Maar om democratische redenen heb ik mijn titel verruild voor die van voorzitter. De een is niet meer dan de ander, al zit de een meer vooraan dan de ander. Papa Krokko; zo werd ik door mijn trouwe achterzitters genoemd. Ach ja, dat was vóór de betovering. . .".
Hij zuchtte en staarde somber voor zich uit.
„Die betovering", hernam hij mompelend. „Het waren zwarte krachten, die ik weiger te beschrijven; ze zijn te ongekikkerd".
„Hm", zei Tom Poes. „Ik zal wel eens zien".
Hij stond op en terwijl hij peinzend wegliep, sprong de kikvors op de oever om hem na te kijken.
„Zien, hè?", riep hij gallig. „Je bent een sufferd. Maar ik heb je in de gaten. Alles wat jij gaat doen is mij uitlachen; achter mijn rug. Lachen is alles wat jullie kunnen".
Maar Tom Poes lachte niet.
„Een ernstige zaak, net als ik dacht", sprak hij tot zichzelf. „Het geeft me te denken. Ik moet een goeie atlas hebben om dat land op te zoeken, en wat boeken, die erover gaan. Heer Ollie heeft een mooie bibliotheek van zijn goede vader gekregen. Als hij nu nog maar wakker is".
Zo denkende kreeg hij slot Bommelstein in het oog, en tot zijn genoegen zag hij dat een van de vensters in het duistere bouwwerk nog verlicht was.

8879 Heer Bommel zat op dat late uur achter een lauwe prak, die hij van wat kliekjes en de inhoud van een blikje had samengesteld. „Hoe vreselijk", mompelde hij met lange tanden. „En dan te denken, dat Doddeltje met haar gevoelig hart een biefstukje wilde bakken. Ach, het komt allemaal door dat stukje in de krant...". Op dat moment werd hij opgeschrikt door het binnenkomen van Tom Poes.
„U had vergeten de achterdeur op slot te doen", zei die verontschuldigend.
„Ach ja", gaf heer Ollie toe. „Als heer alleen kan men niet overal aan denken. Vooral als men last van zijn maag heeft door zorgen over een prins en een zwak gestel. Maar ja, Joost denkt alleen aan zichzelf, zodat hij zijn ontslag genomen heeft. Terwijl ik altijd aan anderen denk; dat is mijn zwak".
„Dat komt dan mooi uit", zei Tom Poes. „Ik heb met die kikker gepraat en die heeft mij eindelijk gezegd, waar hij vandaan komt". Daarop legde hij uit, wat het dier hem verteld had en heer Bommel luisterde oplevend toe.
„Uit Krokanje?", herhaalde hij ten slotte opstaande. „Dat zullen we gauw vinden, want al mijn boeken zijn in varkensleder gebonden. En bovendien heb ik net een supplement voor mijn Winkelprins gekregen, je weet wel. Volg me, jonge vriend".
Met die woorden greep hij de kaars en begaf zich naar de bibliotheek, die donker en verwaarloosd in het maanlicht lag.

8880Heer Bommel vond na lang zoeken het boekwerk dat hij zocht en zette zich met Tom Poes aan de tafel om het te bestuderen.
„Krokanje", zei Tom Poes. „Hier is het. Een piepklein landje tussen de Donderkop en het Puistaartmassief; in de Zwarte Bergen. Een ongezonde streek vol moerassen, staat hier. Onveilig ook, door de voortdurende invallen van de Kwakwastam. Zoiets dacht ik al. Hm. Het lijkt me beter om alles te laten, zoals het is. Ik weet zeker, dat er anders narigheid komt, niet alleen voor onszelf, maar ook voor anderen."
„Zo, denk je dat", sprak heer Ollie, het boek met kracht dichtslaande. „Ik zal jou eens wat zeggen, jonge vriend. De narigheid is er al. Dat voel ik heel fijn aan door het misverstand met mijn buurvrouw en het lijden van die ongelukkige prins. En die narigheid ga ik oplossen; desnoods ten koste van mijn gezondheid." „U moet het zelf weten," zei Tom Poes een beetje koeltjes. „Die prins is een onaangenaam ventje en zijn land deugt niet. Ik ga slapen."
Hij nam afscheid en heer Bommel keek hem uit de hoogte na. „Ik weet wat mij te doen staat", zei hij tot zichzelf. „Morgen ga ik in de Kleine Club de onderste steen boven brengen om een prinses te vinden - en mij te beklagen over dat stukje in de krant."

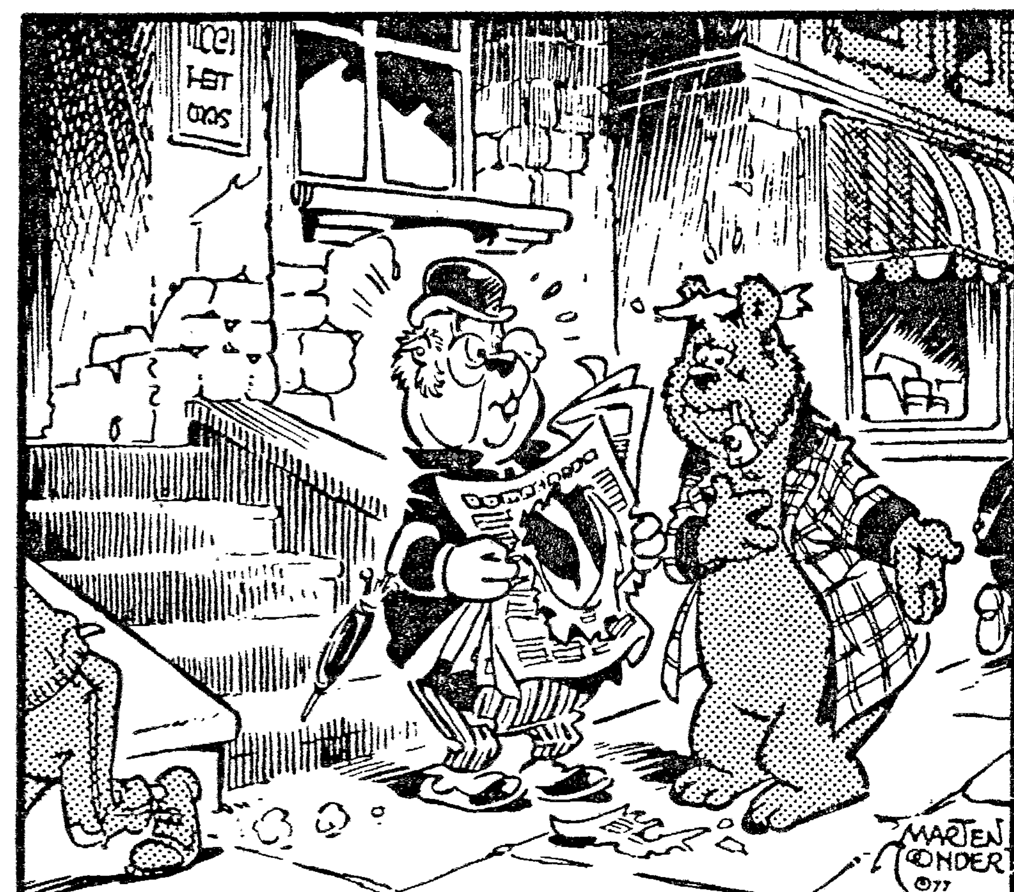

8881 De prettige, rustige sfeer die in de Kleine Club was voorgeschreven, werd de volgende morgen verbroken door opgewonden stemmen en ook kon men overal flarden van het ochtendblad waarnemen. Toen heer Bommel binnentrad, werd hij dan ook niet opgemerkt, en nadat hij een poosje onthutst had rondgekeken, wendde hij zich tot de markies De Canteclaer.
Maar die was in een bewogen gesprek met de heer Fanth gewikkeld en had geen belangstelling voor hem.
,,Een proces '', sprak hij snerpend. ,,Ik ga u een proces aan de broek hangen, waar ge van zult staan te kijken, amice!''.,,Ach wat'', tierde de nieuwsbladeigenaar. ,,En ik dan? Ik ben in mijn eigen krant voor aap gezet''. ,,Knoeiende burgemeester!'', riep de heer Dickerdack daar bovenuit. ,,Corrupte politie. Dat staat hier. En wat doe jij?'' Heer Ollie haastte zich verder, totdat hij bij de heer Kranek kwam, die als een bezadigd lid stond aangeschreven. ,,Wat is er toch aan de hand?'', vroeg hij. ,,Het heeft iets met de krant te maken waarover ik me kwam beklagen, maar die ik nog niet gelezen heb wegens het klaarmaken van mijn ontbijt, zodat ik...''

,,Het is Bommel natuurlijk weer!'', riep commissaris Bas voorwaarts tredend. ,,Hij heeft roddels verspreid en Fanth heeft ze afgedrukt''.
Zijn geschoolde stem had zo'n kracht, dat het de aandacht van de andere leden trok, en heer Bommel verliet snel het vertrek om niet onder de voet te raken.

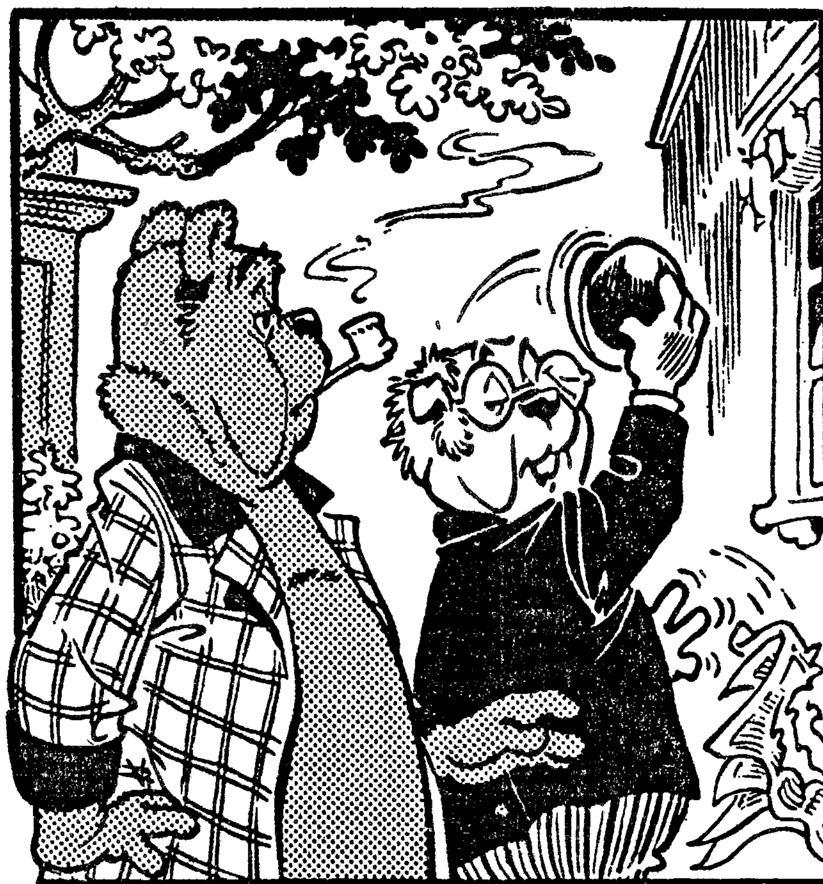

8882 Heer Ollie besloot naar het bureau van de Rommeldamse Courant te gaan om daar nadere inlichtingen te vragen. ,,Eerst dat vreselijke stukje over mij '', mompelde hij tobbend. ,,En nu staan er allerlei lelijke dingen in over andere hoogstaande figuren, die ik niet gelezen heb, maar die ik heel fijn aanvoel. Wat is daar toch aan de hand?''.
Hij was zo in gedachten verdiept, dat hij de ambtenaar Dorknoper ziet opmerkte, toen die al lezend het krantengebouw verliet. Zo kon het gebeuren, dat heer Bommel bij het beklimmen van de stoeptreden plotseling het hoofd door het opengevouwen ochtendblad van de beambte stak.

,,Neem me niet kwalijk'', sprak deze, toen hij van de schrik bekomen was. ,,Ik pleeg hier altijd een krantje te kopen om op de hoogte te blijven. En ik keek even niet uit, omdat mijn blik op een schokkende kop viel''.
Heer Ollie trok zijn gelaat terug uit de papieren en deed een pasje terug.
,,Ik keek ook niet uit'', zei hij dof. ,,Want ik heb het hoofd vol van de akelige stukjes die er over mij en andere belangrijke figuren geschreven zijn. Ik bedoel: ik heb ernstige zorgen over een prins die betoverd is en nu zonder werk rondloopt. Het is allemaal heel vreselijk en niemand luistert naar me omdat iedereen door leed getroffen is''.

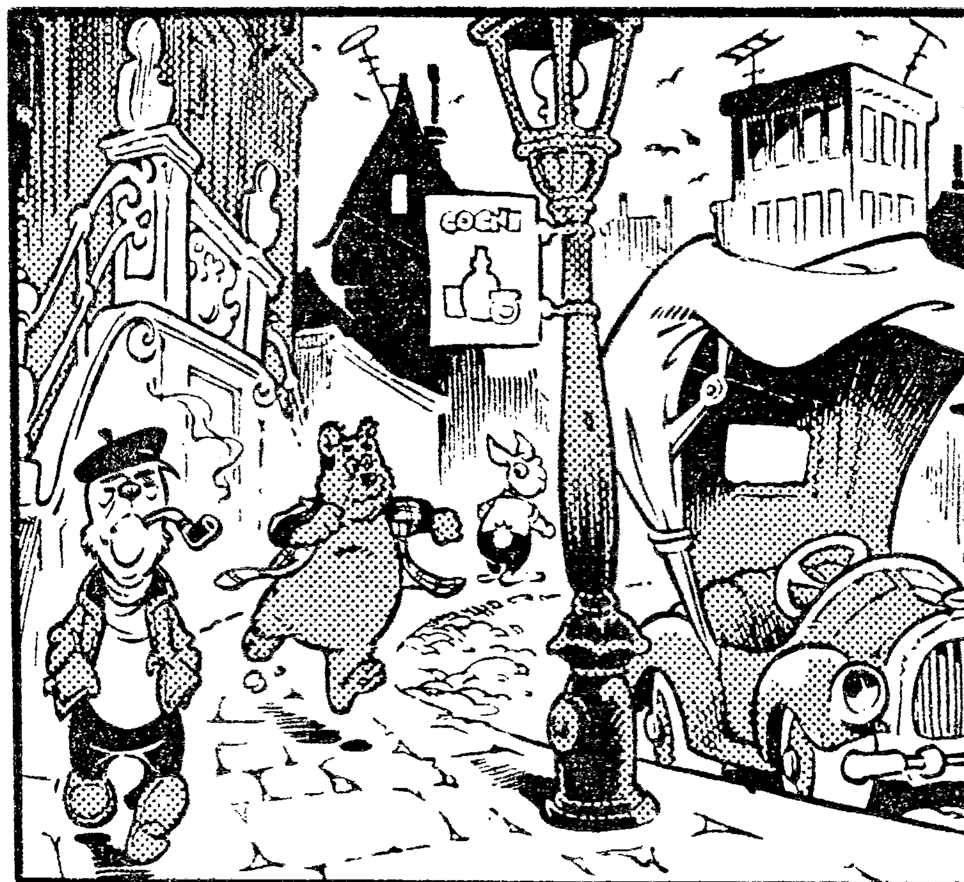

8883 „Een werkeloze prins?", herhaalde de ambtenaar Dorknoper, terwijl hij naar heer Bommel afdaalde. „Och, daar hoeft men tegenwoordig gelukkig niet meer bezorgd over te zijn. Er zijn tal van sociale voorzieningen en regelingen voor overbrugging. Ik noem slechts de AO, de RAG en de VAL en dan is er nog de desbetreffende commissie. Allemaal voor opkikkering, zogezegd. Laat de betreffende zich tot de daartoe bevoegde instantie wenden en vol vertrouwen haar beslissing afwachten. Goede morgen". Hij lichtte zijn hoofddeksel en beklom opnieuw de stoep om een nieuw ochtendblad te kopen.

„Aan die raad heb ik ook niets ", sprak heer Bommel tot zichzelf. „Het is duidelijk, dat zo'n ambtenaar niet in betere kringen verkeert, zoals prinsen en zo - en nu praat ik nog niet eens over de prinses die ik zoek. Wat zou er trouwens in die krant staan? Door alle drukte zou ik bijna vergeten, dat ik mijn beklag wil gaan indienen. Ach, het hoofd van een heer die stilletjes goed wil doen, loopt soms om". Terwijl hij zo dacht viel zijn blik op de gescheurde krant, die de beambte had weggeworpen - en door nieuwsgierigheid gedreven raapte hij haar op.

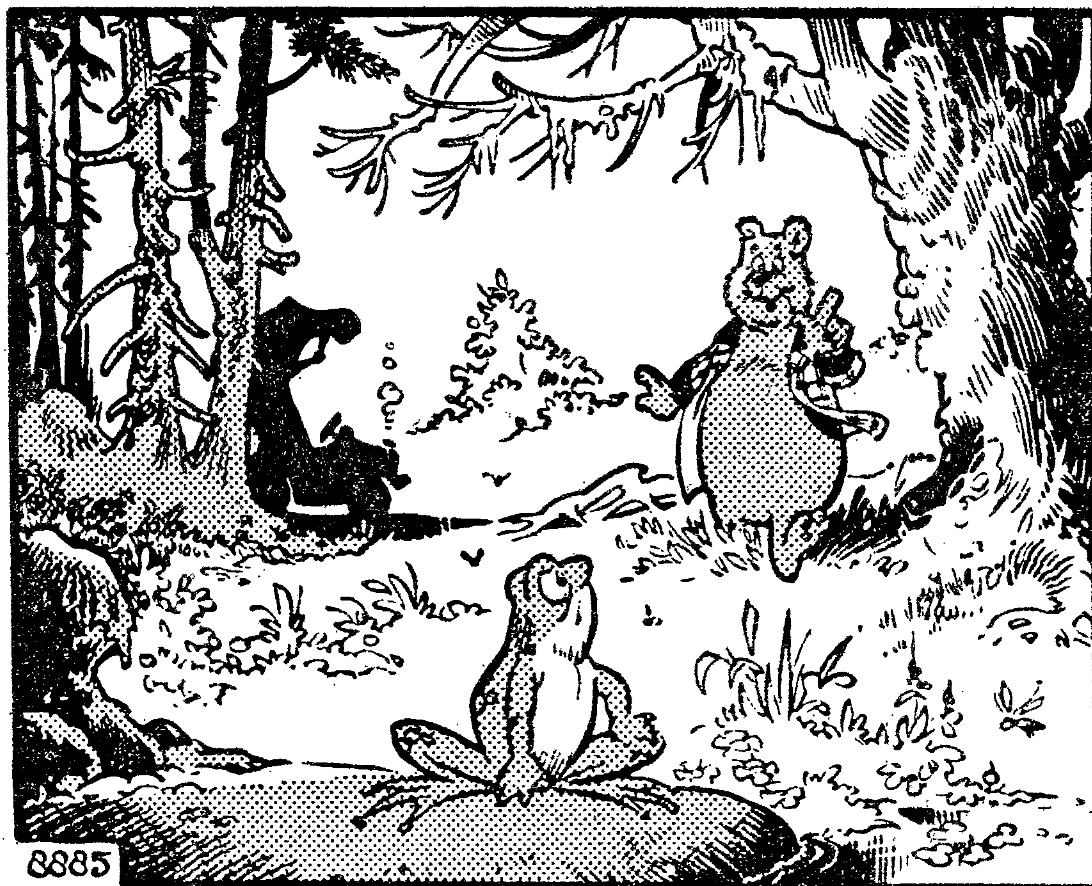

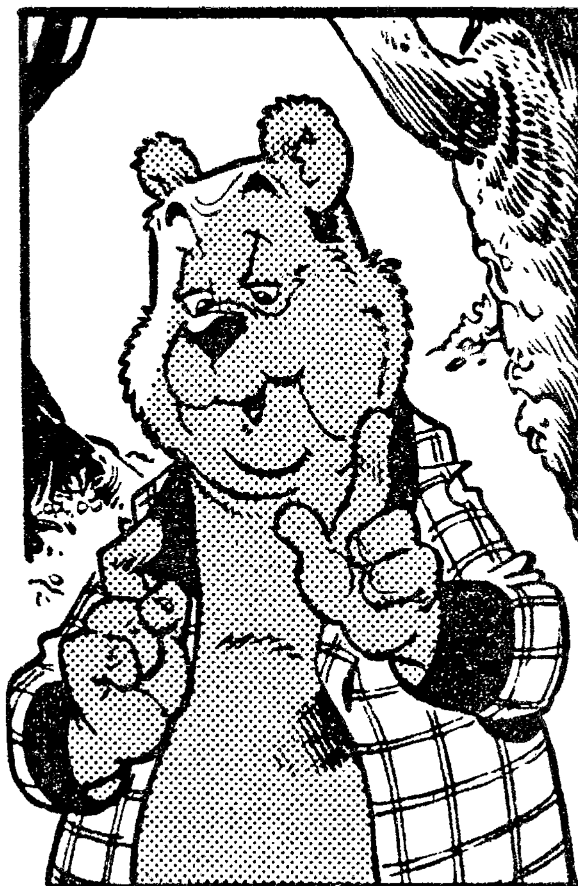

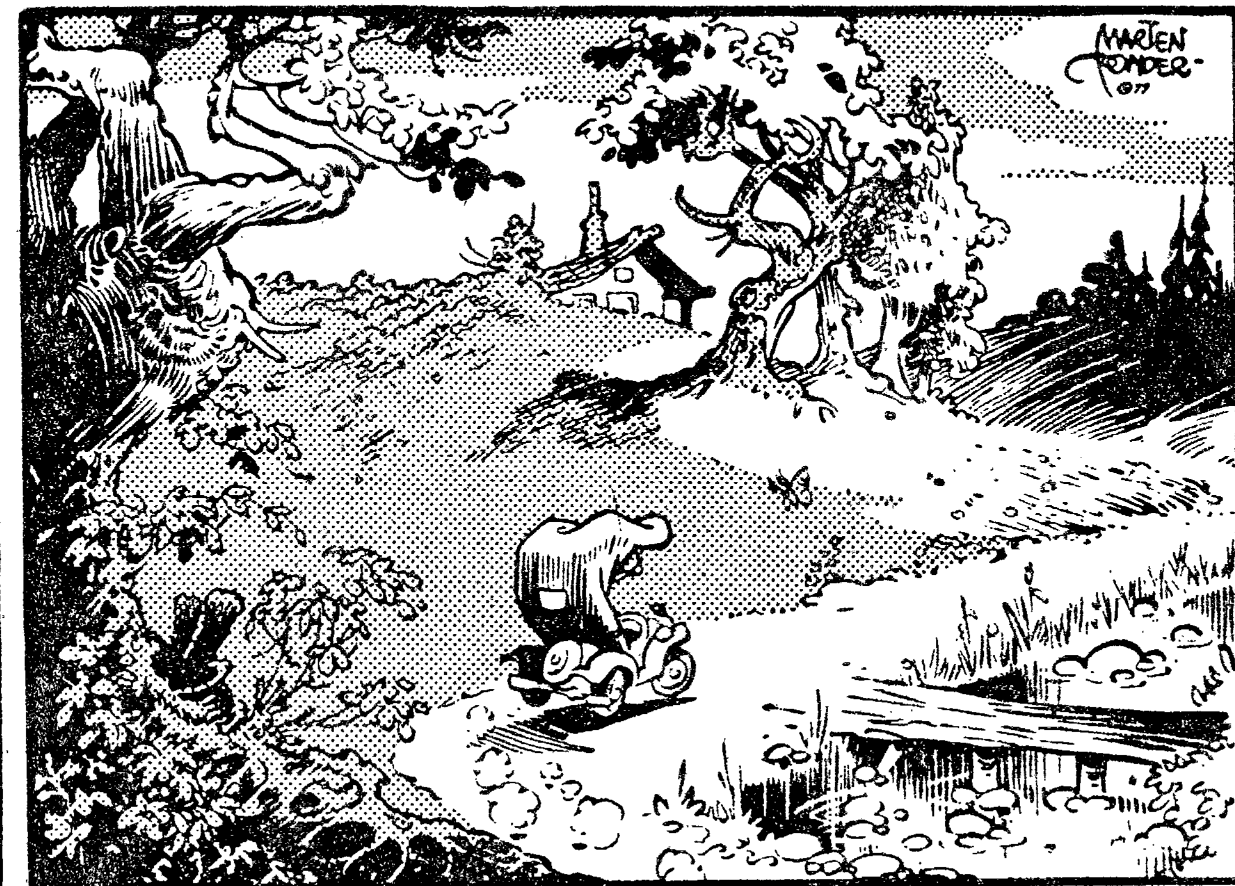
8884 Heer Ollie had de krant opgeraapt om de schokkende onthullingen te gaan lezen. Zijn eerste blik viel echter op de achterpagina, waar een klein berichtje zijn belangstelling in schandaaltjes helemaal verdrong.
,,Prinses Kirha heeft, op doorreis naar haar land, haar intrek genomen in hotel Doderkop bij de Puistaartbergen'', las hij.. Verder kwam hij niet, omdat opwinding zich van hem meester maakte.

,,Eindelijk een prinses'', mompelde hij
,,Het geluk is toch altijd met een heer die in stilte een ongelukkige wil helpen. Maar waar is hij? De betoverde prins, bedoel ik? Ik moet hem onmiddellijk meenemen''.

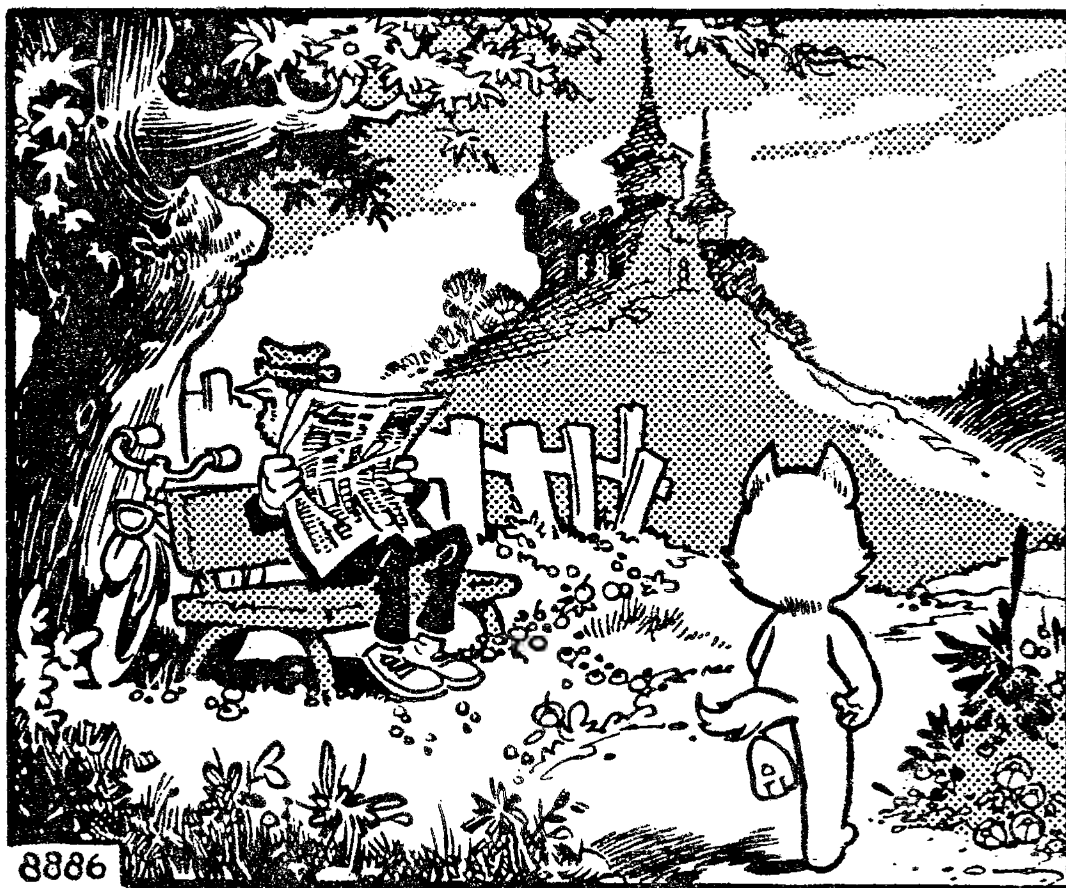
Met die gedachte wierp hij het ochtendblad weg en snelde naar de Oude Schicht, die niet ver vandaar geparkeerd stond. ,,Gelukkig weet ik, waar ik die bergen kan vinden'', dacht hij, terwijl hij het trouwe voertuig op gang bracht. ,,Het is toch prettig om een brede ontwikkeling te hebben. Maar het is misschien beter om Krokko nog niet te vertellen waar ik hem heen breng. Ik bedoel prins Krokko. De stakker heeft al zo veel teleurstellingen gehad. En als de prinses al vertrokken is wanneer wij daar aan komen, zou de smart hem te veel kunnen worden. Maar in ieder geval is er haast geboden''.
Met deze gedachte gaf hij gas en reed met grote snelheid de stadspoort uit zonder nog aan de klacht te denken, die hij tegen de krant had willen indienen.

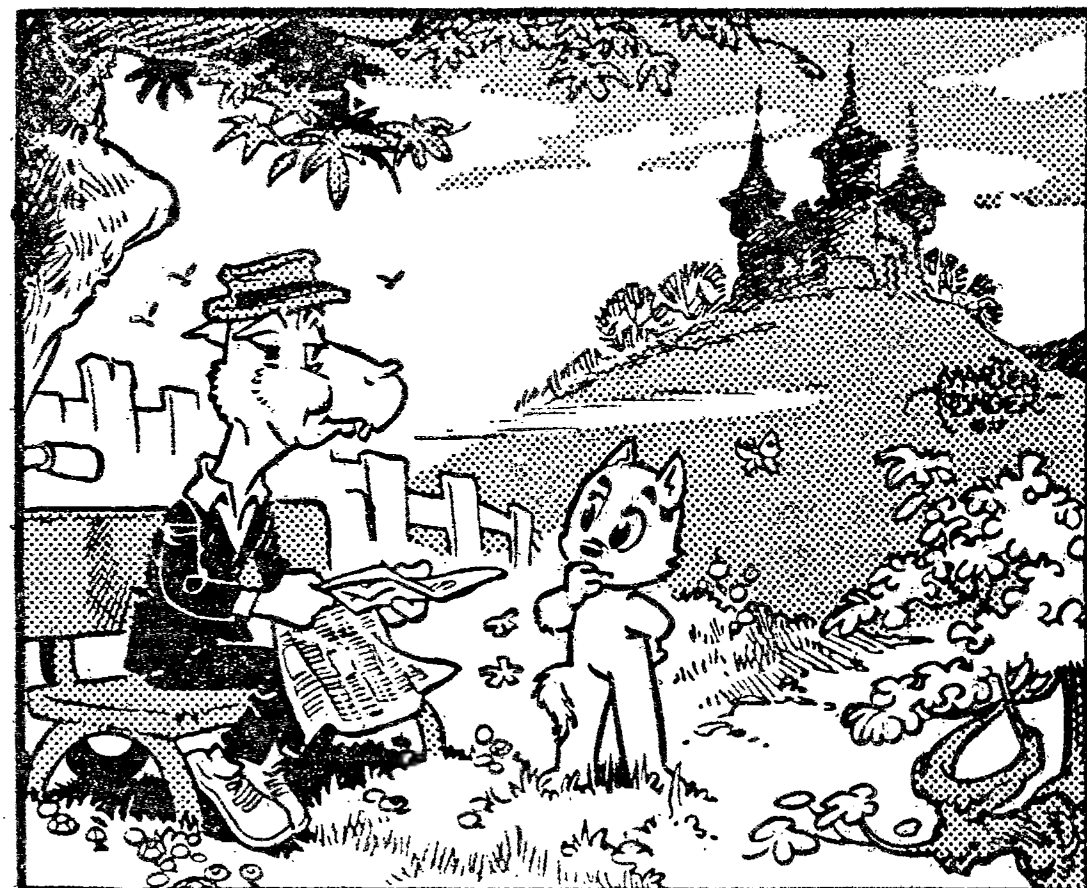

8885 De kikker zat aan de oever van het meer — en terwijl hij van tijd tot tijd een muskiet verschalkte, gaf hij zich over aan somber gepeins.
,,Wat een manier om aan voedsel te komen voor een voorzitter", sprak hij tot zichzelf. ,,Magere rauwkost — en omringd door slechte vrijdenkers, die alleen maar lachen om mijn ongeluk. Ik haat lachen". Hij wierp een schichtige blik achter zich en mompelde bedrukt: ,,Ik krijg er een staart van".
Op dat moment hoorde hij het geluid van voetstappen en toen hij gehinderd opkeek, zag hij heer Bommel met grote passen naderen. ,,Ik ben blij, dat ik u eindelijk vind", riep deze reeds van verre. ,,We moeten op reis. Er is geen tijd te verliezen, want ze kan ieder ogenblik verder reizen en dan zou het te laat zijn, als u begrijpt wat ik bedoel".
,,Nee", zei de kikvors kribbig. ,,Wat bedoel je?"
,,Dat kan ik niet zeggen, met het oog op uw toestand", legde heer Ollie uit. ,,Laat alles nu maar aan mij over. Ik heb de krant gelezen en daardoor weet ik precies hoe ik u helpen kan. Kom mee, heer prins; de Oude Schicht staat achter die bomen". Het dier zuchtte, maar omdat het begreep dat zijn toestand er niet veel slechter op kon worden, sprong het in heer Bommels auto—en even later waren ze op weg.

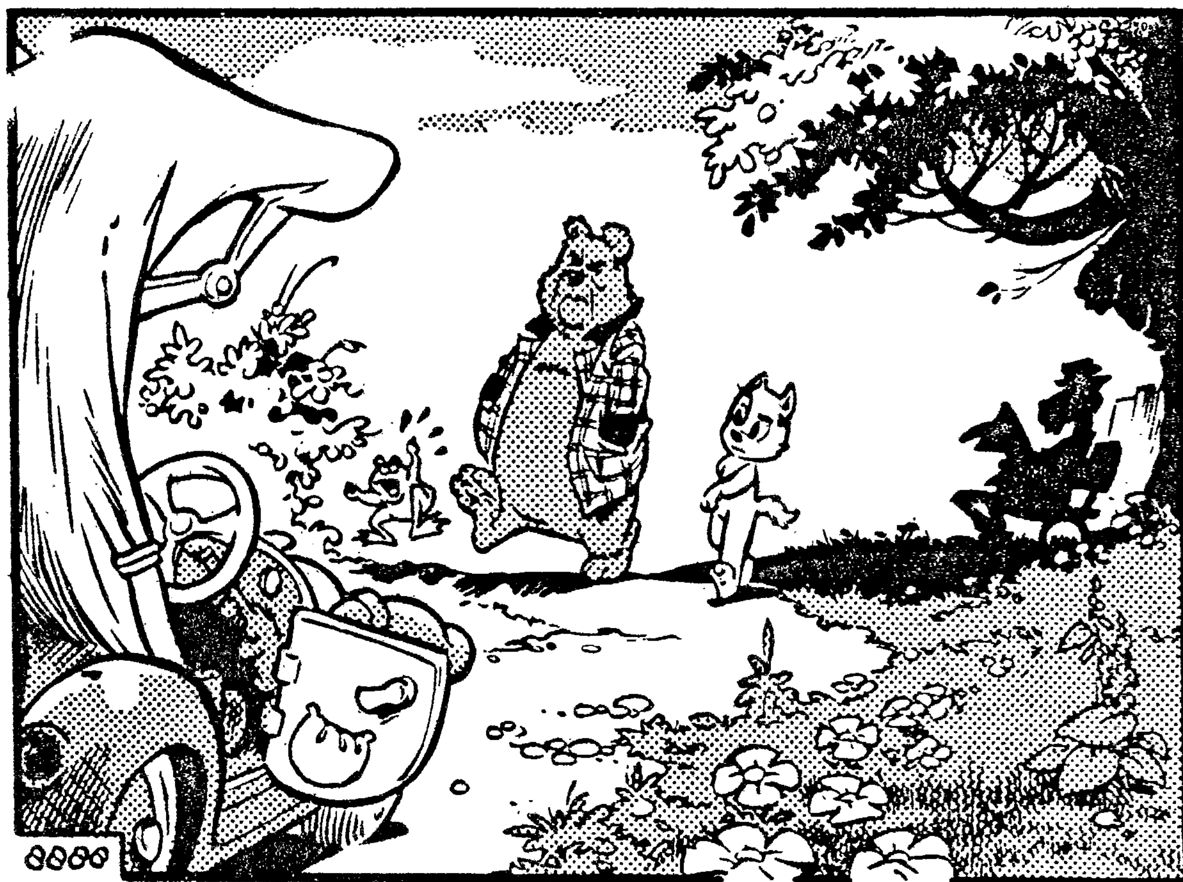

8886 Tom Poes was op weg naar Bommelstein, en zo passeerde hij doctorandus Zielknijper, die op een bankje zat te lezen.
„Goede morgen", wenste deze, terwijl hij de krant liet zakken. „Loop je van de zomer te genieten, vent? Heel verstandig. Het leven in de stad is vol frustraties. Heb je het ochtendblad al gelezen?".
„Nee", zei Tom Poes. „Ik moet naar heer Bommel".
Het is anders heel interessant", hernam de zielkundige. „Op de redactie daar is een gestoorde aan het werk. Een monomane oligofreen, zou ik willen opperen".
„Een wat?", vroeg Tom Poes onthutst.
„Een gifkikker", verklaarde de geleerde glimlachend. „ Een verspreider van boze geruchten, die menig notabele in een toestand van nerveuze, maar niet ongeneselijke imbroglio zaln storten. Ik voorzie een drukke praktijk in de nabije toekomst".
„Een gifkikker", herhaalde Tom Poes mompelend. „Dat zou best kunnen, want het lijkt me een goeie beschrijving. In de krant, hè? Hm, dat geeft me te denken".
„Ken je de lijder soms?", vroeg de heer Zielknijper, wiens beroepsijver was opgewekt.
„Ik geloof het wel", zei Tom Poes. „Ik was juist op weg naar heer Bommel. Die wil dat beest helpen, en ik wil nog eens proberen hem daarvan af te houden. Want het lijkt me gevaarlijk werk".

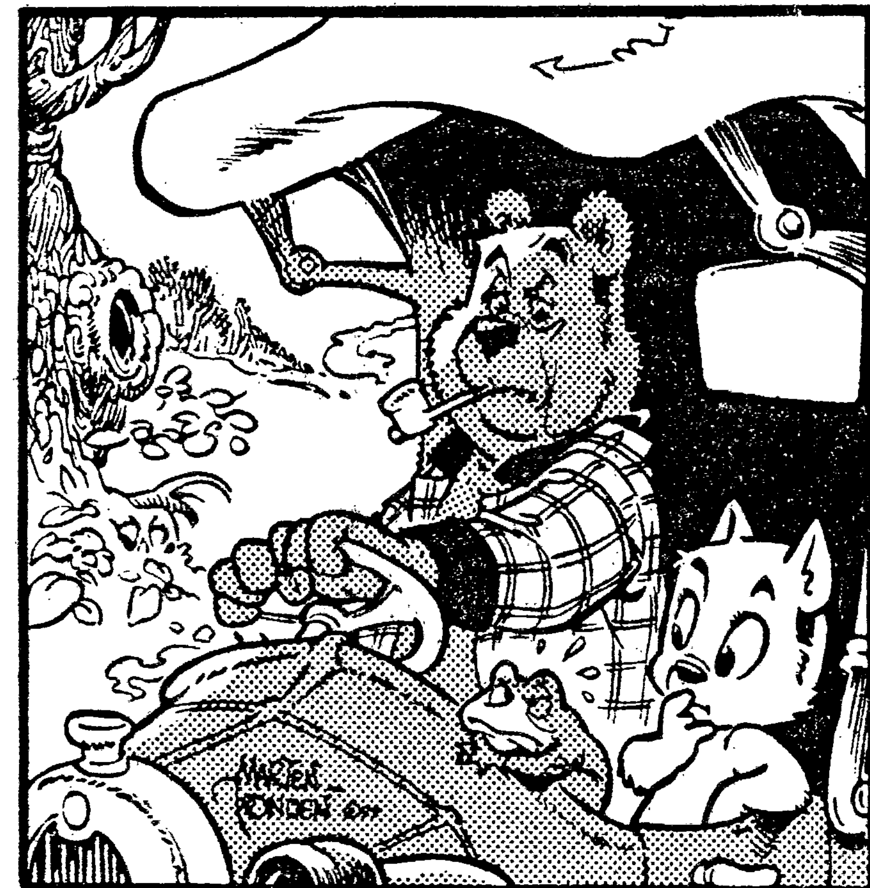

8887 Terwijl Tom Poes met doctorandus Zielknijper aan het praten was, verscheen de Oude Schicht over de heuvelrand, op weg naar de Zwarte Bergen.
„Gifkikker is natuurlijk een volkse omschrijving", sprak de zielkundige. Maar Tom Poes luisterde niet naar hem en rende de weg op om het voertuig tegen te houden.
„Tja", prevelde de geleerde, „onder welke noemer zou men een dergelijk geval kunnen brengen? Is het een traumatische neurose? Of is het een fobie? Ik zou de patiënt wel eens willen onderzoeken in een klinische omgeving. Want het optreden van zo'n geaberreerde kan gemakkelijk aanleiding geven tot trauma's bij anderen. Het is besmettelijk, zou men haast kunnen zeggen". Hij zweeg verrast, want nu zag hij Tom Poes weer naderen, gevolgd door heer Bommel en een springende kikvors.
„Dit is de gifkikker, waar u het over had", verklaarde de eerste, maar heer Ollie legde hem verontwaardigd het zwijgen op.
„Dit is een betoverde prins", verbeterde hij streng. „ Voor zijn geval weet ik al een oplossing, maar omdat de jonge vriend hier aandrong op de raad van een zielkundige, ben ik even uitgestapt." De heer Zielknijper zette grote ogen op, maar toen barstte hij in een hartelijk gelach uit.
„Oehoehoehihi", riep hij uit. „U bent een grappenmaker. werkelijk".

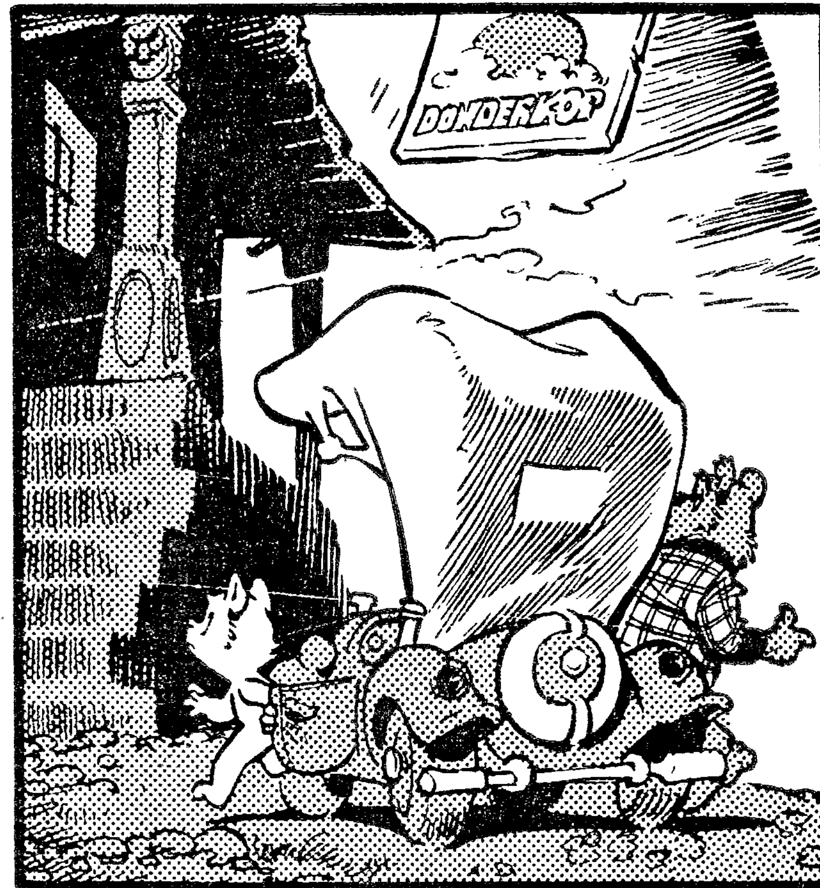

8888 De zielkundige staakte zijn gelach en nam de krant weer op om het geschrijf van de gifkikker verder tot zich te nemen.
,,Zo", zei heer Bommel, terwijl hij grimmig terugliep naar zijn auto. ,,Dat is dus alles wat zo'n dokter te bieden heeft. Gelach. Het is treurig zie je nu wel dat zo'n figuur hier niet op zijn plaats is? Kom mee, Tom Poes, dan zal ik je laten zien, dat ik de enige ben, die hier hulp kan bieden".
,,Hm", zei Tom Poes, maar de kikker dacht er anders over.
,,Lachen!", riep hij uitzinnig. ,,Misdadig lachen. Dat mag zo maar. Wat een land. Ik krijg er een staart van — en ik voel aankomen, dat ik als puikop zal eindigen".
,,Een staart?", vroeg heer Ollie verwonderd.
Het dier keerde zich om en wees op zijn achterkant.
,,Zie je het soms niet?", snauwde het. ,,Een staart! Door jouw schuld. Je voert me van de ene zwarte kracht naar de andere. Als ik nog voorzitter was, zou ik wel weten wat ik met je zou doen" ,,Ik bedoel het goed", zei heer Ollie, wat bedremmeld. ,,Als de jonge vriend me niet had opgehouden, zouden we nu al onderweg zijn naar mijn plan, dat zeker zal slagen. U zult het zien. Kom, stap maar vlug in".
,,Waar gaan we naar toe?", vroeg Tom Poes ongerust. ,,Hij wordt steeds meer betoverd; hij is nu zelfs bezig een kikkervisje te worden".
Heer Bommel gaf geen antwoord, en omdat ook de kikvors in somber gepeins vervallen was, verliep de tocht in een dof stilzwijgen.

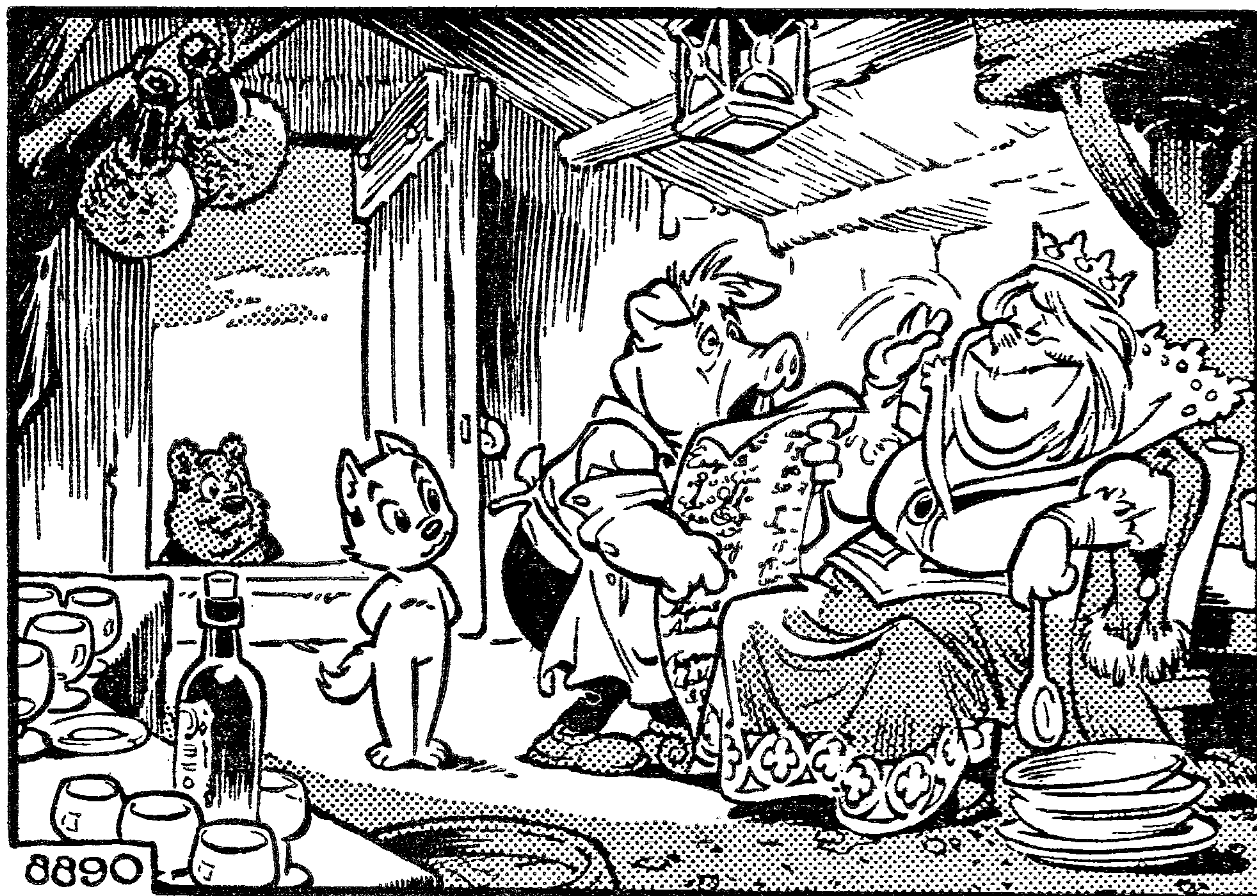

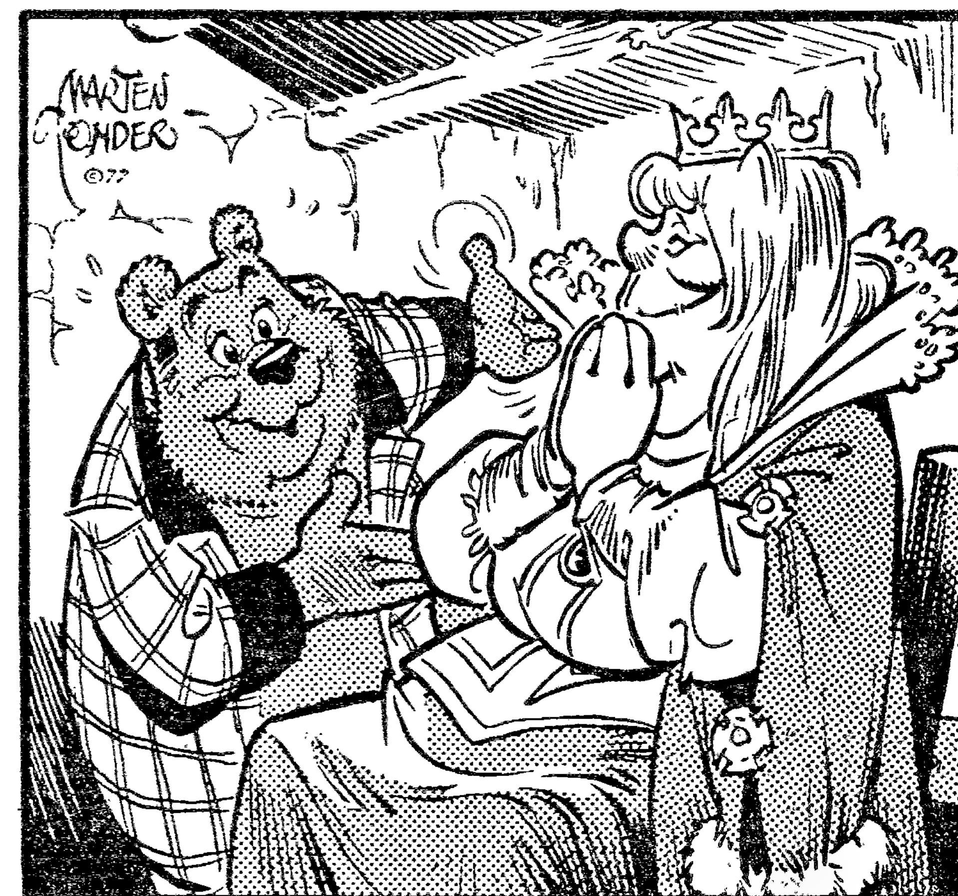

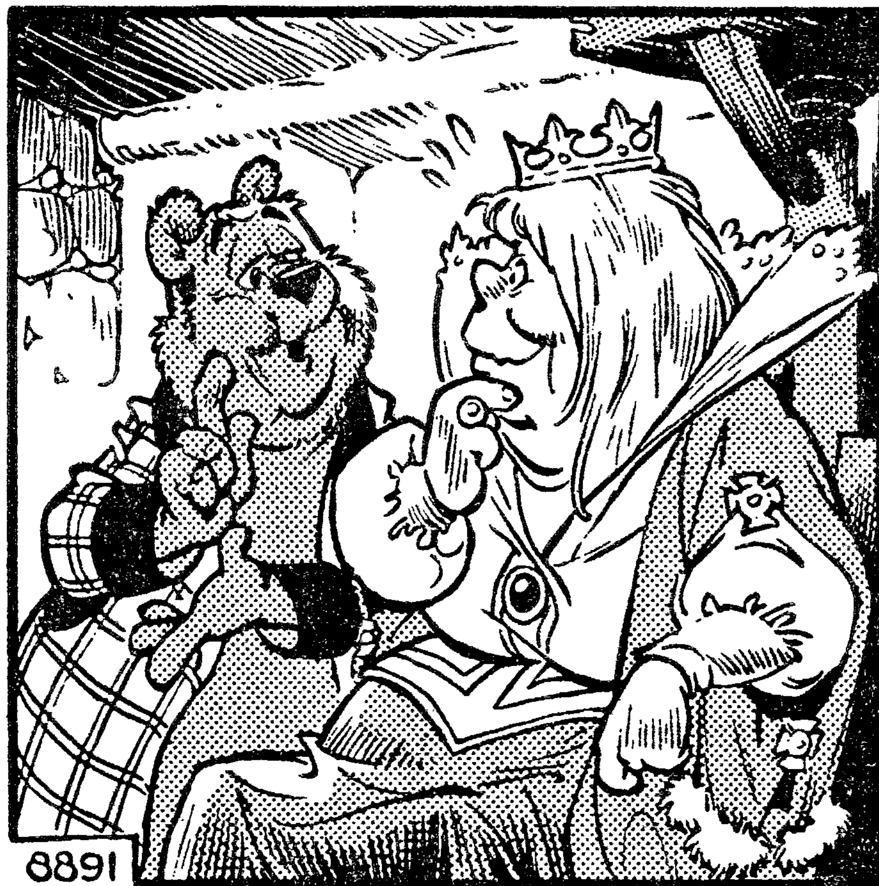
8889 Na een lange rit bereikte de Oude Schicht tegen het krieken van de ochtend hotel Donderkop. Het bleek een tamelijk vervallen herberg te zijn, die verzakt tegen een rotswand leunde. Daarachter staken de donkere toppen van de Zwarte Bergen omhoog, en het uithangbord zwaaide knersend in de bergwind. „Een mooi hotel", prees heer Bommel, nadat hij een poosje bedrukt naar het akelige toneel gekeken had. „Voor iemand van stand, bedoel ik. En een voedzaam maal zal nu wel smaken. Volg me, heer prins. Hier zal uw ongemak verholpen worden".
„Ik zie er niks in", zei de kikker zuur. „Zo langzamerhand heb ik te veel van jouw plannen gezien. En mijn staart blijft groeien".
„Hoe kunnen ze hem hier helpen?", vroeg Tom Poes.

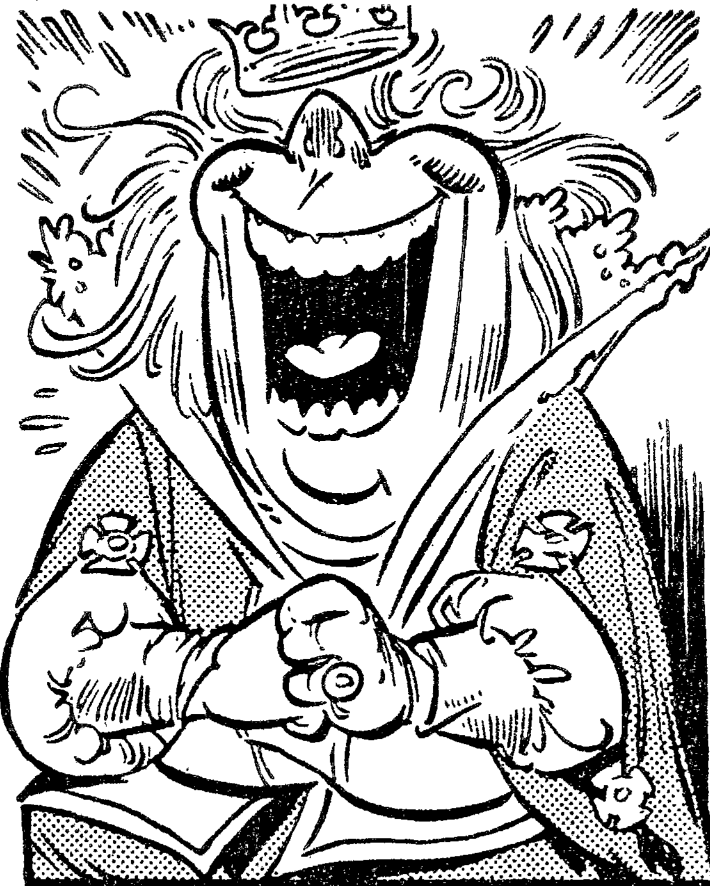
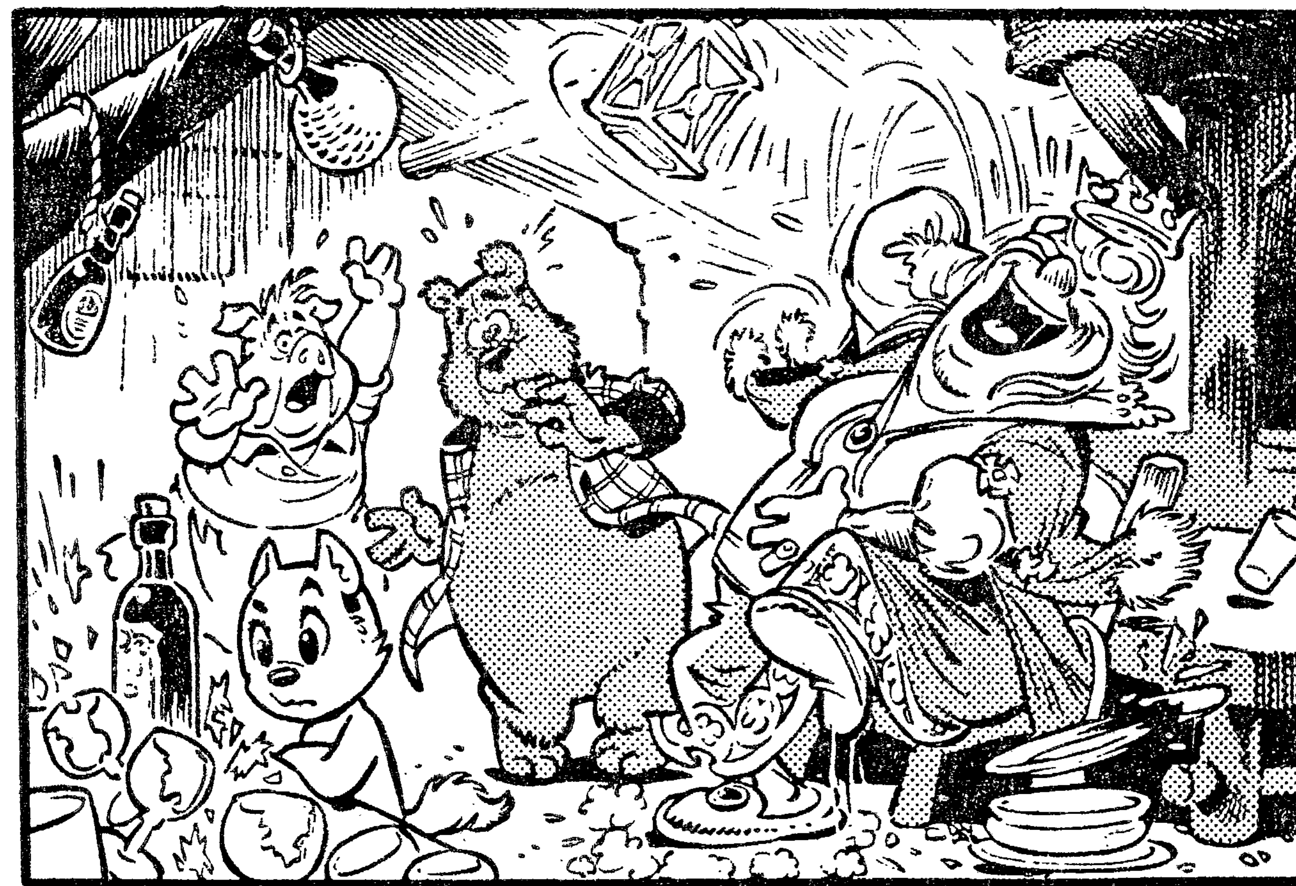
„Dat zal je straks wel zien", verklaarde heer Ollie. „Dit keer komt alles in orde, omdat ik in die niet-deugende krant gelezen heb, dat hier redding te vinden is. Kom nu maar mee". De kikvors bleef echter weigeren, en terwijl heer Bommel probeerde hem tot andere gedachten te brengen, beklom Tom Poes alleen de trappen die naar de ingang leidden. Want hij was benieuwd wat zijn vriend eigelijk bedoelde.

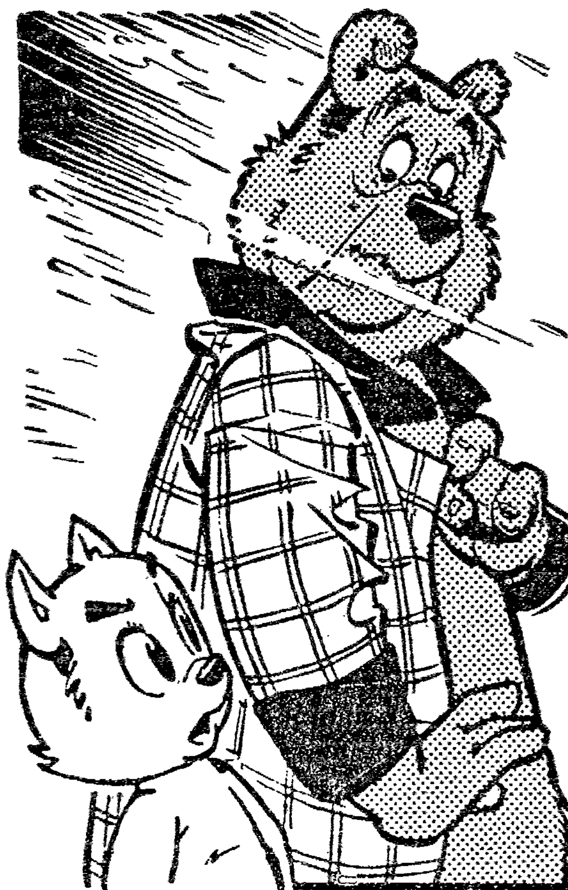
8890 In het midden van de kale gelagkamer zat een grote dame aan de tafel en toen hij haar zag, begreep Tom Poes onmiddellijk wat heer Bommel bedoeld had. Want zelfs een kind kon zien, dat het een prinses was, die met een minzame glimlach naar de herbergier luisterde.
„De rekening is tot anderhalve meter opgelopen'', riep deze klagend. „U hebt me niet betaald sinds de bevrijding van Krokanje en u eet me de oren van het hoofd. Er moet geld op tafel komen!'' „Het schikt me nu niet'', sprak de dame met een kirrend lachje. „Doe niet zo ongezellig, meneer. Breng me liever een vlaaitje''. Op dat moment betrad een nieuwe gast de eenvoudige ruimte. Het was heer Bommel, die er niet in geslaagd was de kikker mee te krijgen, en daarom besloten had de zaak anders aan te pakken. „Prinses Kirhal'', riep hij uit, Tom Poes en de waard opzij duwend. „Gelukkig dat u er nog bent, want ik was werkelijk bang dat ik te laat zou zijn om u een kleine dienst te vragen. Mijn naam is Bommel, bedoel ik. U weet wel. Niet dat ik voor mezelf kom, want ik heb geen zoen nodig. Ik spreek in het belang van een ongelukkige gekikkerde vorst, die een staart begint te krijgen''.

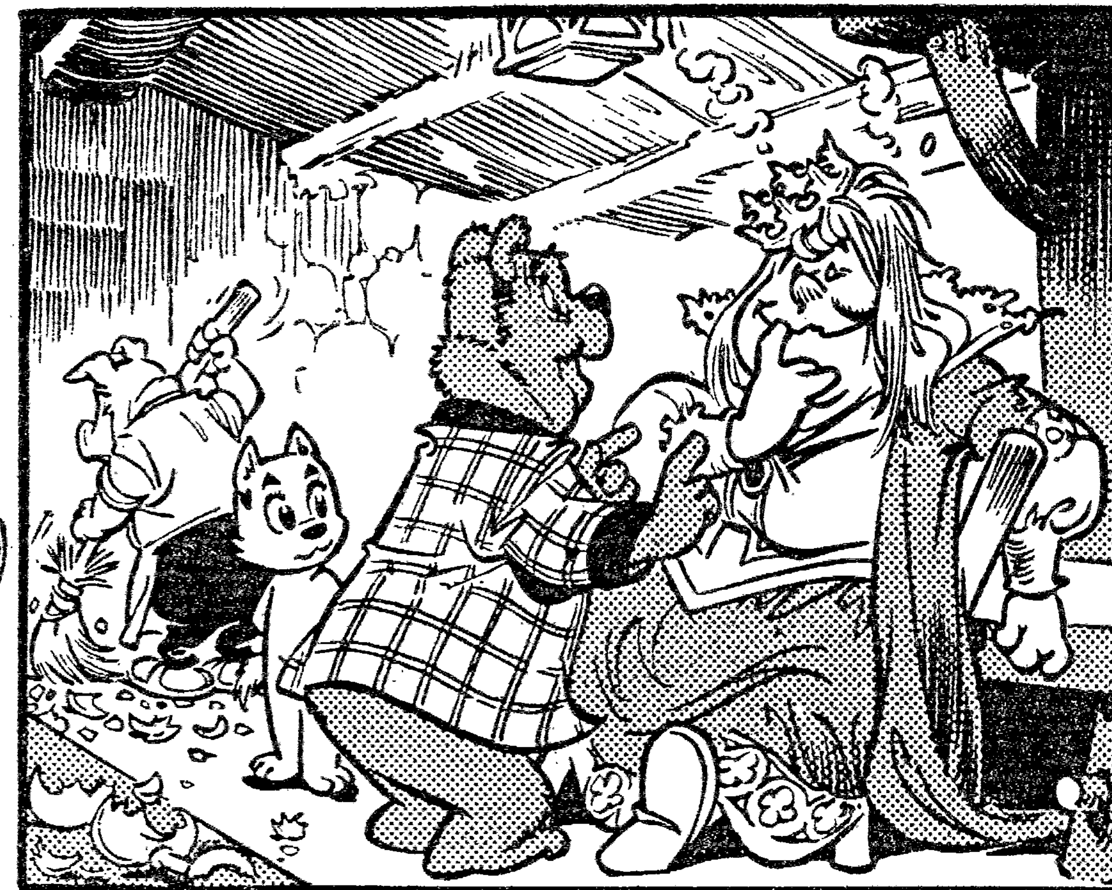

8891 De brede glimlach van prinses Kirha maakte plaats voor een trek van verbazing.
„Een gekikkerde vorst?", vroeg ze aarzelend. „Wie bedoelt u, meneer Bommels?".
„Bommel", verbeterde heer Ollie. „Ik bedoel een betoverde prins. Niet ik, maar prins Krokko, die beneden in de auto zit. Hij heeft de zoen van een prinses nodig. Dat is toch niet te veel gevraagd? Als lieden van stand onder elkaar...".
Verder kwam hij niet, want nu spleet het gelaat van de hooggeplaatste dame in een brede lach, terwijl ze herhaalde: „Krokko?Die? Hihihi. Die mafkikker? Hahaha. En prins? Hoehaha"
Het gekir ging over in een lachbui, en die nam zulke ernstige vormen aan, dat de lamp begon te zwaaien.
„Voorzichtig toch!", riep de waard ontsteld. „Maak haar toch niet aan het lachen. Al mijn glaswerk gaat er steeds aan — en de rekening is al hoog genoeg. Die prinses is mijn ondergang!"
„Ik..ikkik breng haar niet aan het lachen", riep heer Ollie boven het geweld uit. „Integendeel; het is héél ernstig!".
Tom Poes zei niets. Hij keek oplettend naar de barstende glazen en er daagde begrip in zijn ogen.

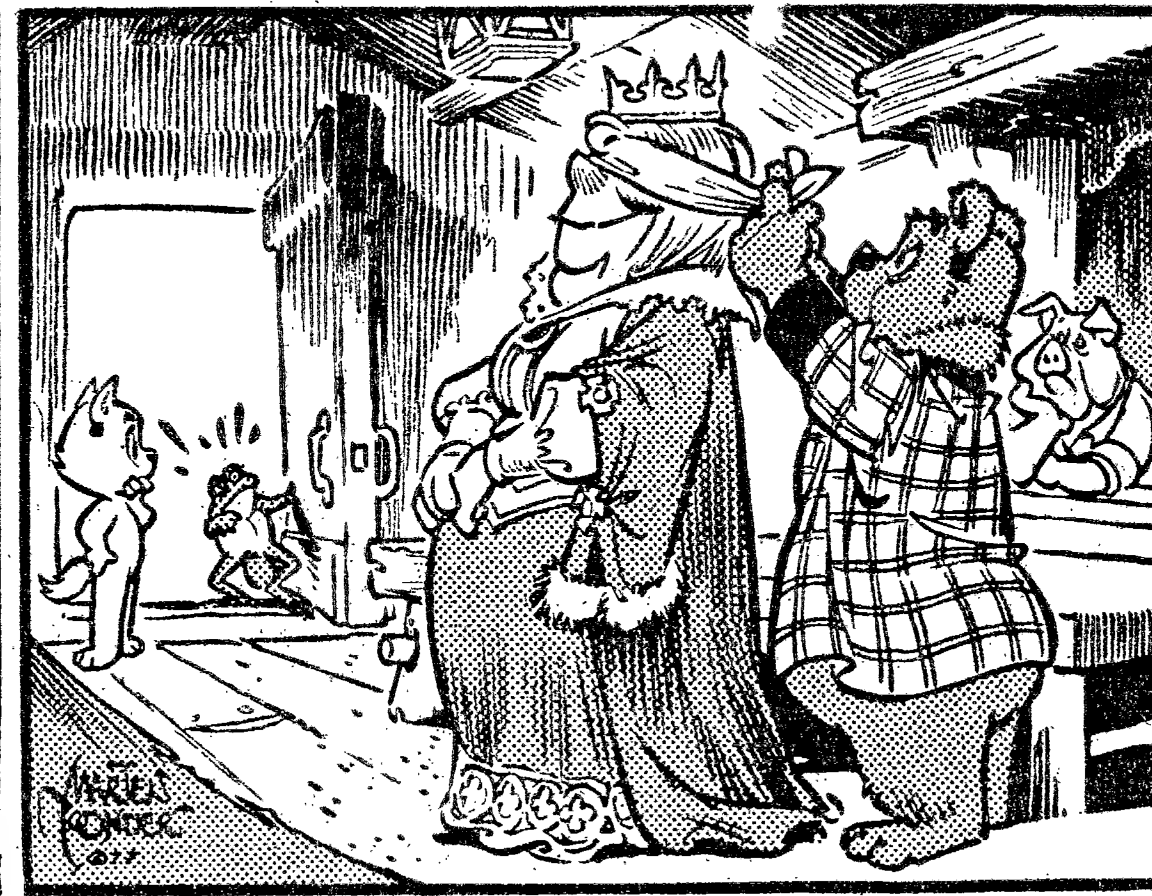

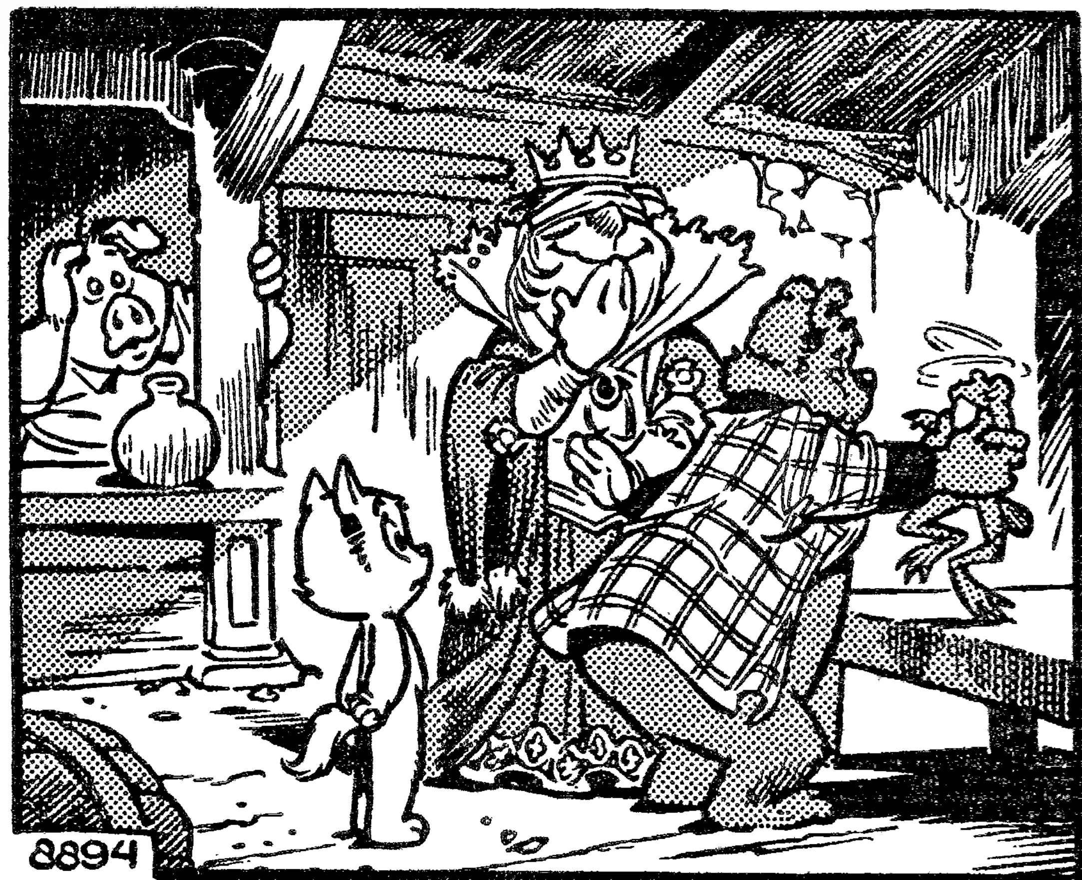
8892 De waard probeerde vergeefs het gelach van de prinses tot bedaren te brengen door haar zijn rekening voor te houden en heer Bommel stond er een beetje verslagen bij. ,,Geen aardige prinses'', zei Tom Poes die achter hem was gaan staan. ,,Ze kan de herbergier niet betalen; het schikt haar niet, zegt ze. Niet erg netjes. Laten we weggaan, heer Ollie. Ik begin de betovering te begrijpen, en zonder haar is die kikker al erg genoeg.''
Door het geschater waren zijn woorden moeilijk te verstaan, maar het belangrijkste drong toch tot heer Bommel door. ,,Kan ze haar rekening niet betalen?'', vroeg hij. ,,Ah, dat brengt me op een idee, jonge vriend. Want dat is iets wat een heer, voor wie geld geen rol speelt, in orde kan maken. Dan zal ze graag bereid zijn tot een kleine wederdienst, zeg nu zelf.'' Met deze gedachte trad hij op de gierende dame toe en verhief zijn stem.

,,Een ogenblikje, mevrouw!'', riep hij. ,,Sta me toe uw verteringen in dit hotel te voldoen. Het zal me een genoegen zijn om uw zware zorgen te verlichten, bedoel ik.'' De vrolijkheid van de prinses bedaarde, en terwijl er een vreemde stilte over de gelagkamer viel, begon de herbergier mompelend de scherven van het gebroken glaswerk op te vegen.

8893 Heer Bommel zette zich naast de prinses aan de tafel en trok een bundeltje bankbiljetten uit zijn binnenzak. „Kijk", sprak hij. „Dit zal wel genoeg zijn om uw zorgen te verlichten. Voor een kleine wederdienst is het voor u." „Heel aardig, meneer", zei de prinses met een kirrend lachje. „Wat kan ik voor u doen?" Heer Ollie legde uit wat hij bedoelde, en de dame luisterde toe, terwijl ze met moeite haar lachen bedwong. „Ik krijg de stuipen van kikkers", verklaarde ze. „Vooral van Krokko. Maar dat geld is leuk. Als u mij een blinddoek voorbindt, zal ik mijn best doen." „Zo'n doek lijkt me heel begrijpelijk", zei heer Bommel, terwijl hij verlicht opstond om aan het werk te gaan. „Vrouwen zijn soms zo teer in die dingen. Als ik nu die ongelukkige prins maar over kan halen om boven te komen." Dat was niet zo moeilijk als hij gedacht had, want de kikker was reeds bezig de trappen te beklimmen. „Laten me hier alleen om me achter mijn rug uit te lachen", mompelde hij verbitterd. „Wat zijn ze van plan? Dat zou ik wel eens willen weten. Tenslotte heb ik nog rechten, al ben ik gekikkerd." Met deze gedachte sprong hij de gelagkamer binnen, maar op de drempel hield hij halt en staarde met uitpuilende ogen naar het toneeltje voor hem. „Dat is ze", hoorde Tom Poes hem prevelen... „Wat is ze toch mooi! Geen wonder, dat ik verkikkerd op haar ben."

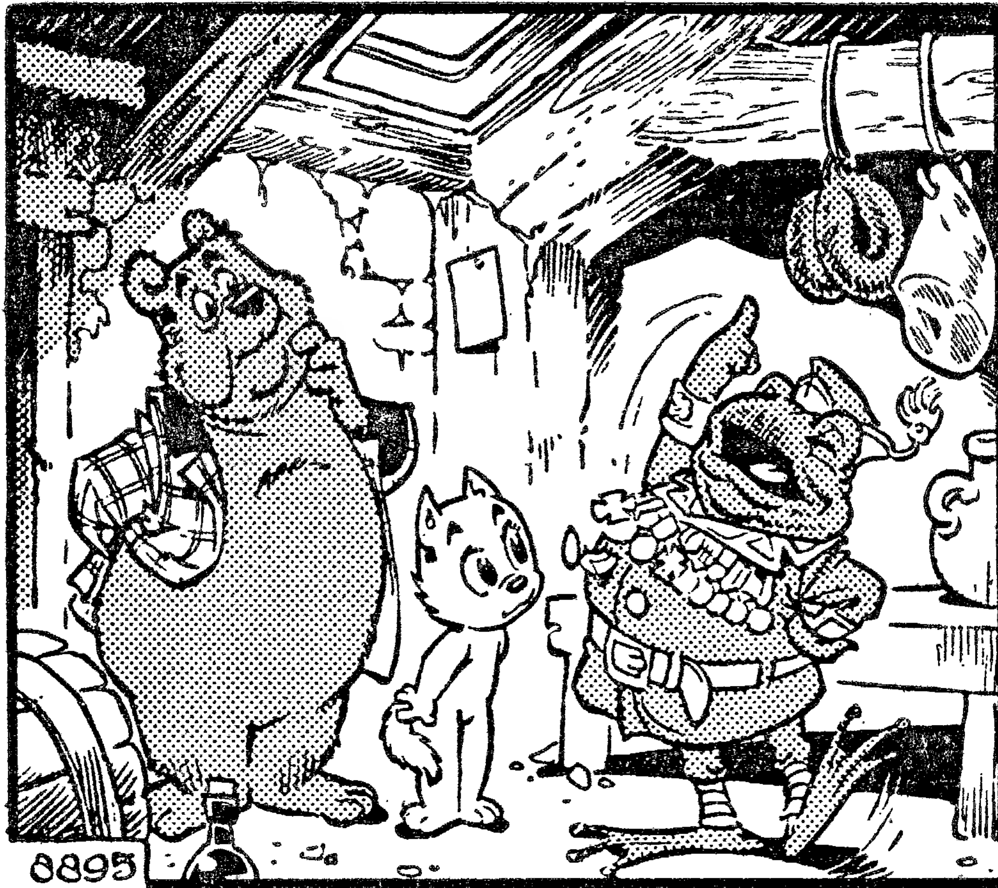

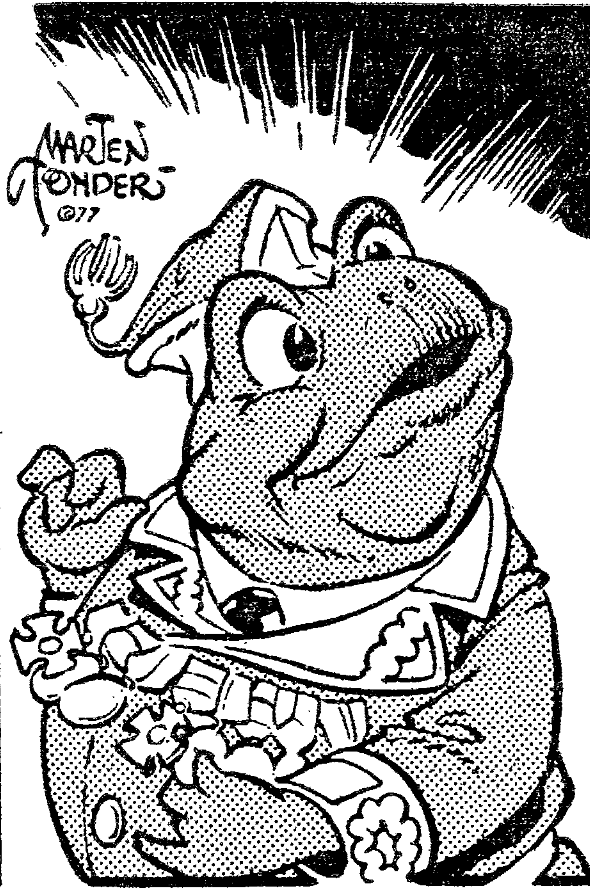

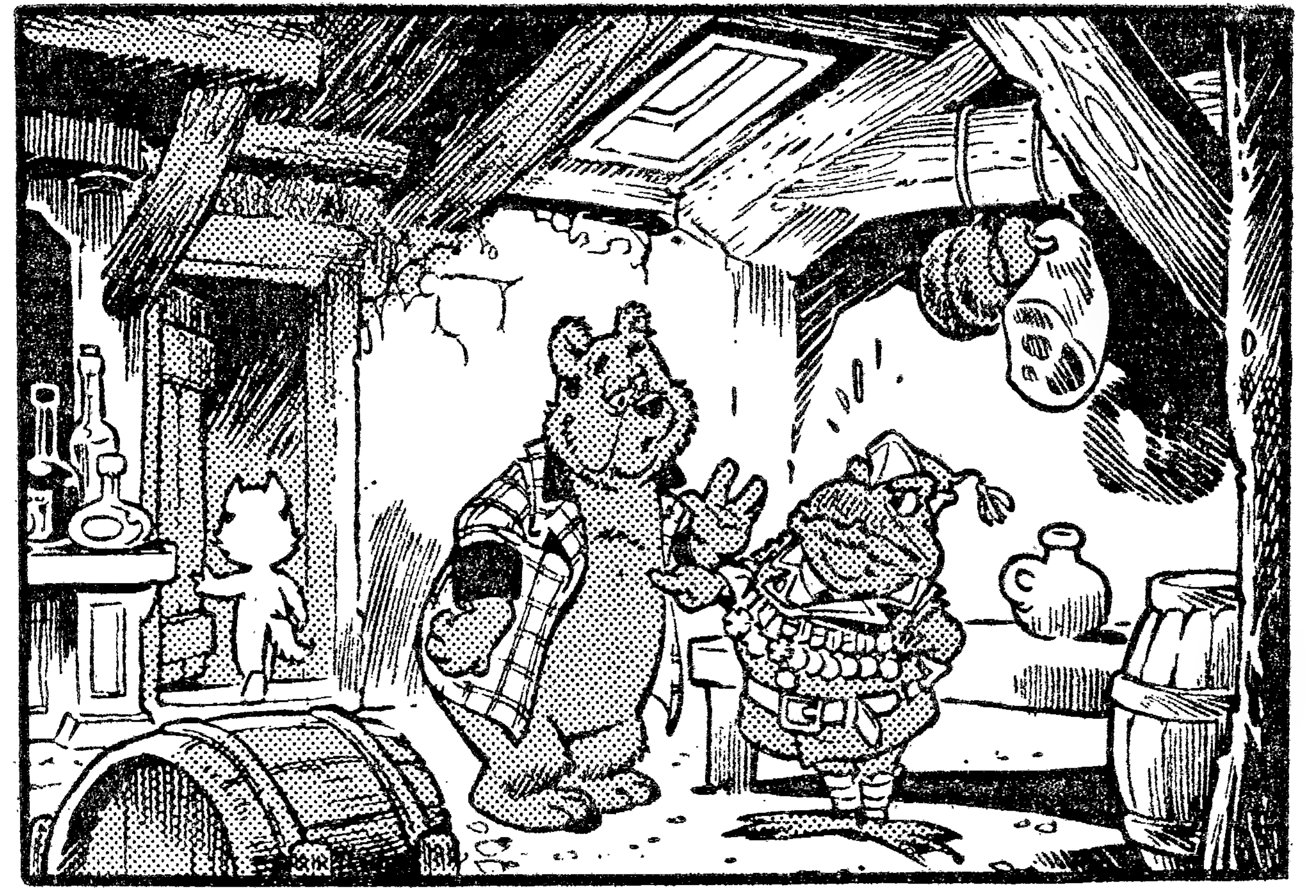

Toen heer Bommel de kikker zag, slaakte hij een zucht van verlichting en zette het dier op de tafel.

„U moet maar door de vingers zien, dat hare hoogheid een doek voor de ogen heeft", sprak hij vergoelijkend. „Ze schijnt erg verlegen te zijn."
De kikvors gaf geen antwoord; het was duidelijk, dat hij overmand was door ontroering."
„Hoe moet dat aflopen?", vroeg de waard zich wanhopig af, terwijl hij zich achter de tapkast terugtrok. „Als ze nu maar niet gaat lachen..."

Maar de prinses beheerste zich, zoals dat van iemand van haar rang verwacht mag worden. Ze boog zich voorover en gaf de bewogen kikker een kus op het kille voorhoofd, terwijl er een hikkend geluid uit haar keel opsteeg.
De herbergier snelde dan ook naar haar toe en loodste haar haastig het vertrek uit, voordat de pret de overhand zou krijgen. Heer Bommel en Tom Poes bleven echter verbijsterd achter. Ze waren geheel sprakeloos, want daar voor hen op de tafel zat een figuur in gevechtskleding die hen breed toelachte.
„Zo zie je me eindelijk in al mijn heerlijkheid", sprak hij. „Een groot historisch moment is aangebroken. Het is geweldig om zo opgekikkerd te zijn."

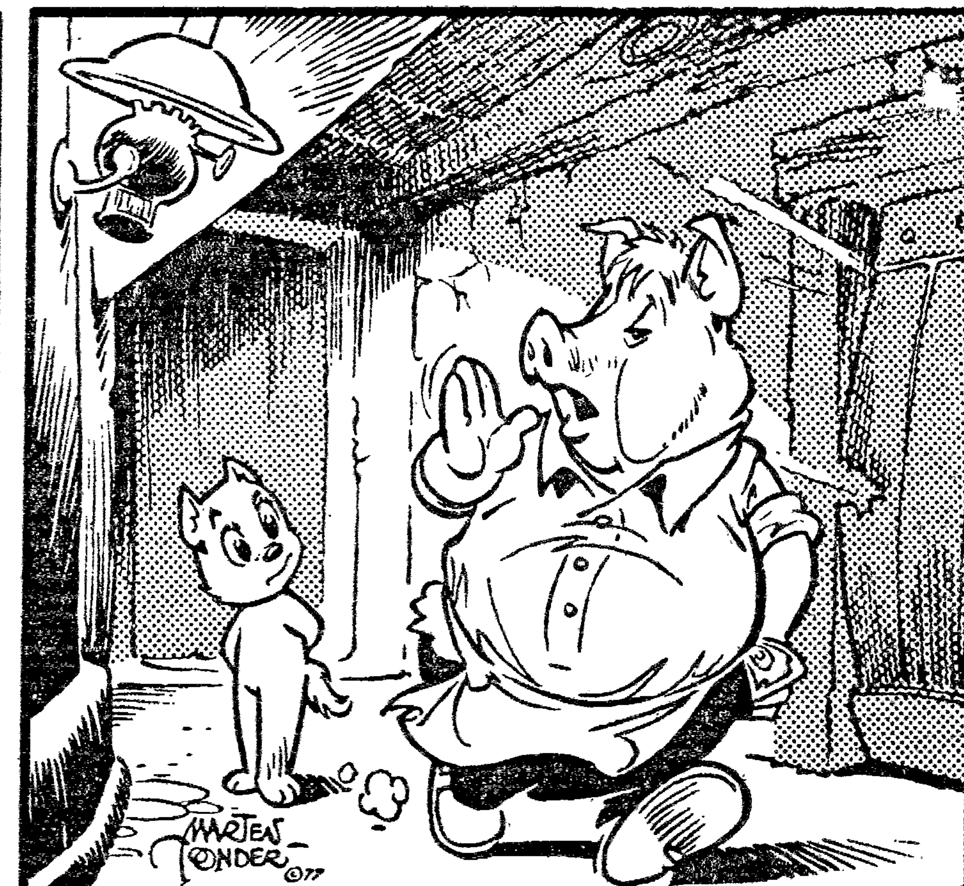

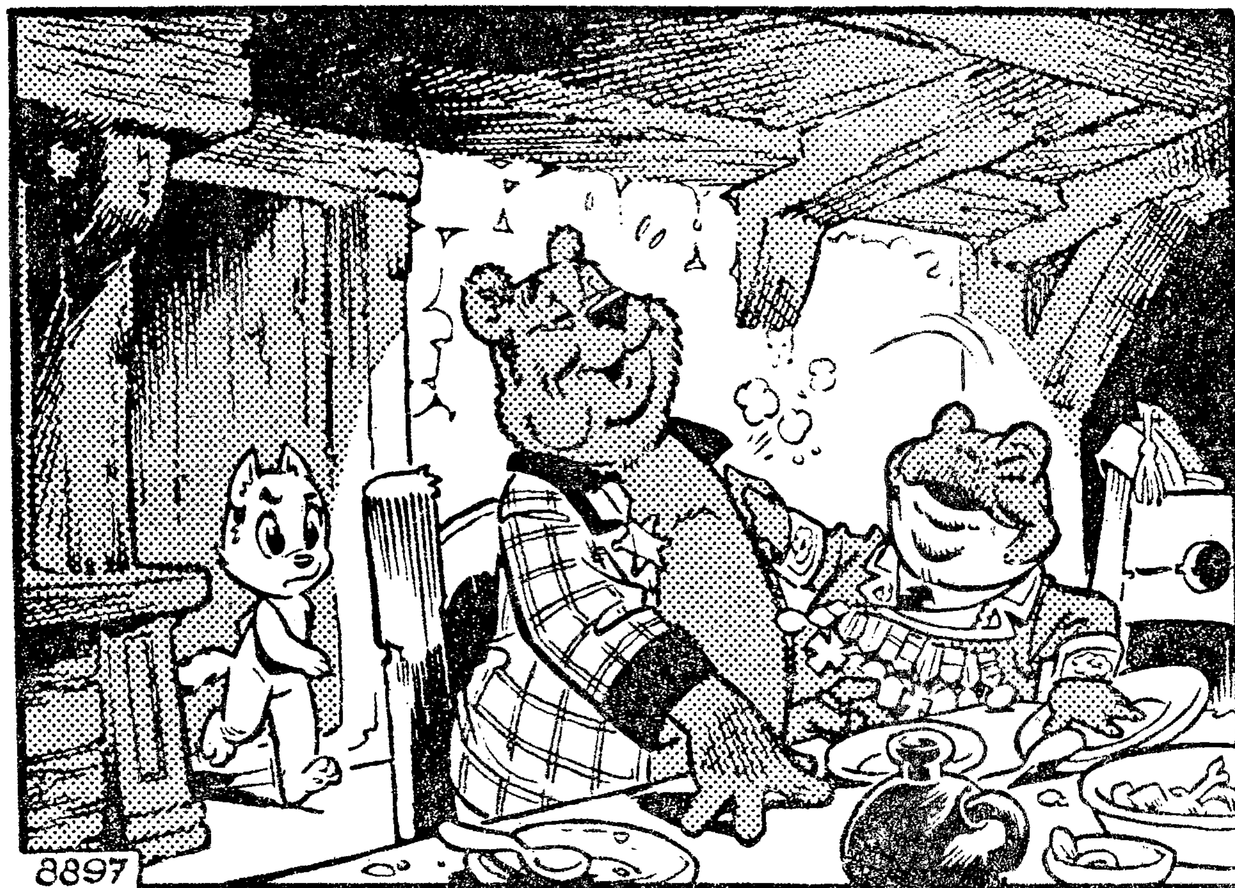

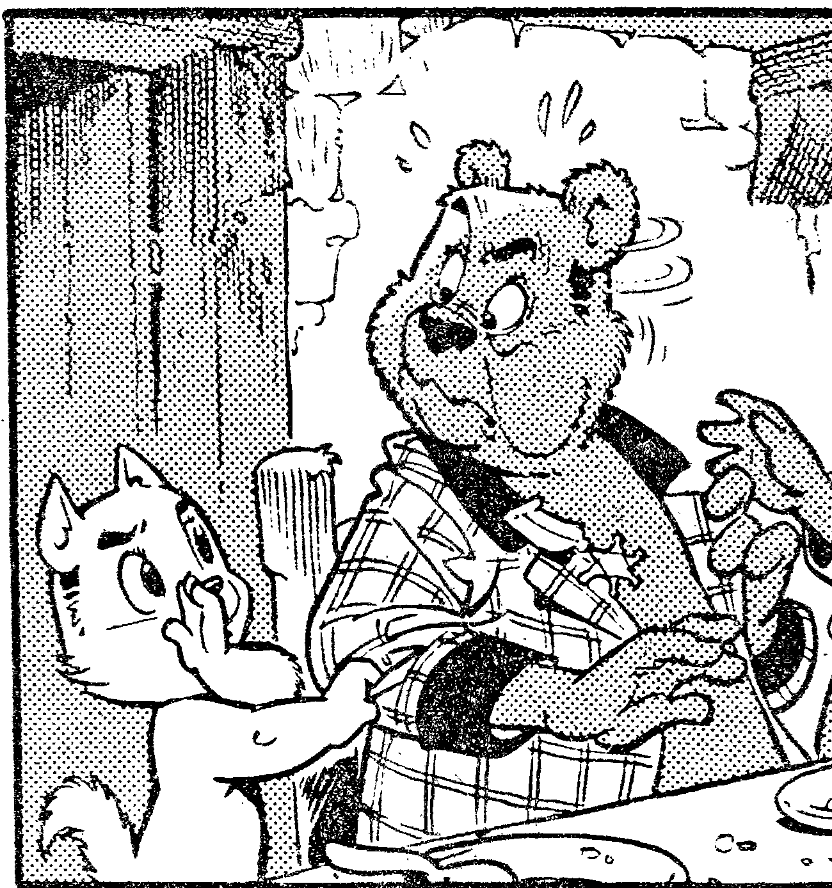
Krokko sprong van de tafel en nam een fiere houding aan.
,,Hier sta ik'', sprak hij met gezwollen stem. ,,Mijne Excellentie Voorzitter Papa Krokko, Bevrijder van Krokanje, Ridder van het Grote Figuur, Afschaver der Goelen, Held van het Volk. Wat zeg je nu?''
,,N-niets'', zei de heer Bommel onthutst. ,,Ik bedoel.. eh.. Ik wil wel iets zeggen, maar ik weet zo gauw niet wat..''
,,Zwijg als ik praat!'', riep de voorzitter uit. ,,Ik zou... maar waar is prinses Kirha?''
,,Het werd haar te machtig'', verklaarde Tom Poes. En voordat iemand hem kon tegenhouden, verdween hij door dezelfde deur waardoor de waard de prinses had geleid.
,,De ontroering werd haar te machtig, bedoelt hij'', legde heer Ollie gejaagd uit. ,,Net als mij, eigenlijk. Lieden van onze stand zijn...''
,,Goed, goed'', riep de held van het Volk. ,,Je mag praten als je wat gevraagd wordt. Ik zal nu in glorie naar het vaderland terugkeren — en als de orde daar hersteld is, zal ik Kirha mijn liefde verklaren. Wat zal ik doen?''
,,De glorie eh.. herstellen'', zei heer Bommel verward. ,,In liefde terugkeren, bedoel ik. Ik eh.. ik zal proberen het in orde te maken. Maar eerst zal een eenvoudige maaltijd ons goed doen na al die emoties. Dacht ik. Dacht u ook niet?''

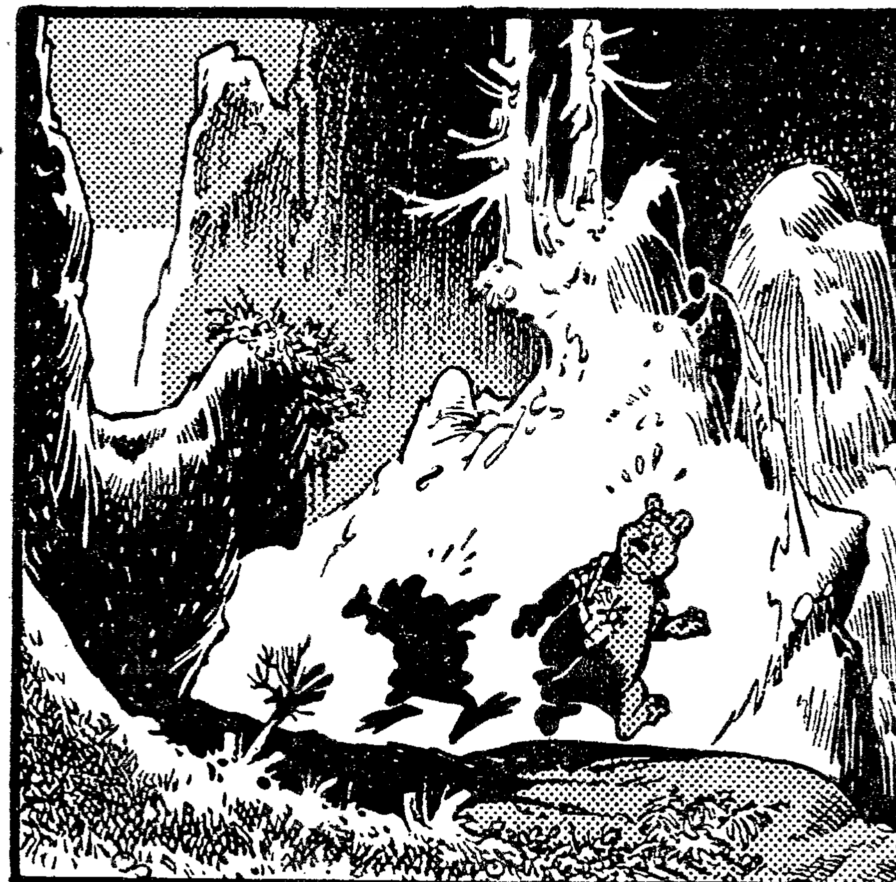
8896 De herbergier had de prinses haastig de gelagkamer uitgeloodst, en toen Tom Poes in de gang kwam, hoorde hij een aanzwellend gegier achter haar kamerdeur opstijgen. ,,Net op tijd'', prevelde de waard, zijn voorhoofd bettend. ,,Het zijn bange tijden. Bijna al mijn glaswerk is gebarsten.''
,,Maar ze heeft de rekening nu toch kunnen betalen'', zei Tom Poes troostend ,En u hebt er nieuwe gasten bij, zoals prins Krokko.''
De waard stiet een vreugdeloos gehinnik uit.
,,Prins?'', herhaalde hij. ,,Laat me niet lachen. Krokko is gewoon het stamhoofd van de Goelen. Hij had van Krokanje een boos land gemaakt door het afschaaf-systeem. Het ligt niet ver hier vandaan; aan het eind van de kloof, zodoende ken ik de ellende. Op het ogenblik is het er rustig; maar als hij weer teruggaat kunnen we onze lol wel op.''
Hij zuchtte zorgelijk en stak het geld in zijn zak. ,,Ik moet voor het eten gaan zorgen'', zei hij weglopend. ,,Maar ik zal blij zijn als ik deze gasten kwijt ben. De prinses was al erg genoeg, met haar verwoestend gelach. En nu Krokko nog, de afschaver.''

8897 Toen prins Krokko en heer Bommel een eenvoudige maaltijd genuttigd hadden, trok de voorzitter een van de medailles van zijn vechtjas.
,,Voor jou'', sprak hij, terwijl hij het eremetaal op heer Ollie's kraagje speldde. ,,Ik sla je tot ridder in de ster van Krokanje. Als voorzitter ben ik trouwe achterzitters niet ondankbaar.''
,,Maar dat is prachtig'', prevelde heer Bommel bewogen. ,,Héél mooi, werkelijk.''
Verder kwam hij niet, want op dat moment trok Tom Poes aan zijn mouw.
,,Laat die kikker zitten en kom mee'', fluisterde die. ,,Er zal ellende komen, en het is beter om daar niet bij te zijn. Er dreigt gevaar voor u, dat is zeker.''
,,Onzin'', riep heer Ollie uit. ,,Ik ben net ridder geworden, en ik zal deze prins persoonlijk naar zijn land terugbrengen — tot vreugde van zijn trouwe onderdanen. Trouwens; het is héél onbeleefd om te fluisteren, jonge vriend. Dat moest je weten.''
Tom Poes verliet schouderophalend de herberg en daalde haastig de hoge stoep af.
,,Ik ken hem in die stemming'', sprak hij tot zichzelf. ,,Aandringen heeft dan geen zin. Ik kan beter vooruit gaan om te zien wat ik doen kan.''

8898 „Komaan", sprak heer Bommel, toen hij na de maaltijd het hotelbordes afdaalde. „Thans zal ik u persoonlijk in mijn automobiel naar het vaderland rijden, heer prins. Ik zal, als ridder in de orde van de ster..."
Zijn stem stierf weg, terwijl hij ongerust rondkeek.
„Waar is hij?", mompelde heer Ollie. „De Oude Schicht, bedoel ik. Zou Tom Poes...? Maar dat is een misselijke kwajongensstreek, als u begrijpt wat ik bedoel."
„Bedoel je soms, dat we nu te voet naar Krokanje moeten terugkeren?", vroeg de president. „Mooi is dat. Zeker weer een van je streken."
Hij begon driftig in de richting van een bergkloof te lopen en heer Bommel volgde hem bedrukt.
„Het is mijn schuld niet", begon hij zwakjes, maar de ander viel hem woedend in de rede.
„Is dat de toewijding, waar ik recht op heb?", riep hij uit. „We zijn allemaal gelijk; maar een voorzitter hoort te zitten. Dat kan een kind begrijpen. Jij begrijpt niks. In het verleden heb je me trouwens al narigheid genoeg bezorgd. Ik vraag me af, of je wel te vertrouwen bent!"
„Ik?", vroeg heer Ollie onthutst. „Natuurlijk ben ik te vertrouwen. Als heer en als ridder..."
„Niks ridder!", schreeuwde de Voorzitter, terwijl hij heer Bommel de onderscheiding van de jas rukte. „Afgelopen. Die verdien je niet. Ik had er al spijt van; het is een van de duurste van mijn verzameling."

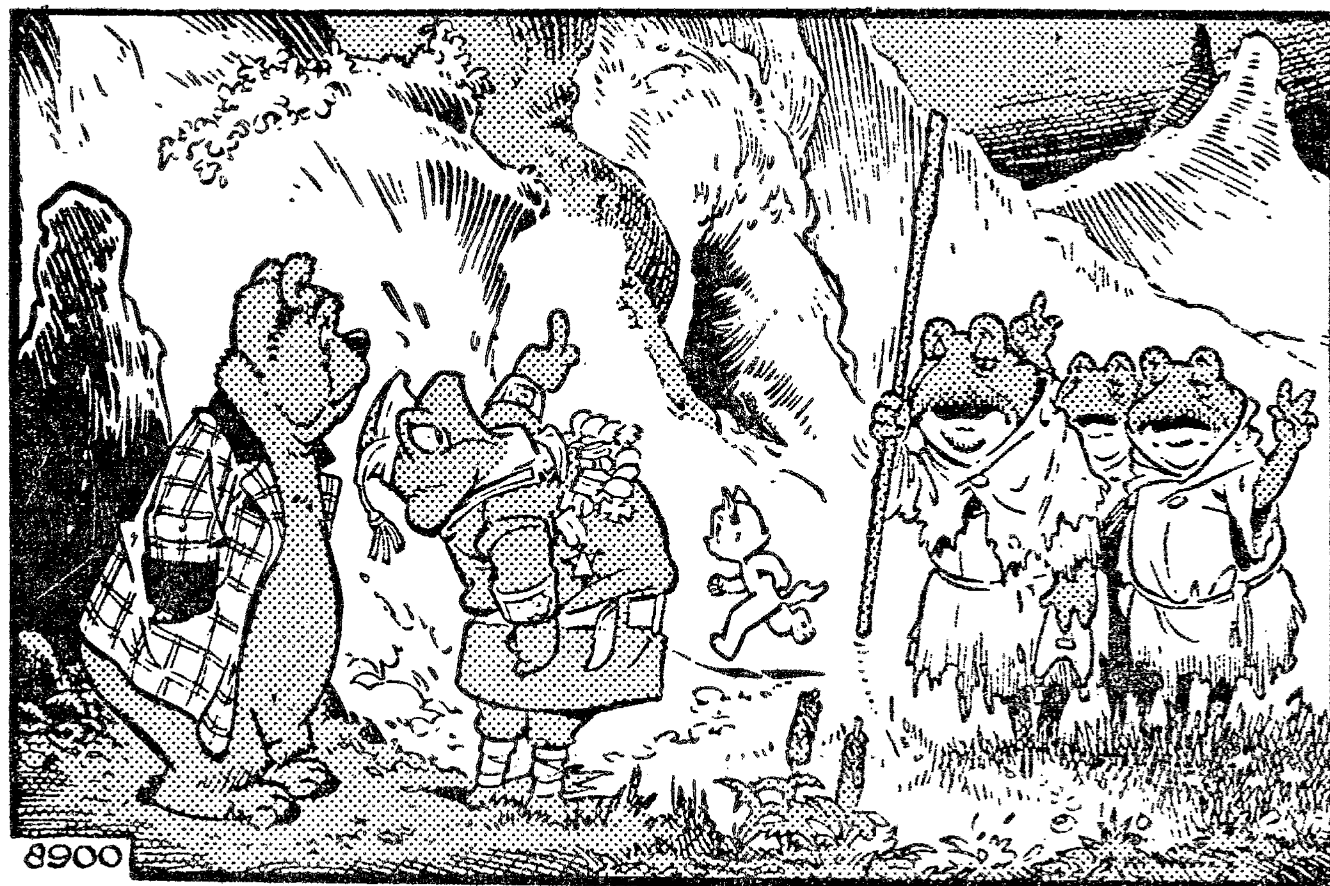

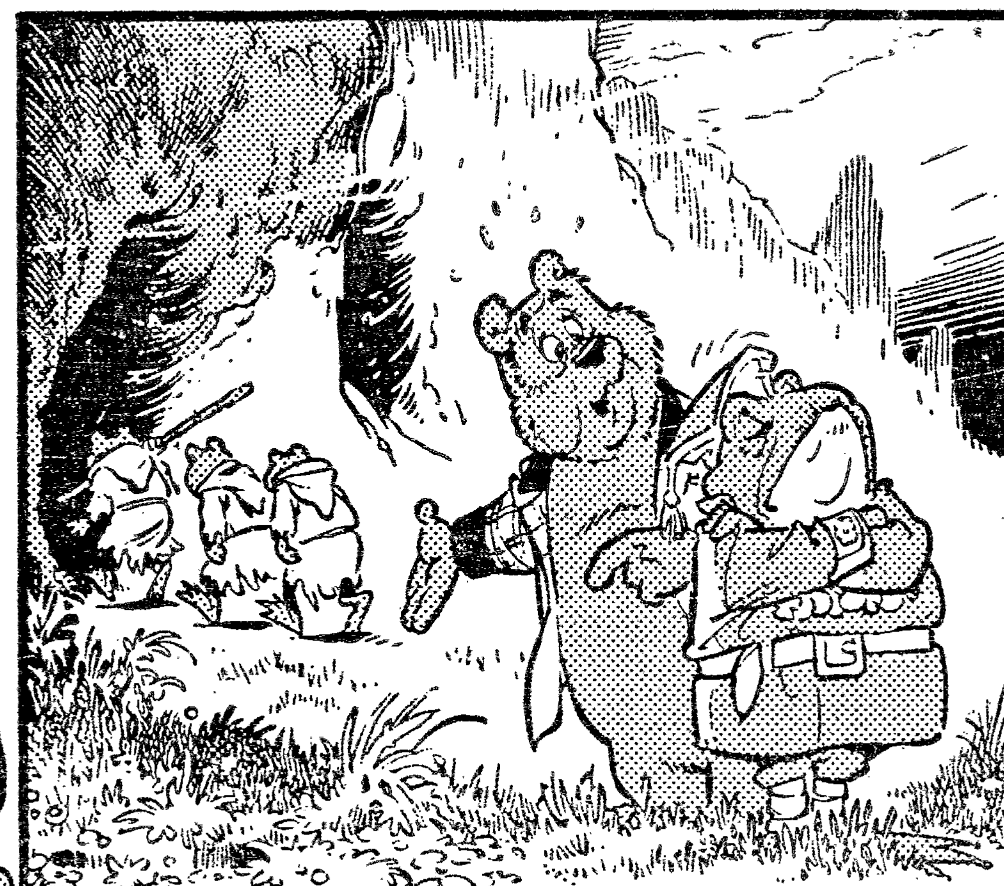
8899 Tom Poes was intussen terecht gekomen in een moerassige streek, die dampig tussen de bergpieken lag. De komst van de Oude Schicht bleef niet onopgemerkt, want van verschillende kanten naderden er inboorlingen, die hem nieuwsgierig opnamen.
„Ik ben Brek, de hoofdman hier", sprak een van hen. „Dat is behoorlijk omdat ik een hoofd groter ben dan iedereen. En wie ben jij?"
„Ik kom jullie waarschuwen", zei Tom Poes. „Jullie hadden vroeger toch een voorzitter, die Krokko heet?"
De hoofdman verbleekte, en uit de omstanders steeg een ontsteld gemompel op.

„Krokko is op weg hier naar toe", verklaarde Tom Poes. „Hij wil weer voorzitter worden. Maar als jullie vlug zijn, kunnen jullie misschien..."
Hij zweeg verbaasd, want de menigte begon neerslachtig het hoofd te schudden.

„Wij kunnen niet veel", mompelde de hoofdman. „Het zou vechten worden. Krokko is..."
Op dat moment klonk het geluid van een kwakende stem uit de richting van de kloof, en de spreker keek verschrikt om.
„Papa Krokko is de held van het Volk", besloot hij haastig.

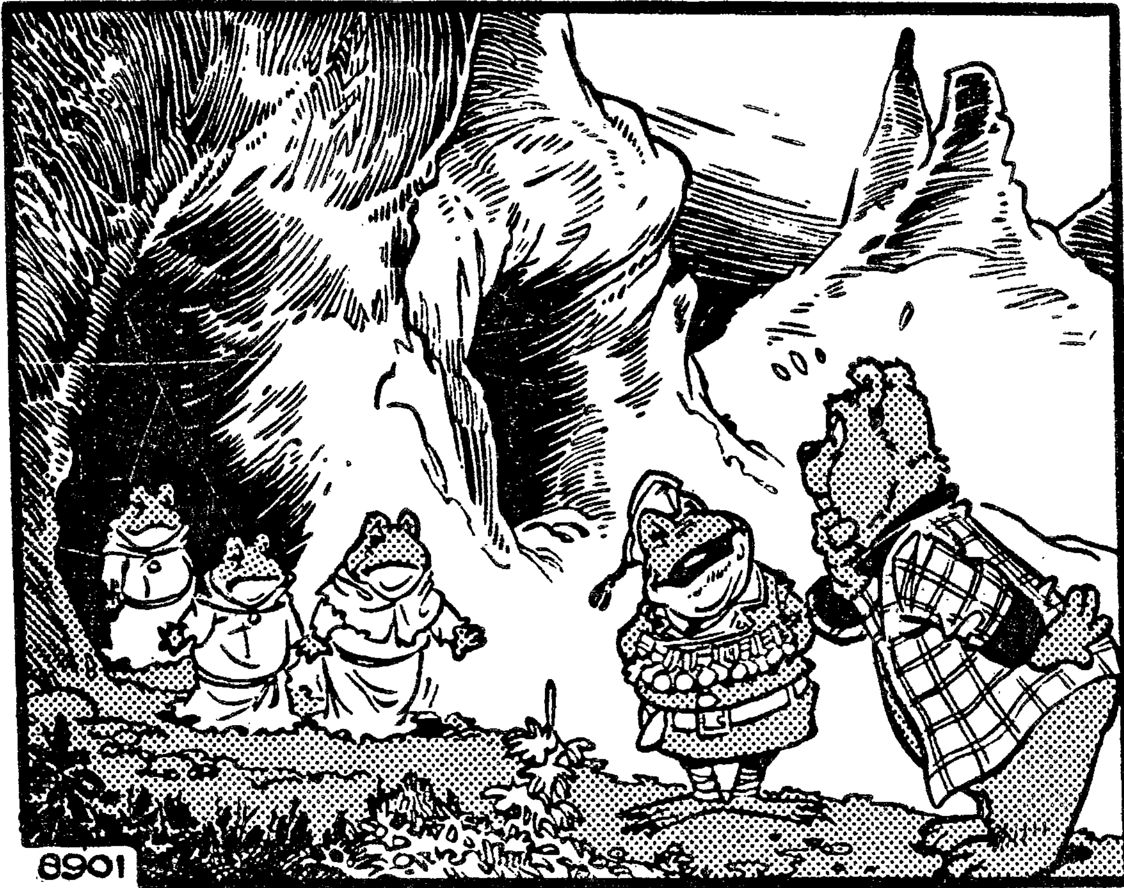

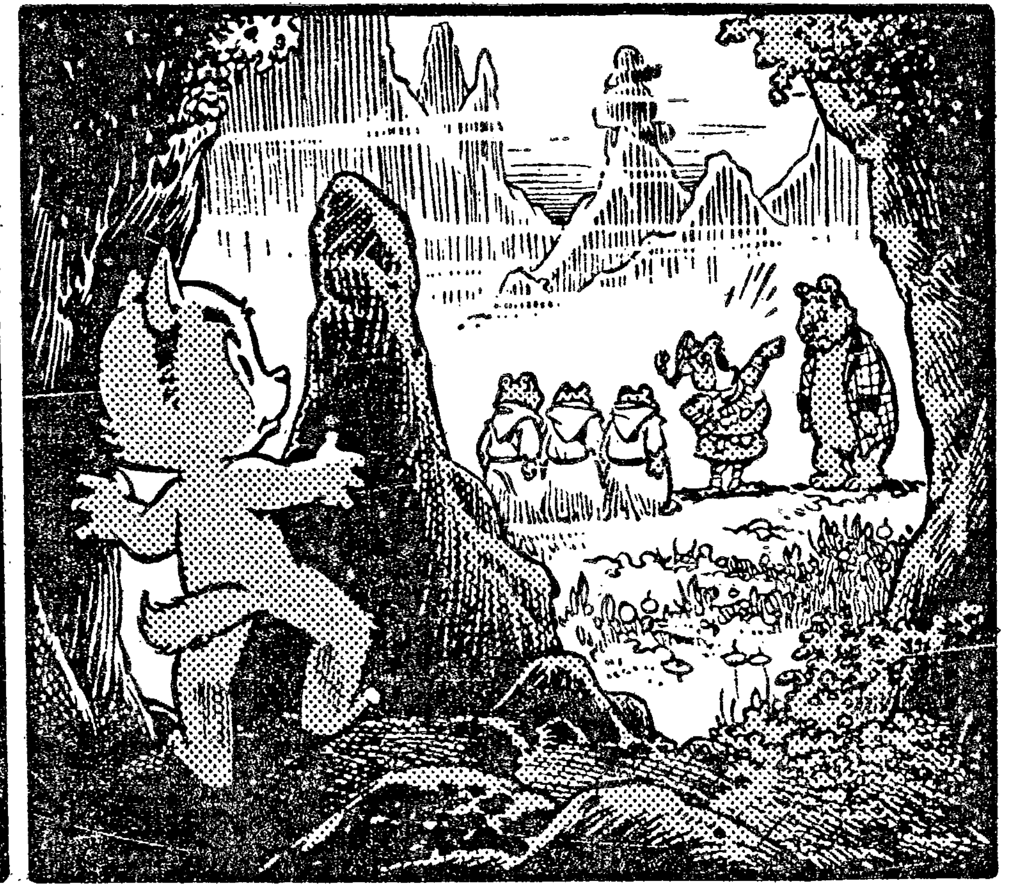

8900 Papa Krokko daalde rinkelend van de heuvel af en de Krokanjers staarden hem met bolle ogen aan, toen hij voor hen halt hield.
„De onderdrukking is afgelopen'', riep hij uit. „Een geestdriftige menigte wacht de Bevrijder op, als hij eenvoudig te voet nadert — en het gejuich...''
Hij zweeg even en er verscheen een vreemd lichtje in zijn ogen.
„Het gejuich?'' vroeg hij.
„Leve de Voorzitter'', sprak Brek. „Hiep, hiep...''
„Hoera, hoera, hoera'', mompelden de omstanders, en in menig oog blonk een traan.
„Ik ben geroerd door dit warme blijk van trouw'', hernam de leider met grote stem. „Het zal worden beloond. Orde en Recht in dit land zullen worden hersteld en onder mijn wijs voorzitterschap begint er een tijd van geluk en vrijheid.''

Hij zweeg even om adem te halen, en voegde er toen aan toe: „En nu nemen jullie als de bliksem je gewone gedaante weer aan. Anders worden jullie afgeschaafd.''
De Krokanjers verdwenen met gebogen hoofden in de richting van een grot, en heer Bommel keek hen met groeiende ongerustheid na.
„Wat bedoelt u?'', vroeg hij. „Ze hebben toch hun gewone gedaante?''

8901 „In dit gelukkige land zijn we allemaal gelijk", verklaarde Papa Krokko. „Onder het wijze bestuur van de voorzitter komen we tot geluk en welvaart. Daarom is de voorzitter de grootste, dat begrijpt een kind. Als iemand denkt, dat hij groter is, wordt hij afgeschaafd en op die manier blijven er recht en orde."

Hij wees naar de grot, waaruit de Krokanjers nu weer te voorschijn kwamen — maar ze waren veel kleiner geworden en ze bewogen zich vreemd schuifelend voort.

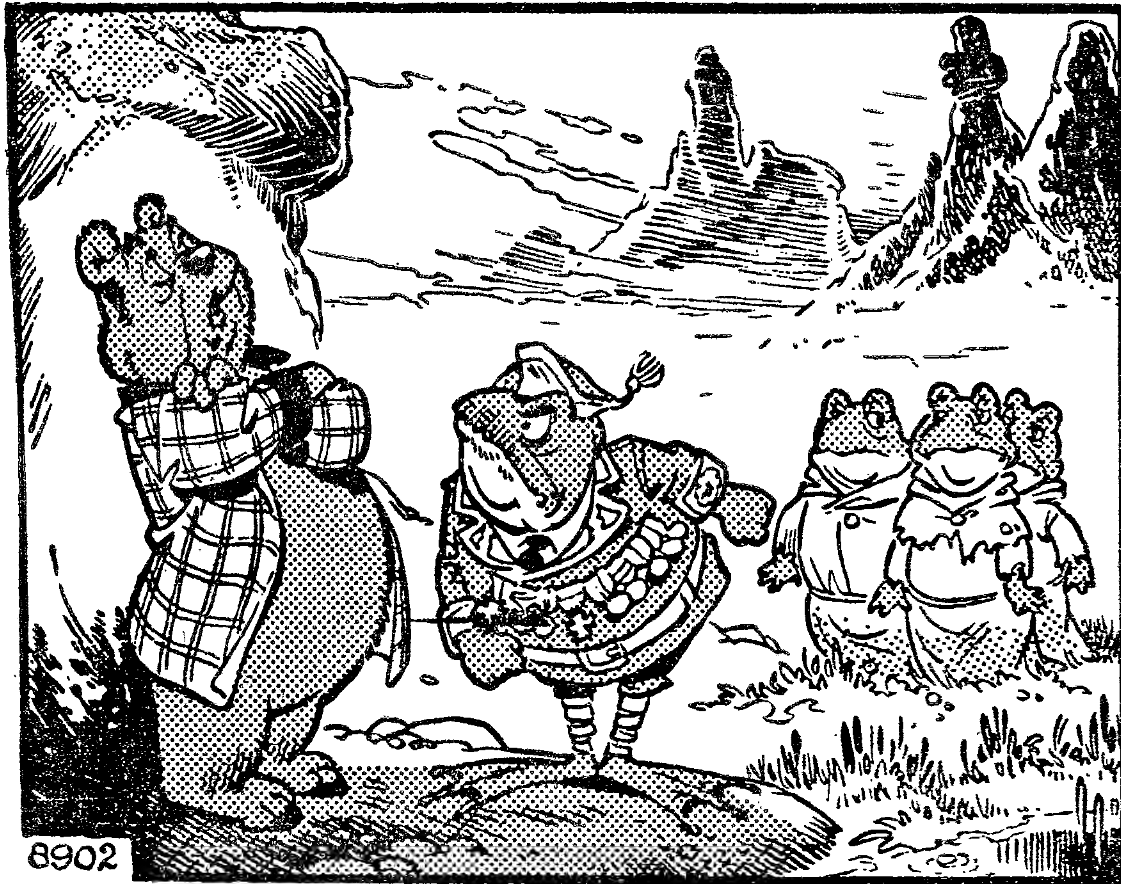
„W-wat is er gebeurd?", vroeg heer Bommel beklemd. „Z-zijn die ongelukkigen af.. afgeschaafd, bedoel ik?"

„Welnee", riep de voorzitter geruststellend uit. „Ze hebben hun benen opgebonden, zodat ze op hun knieen lopen. Nu zijn ze veel gelukkiger, want nu weet iedereen wie de grootste is."

„O", mompelde heer Ollie. Hij sloeg de moeilijke nadering van het groepje bedrukt gade — en hoe dichter het bij kwam, hoe meer hij betrok.

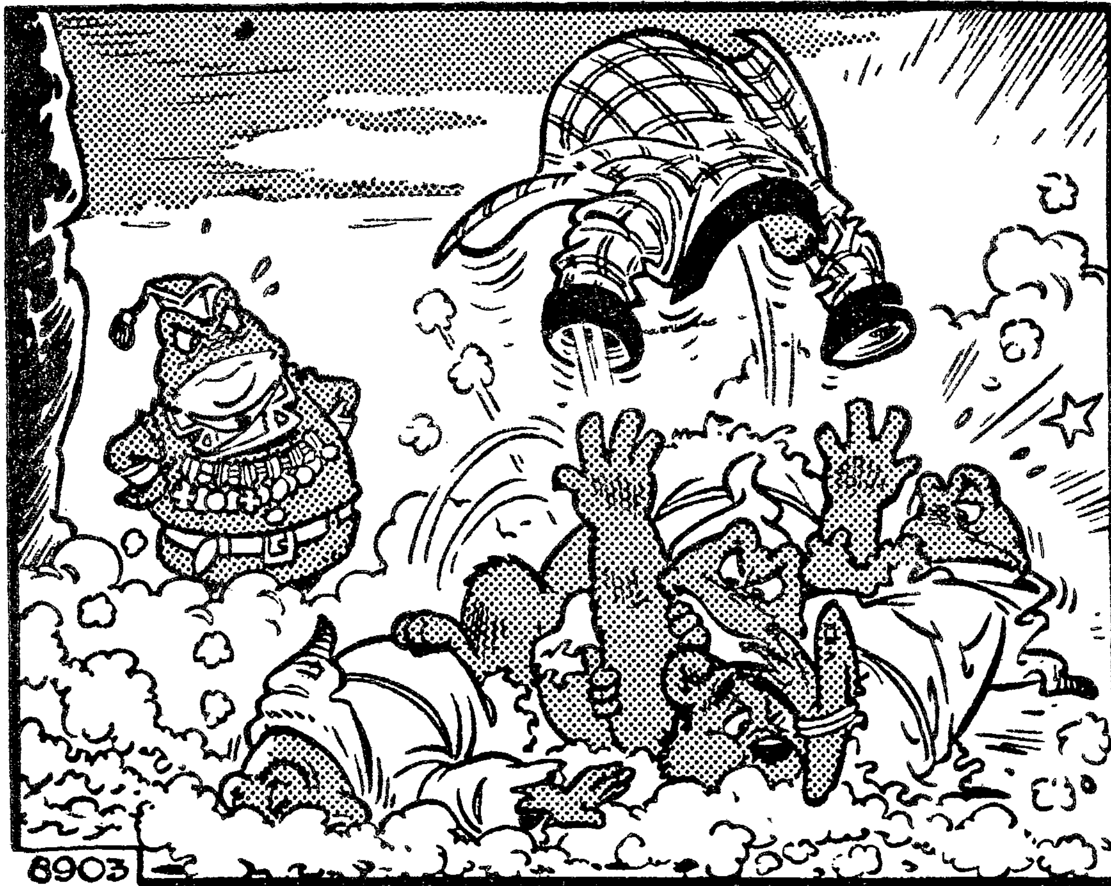
„Ik geloof er niks van", sprak hij ten slotte verontwaardigd. „Wat hier gebeurt, deugt niet; dat voel ik als heer heel fijn aan. Ik sta er op, dat deze ongelukkigen zo groot zijn als ze zijn, als u begrijpt wat ik bedoel."

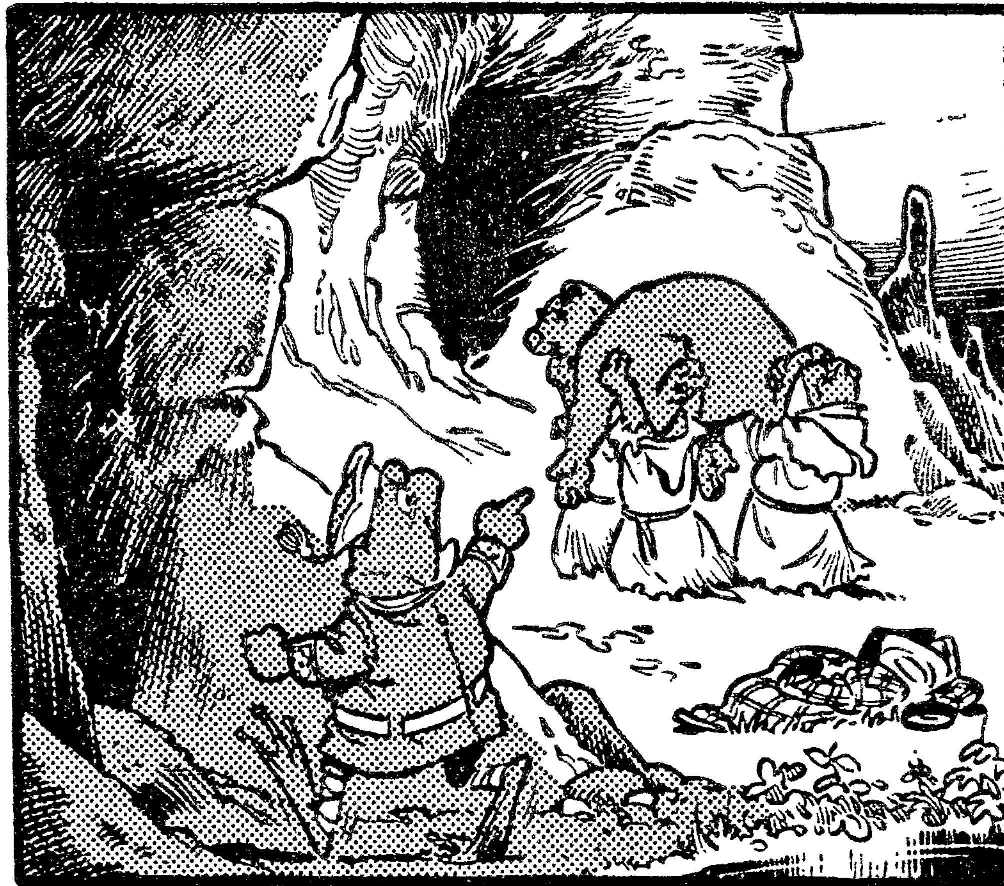
„Ik begrijp, dat jij te veel praatjes hebt!", schreeuwde de Voorzitter. „En dat komt, omdat je te lang bent. Vooruit, neem je normale grootte aan — zoals iedere trouwe Krokanjer doet."

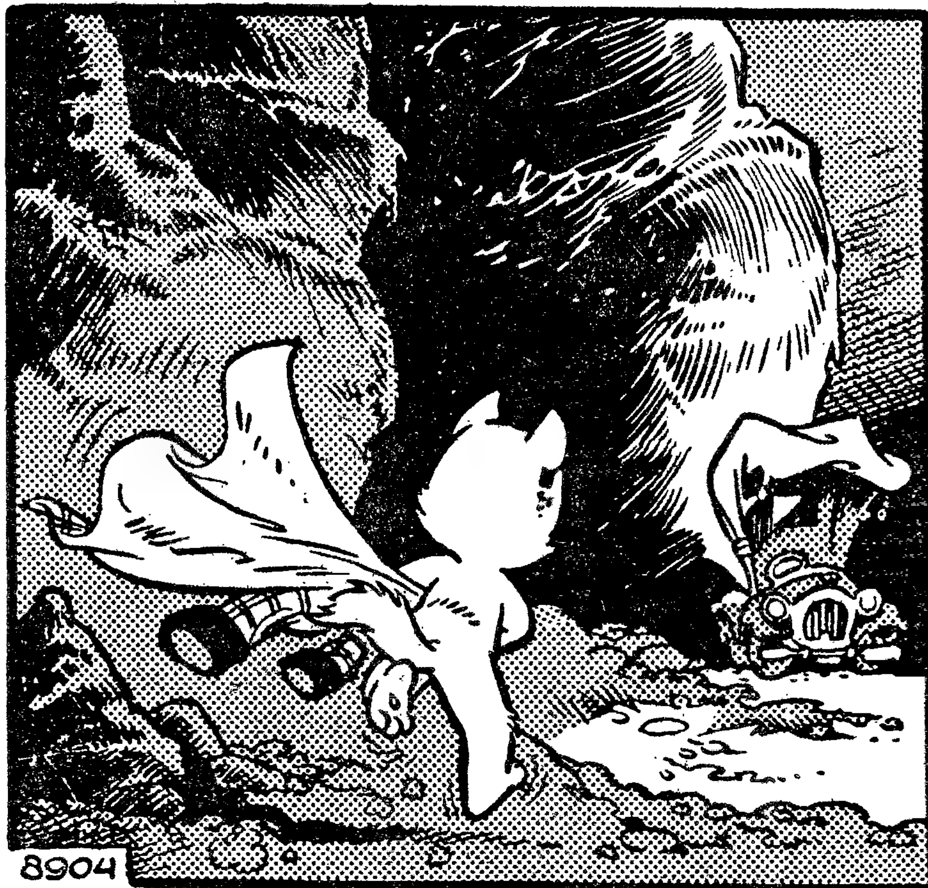

8902 „Een Bommel laat zich niet kleineren'', sprak heer Ollie fier. „Hij is nu eenmaal zo groot als hij is.'' Hij kruiste de armen en voegde er na enig nadenken aan toe: „En dat is groter dan u bent, heer prins.'' Het is te begrijpen, dat deze houding de heerser ontstemde en hij ontstak dan ook in woede. „Je stelt je op een standpunt, hè?'', schreeuwde hij. „Je waagt het om in opstand te staan tegenover de wettige regering. Je praat uit de hoogte tegen de voorzitter. Ik daag je voor de rechtbank wegens belediging van de democratie!'' „Maar dat is onzin'', zei heer Bommel die een beetje ongerust begon te worden. „Mijn goede vader heeft me geleerd...''. De ander liet hem echter niet uitspreken. „Neem deze uitbuitende kapitalist gevangen!'', riep hij tot de omstanders. „De rechtbank veroordeelt hem tot zeven jaren herscholing in een beschavingsgrot. En om te beginnen zal hij worden afgeschaafd. Grijpt hem.'' De Krokanjers waren reeds naderbij geschuifeld, en besprongen de veroordeelde zo goed en zo kwaad als dat ging met hun opgebonden benen. Heer Ollie was daar niet op verdacht en hij stortte ter aarde, onder het gewicht van de menigte.

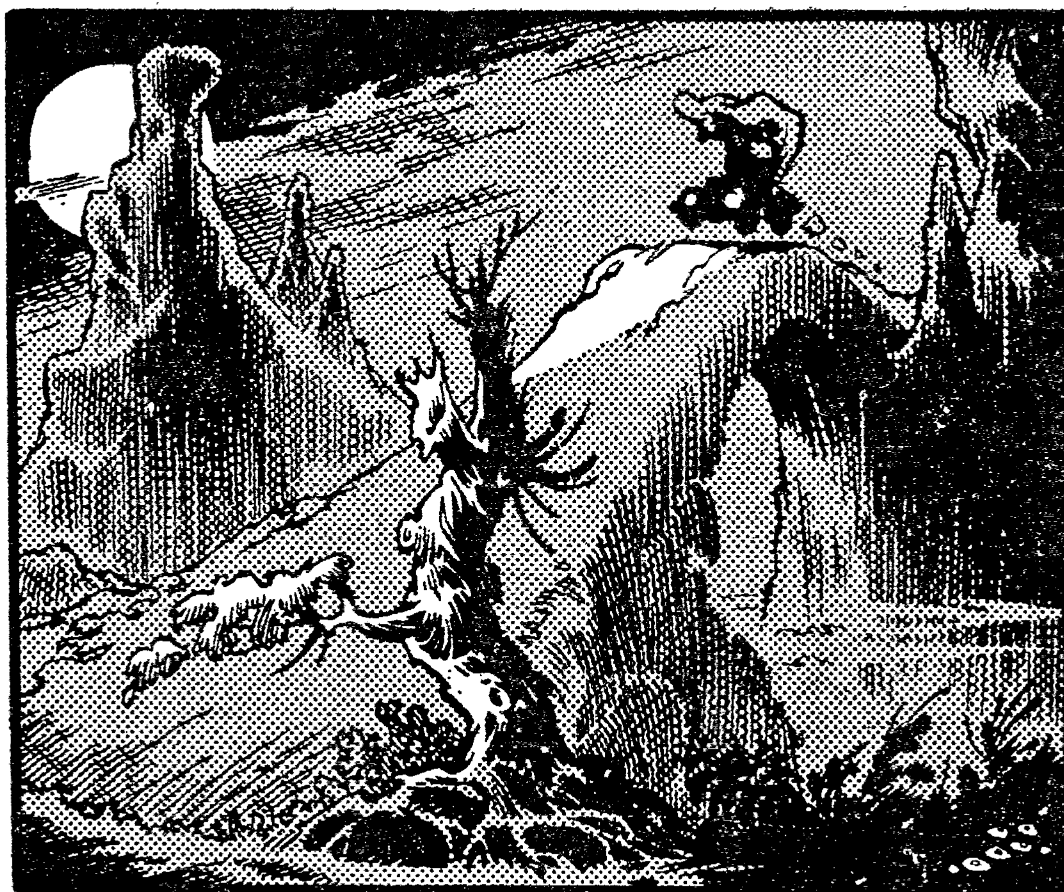
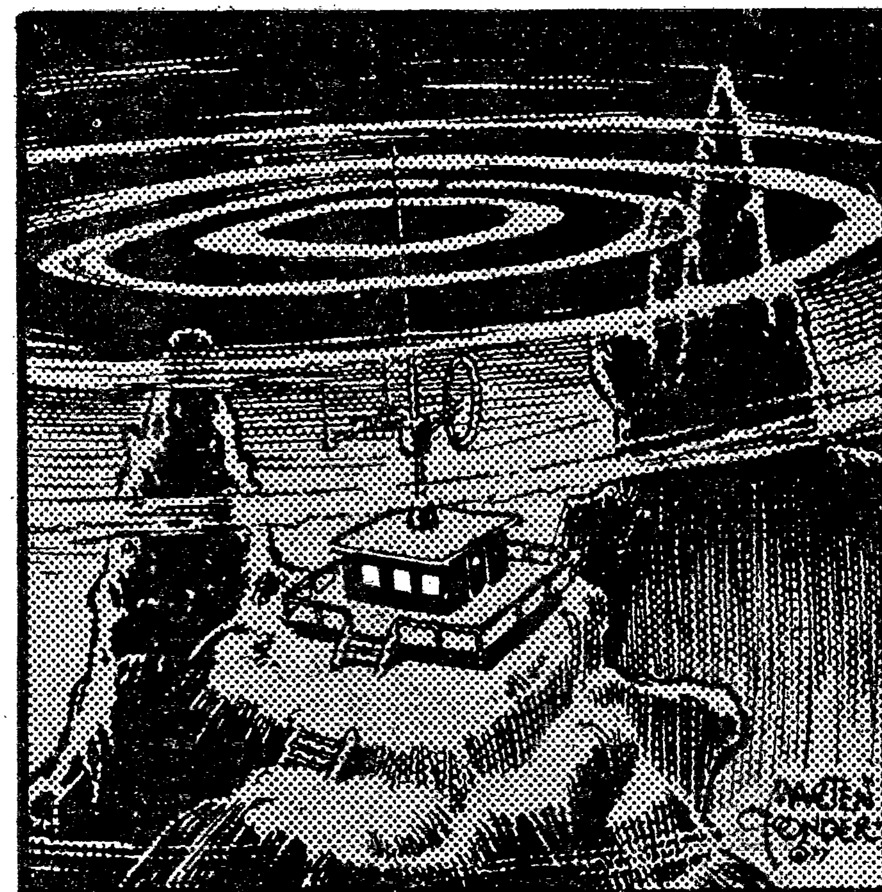

8903 Er ontstond een worsteling waarbij de stofwolken hoog opdwarrelden en vele klappen vielen. Maar de overmacht was te groot en tenslotte lag de gevelde heer uitgeteld op de drassige bodem. „Breng hem naar de beschavingsgrot", beval de maarschalk, die leidinggevend had toegekeken. „Bewaak hem goed - en maak alles gereed voor de afschaving. Die zal morgen tegen de middag plaatsvinden . Ik ga nu persoonlijk een radiouitzending verzorgen." Zo sprekende verdween hij in een van de spelonken, die de Donderkopberg rijk was, en zijn trouwe volgelingen tilden heer Bommel met enige moeite op om het bevel op te volgen. Iedereen, die wel eens op de knieën gelopen heeft, zal begrijpen dat het niet snel ging; maar tenslotte lag het sombere dal verlaten in het licht van de ondergaande zon. Dat duurde niet lang. Tom Poes had zich al die tijd verborgen gehouden in een van de grotten, en nu kwam hij voorzichtig te voorschijn. „Ik moet vlug zijn", sprak hij tot zichzelf. „Het wordt al avond. Maar gelukkig ligt daar de jas van heer Ollie. Dat is een meevaller." Hij keek spiedend om zich heen, en toen alles stil bleef, snelde hij naar het kledingstuk dat daar verfrommeld was achtergelaten.

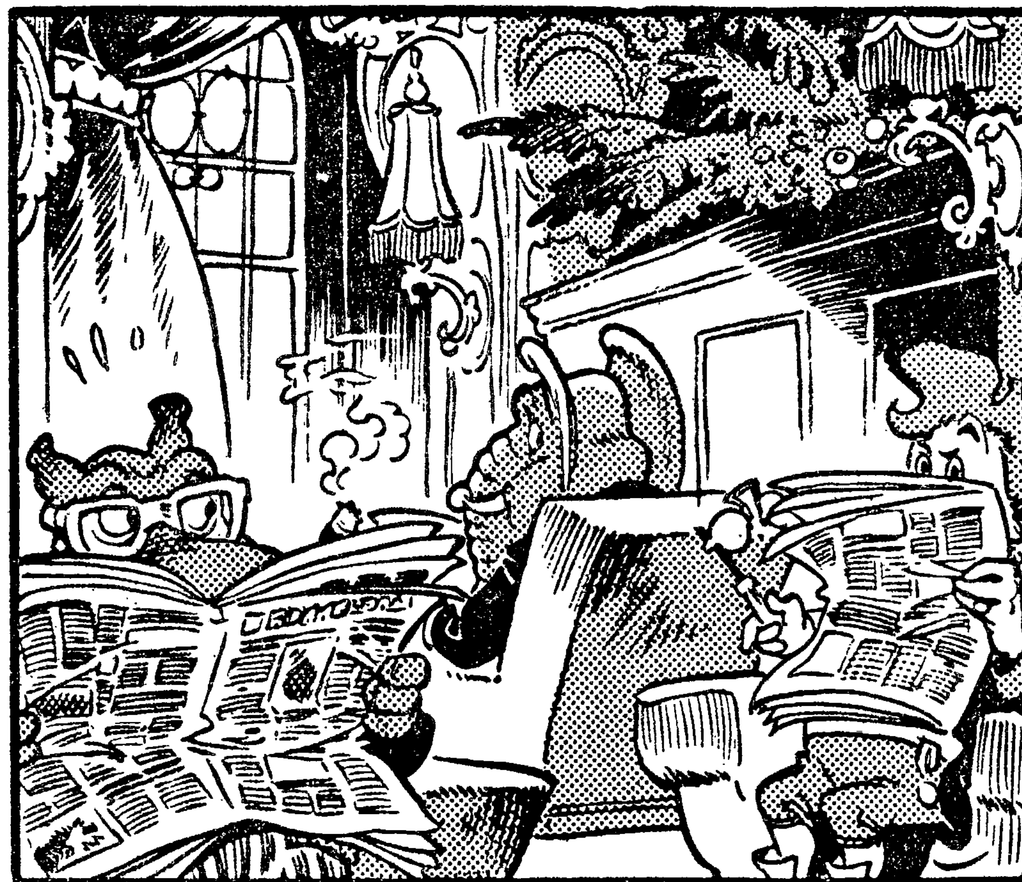

8904 Tom Poes greep heer Bommels colbert en rende er mee naar de Oude Schicht, die nog steeds bij de uitgang van de kloof stond. „Die jas is een bof", mompelde hij. „Het zou geen zin hebben gehad om mee te vechten. Maar nu kan ik tenminste iets doen. Hier kan alleen heer Bommels portefeuille nog helpen."

Hij sprong in het trouwe voertuig en even later reed hij met grote snelheid door de maanbeschenen bergen. Er was niemand, die zijn verdwijning gemerkt had. De Krokanjers hadden het te druk met de voorbereidingen voor het afschaven, en hun voorzitter had zich teruggetrokken in het radiostation, dat zich op de top van de Donderkop bevond.

„Dit is Radio Krokanje", sprak hij in de microfoon. „Hier volgt een extra uitzending. Hedenmiddag is het land bevrijd door de terugkomst van de geliefde voorzitter, Papa Krokko. Onder het gejuich van de bevolking hield de Grote Bevrijder zijn intocht. Aan de tegenstand van een onbetrouwbaar element werd vlug een einde gemaakt en na een kort, maar heldhaftig gevecht werd de Dappere Aanvoerder spontaan tot Veldmaarschalk uitgeroepen. Onder de gearresteerden bevindt zich een buitenlander, een zekere O. B. Bommel, die er van verdacht wordt te hebben samengezworen tegen het wettige voorzitterschap van de eh.. de Grote Voorzitter, Papa Krokko. Nu de rust en de orde weer hersteld zijn, kunnen de Verenigde Naties vol vertrouwen voortgaan dit wijs bestuurde land te steunen."

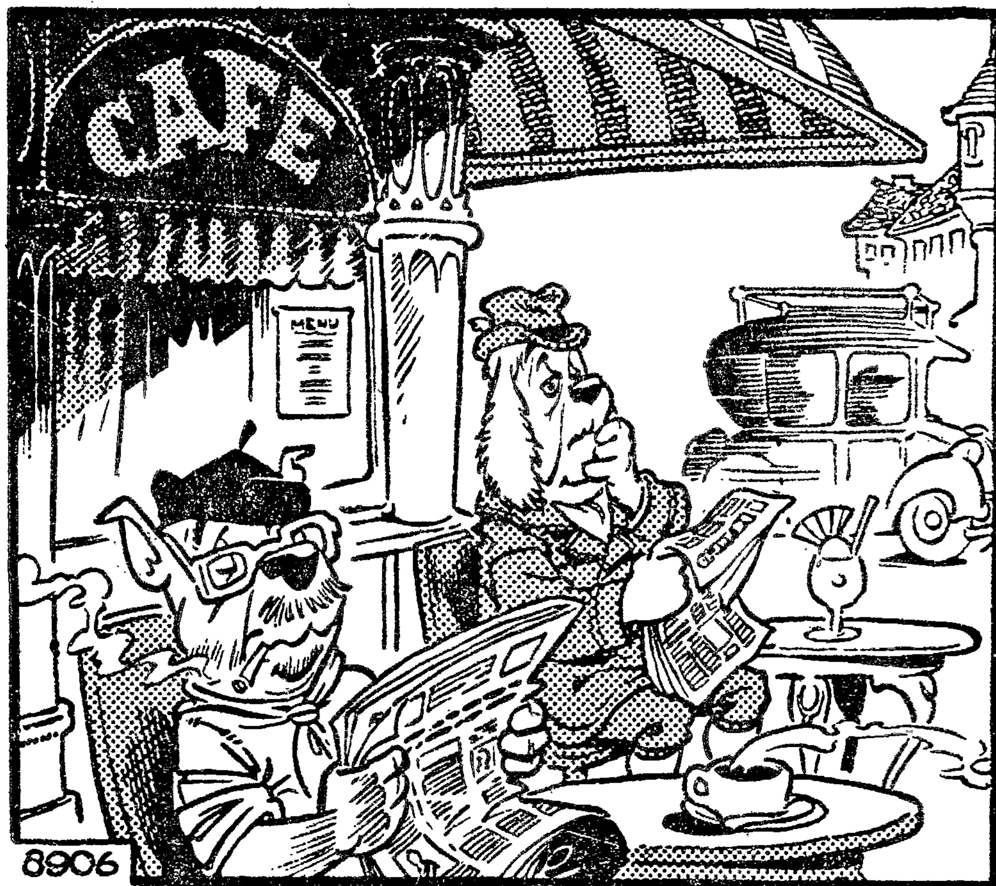

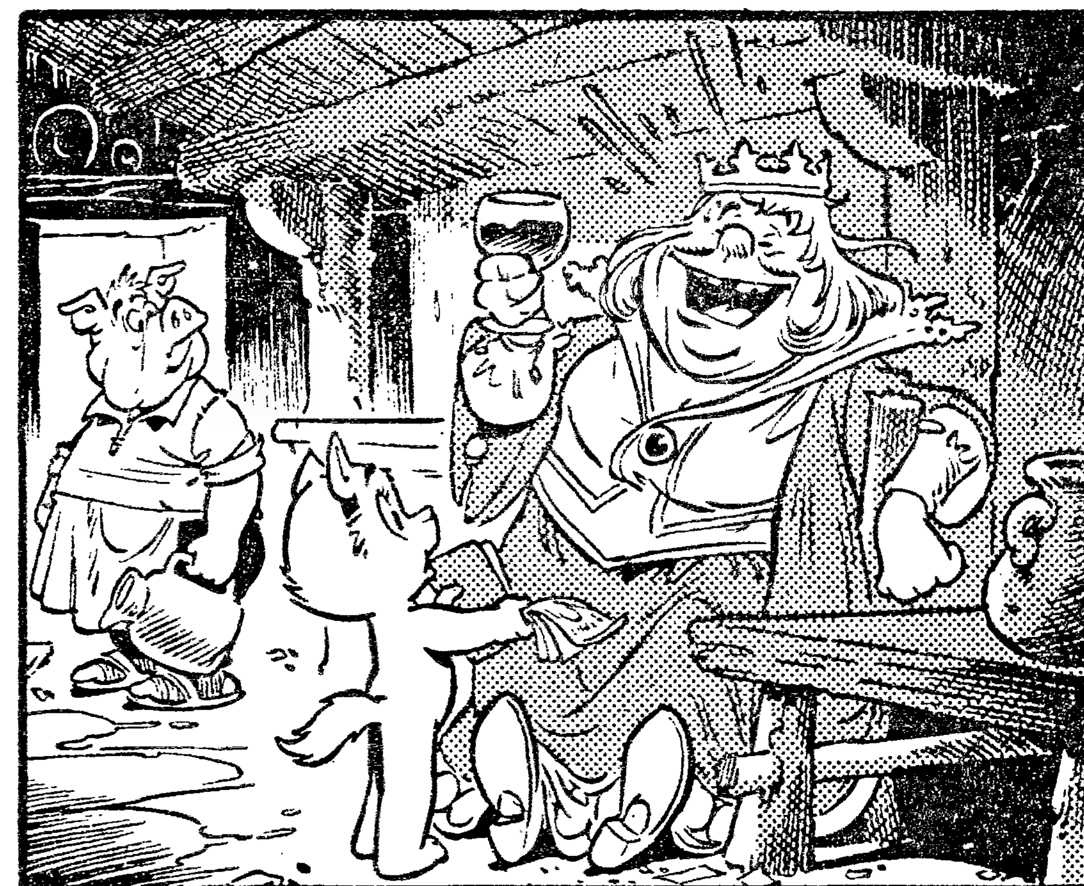

8905 Ver van Krokanje, in de Kleine Club te Rommeldam, was het nog steeds erg ongezellig. Weliswaar had hoofdredacteur Fanth Mzn. de journalist Argus teruggeplaatst naar de afdeling overlijdensadvertenties, maar de stemming bleef toch drukkend. Daar kwam echter verandering in, toen de leden die morgen het ochtend blad doornamen. Er klonk een opgewonden geritsel en men begon over het papier heen blikken op elkander te werpen.

„Die Bommel", kon men de burgemeester horen mompelen. „Gevangen genomen omdat hij zich verzette tegen die staatsgreep. Hij heeft toch wel eh.. toch wel pit in zijn donder".

„Alweer een opstand in Krokanje", prevelde de heer Fanth achter hem. „Hoe zal de beurs daar op reageren, vraag ik mij af?"
Doch nu nam de markies De Canteclaer het woord.
'Parbleu', sprak hij, terwijl hij de krant liet zakken. „Dit gaat te ver. De misstappen van deze Bommel moeten hier behandeld worden en niet door een usurpator in het buitenland. Ik stel voor om onze turbatie te vergeten, heren. Er zijn belangrijker zaken aan de orde. We moeten te rade gaan hoe de zaak-Bommel voor de Veiligheidsraad gebracht kan worden. Het is een binnenstadse aangelegenheid. Fi donc; deze dictaturen zijn een schande waar een oud geslacht niet werkeloos bij kan toezien".

8906 Ook elders in de stad wekte het bericht over heer Bommels moeilijkheden ontroering.
De bediende Joost bijvoorbeeld, zat op een terrasje de krant te lezen, toen zijn oog op het bericht viel.

„Heer Olivier gevangen genomen", sprak hij ontsteld tot zichzelf. „Dat is toch hoogst betreurenswaardig. Vooral omdat hij het opnam voor de dienende klasse, als ik zo vrij mag wezen".
En juffrouw Doddel, die het nieuws via haar radio hoorde, schonk naast haar koffiekopje van schrik.
„Arme Ollie!", riep ze uit. „Als ik nu maar niet zo onaardig tegen hem was geweest. Helemaal alleen in zo'n vreemd land, en niemand om hem te helpen...".

Maar dat was niet helemaal waar. Op dat moment stond Tom Poes in de gelagkamer van hotel Donderkop, waar prinses Kirha juist met haar ontbijt begonnen was.
„Dit is voor u," zei hij, terwijl hij gejaagd een stapeltje bankbiljetten uit heer Bommels portefeuille haalde. „Maar dan moet u meteen meegaan. We hebben geen tijd te verliezen".
De dame keek verbaasd naar het geld en barstte toen in zo'n smakelijk gelach uit, dat de waard een verschrikte blik op haar wierp.
„Wat een mop", riep ze uit. „Waar is dan wel zo'n haast bij, vent? En waar haal je al die flappen vandaan?".
„Uit heer Ollies jas". Zei Tom Poes. „En ik heb uren zitten wachten, totdat u naar beneden kwam. Daarom moeten we nu opschieten".

8907 Intussen had in de Beschavingsgrot van Krokanje het uur van heer Bommels terechtstelling geslagen. De ongelukkige was vastgebonden op een ruw-houten bank en boven zijn knieën was een vreemdsoortige stellage opgericht.

"W-wat be-betekent d-dat?", vroeg hij, toen hij de kracht vond om iets te zeggen.

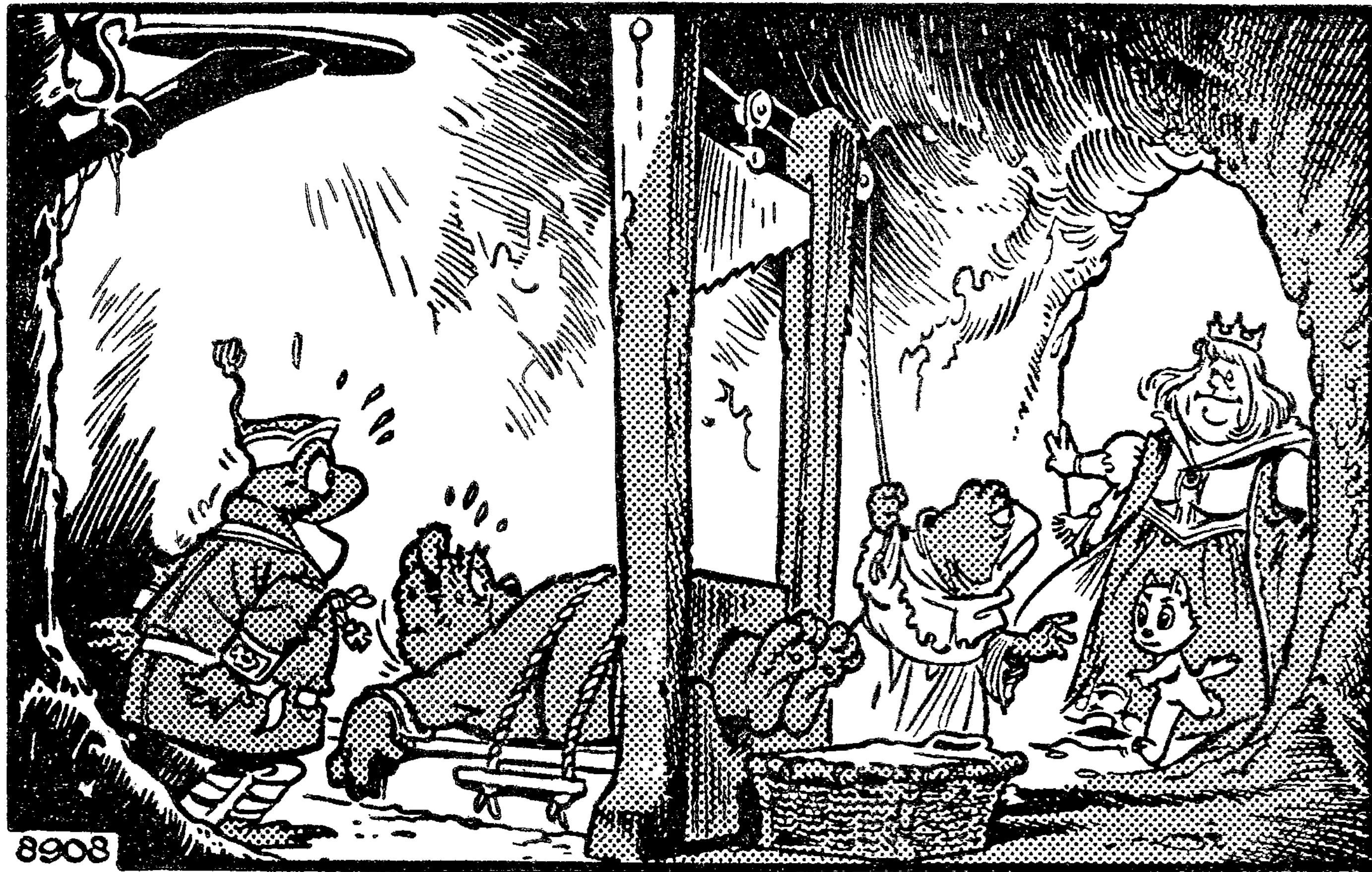
"Dat is een gielotien", verklaarde de veldmaarschalk, die persoonlijk aanwezig was om het gebeuren op te luisteren. "Die heb ik door de steunverlening van een beschaafd land hier laten komen om beschaving te brengen. Beschaving door afschaving; dat is de boodschap van President-Voorzitter Veldmaarschalk Papa Krokko. In dit democratische land is niemand groter dan de Grote Voorzitter, en als het niet met zachtheid kan, moet het recht zegevieren. Je zult korter worden gemaakt, zodat je je normale grootte krijgt."

Hij zweeg even omdat er buiten de spelonk een vreemd geknars hoorbaar werd.

"Het gejuich van de menigte", hernam hij. Maar hij vergiste zich; het was de Oude Schicht, die piepend tot stilstand kwam.

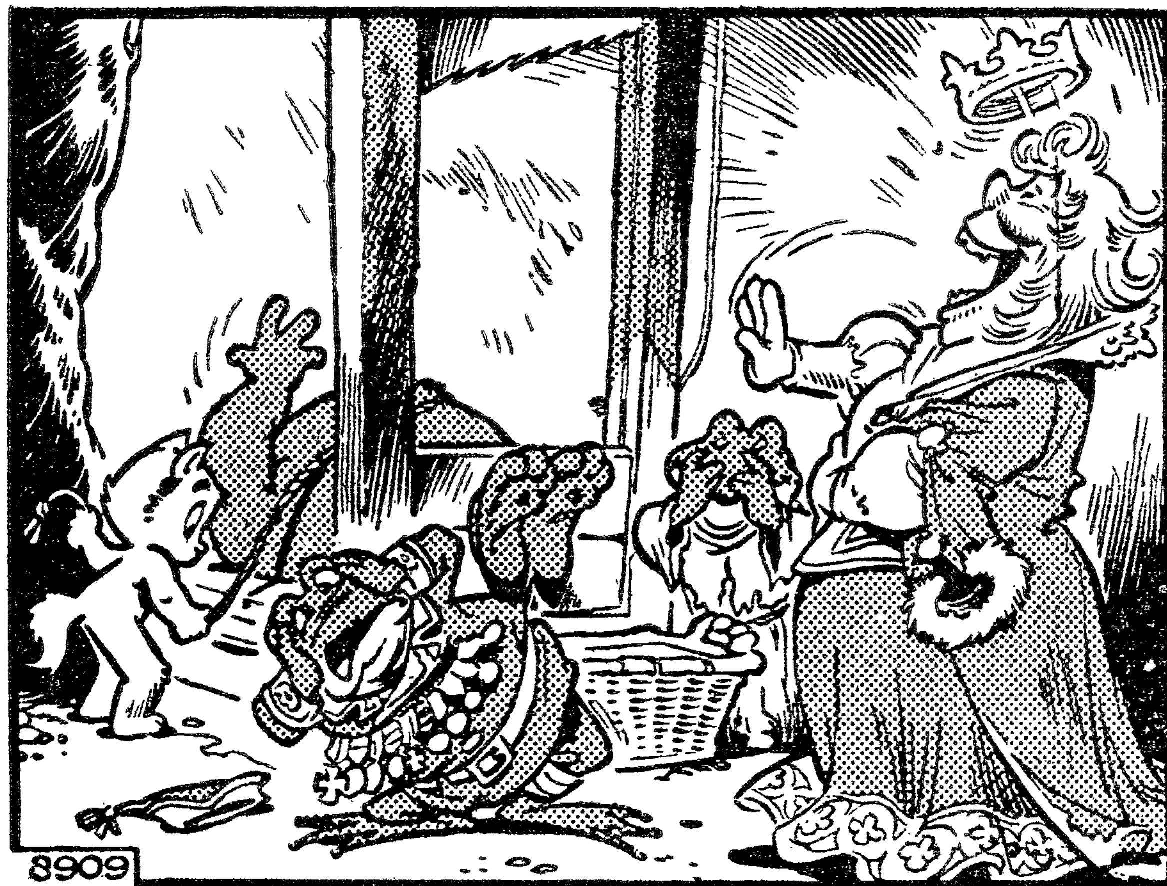
"Dat geld is goed en wel", zei de prinses, die naast Tom Poes zat. "Maar waar breng je me eigenlijk naar toe? Ik ken dit land en ik heb hier veel gelachen. Maar toch bevalt het me niet zo erg."

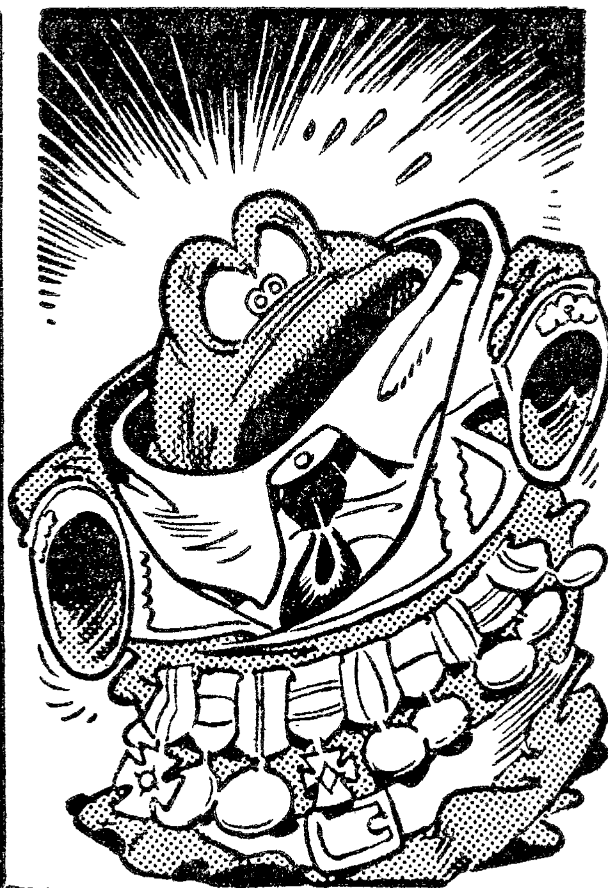
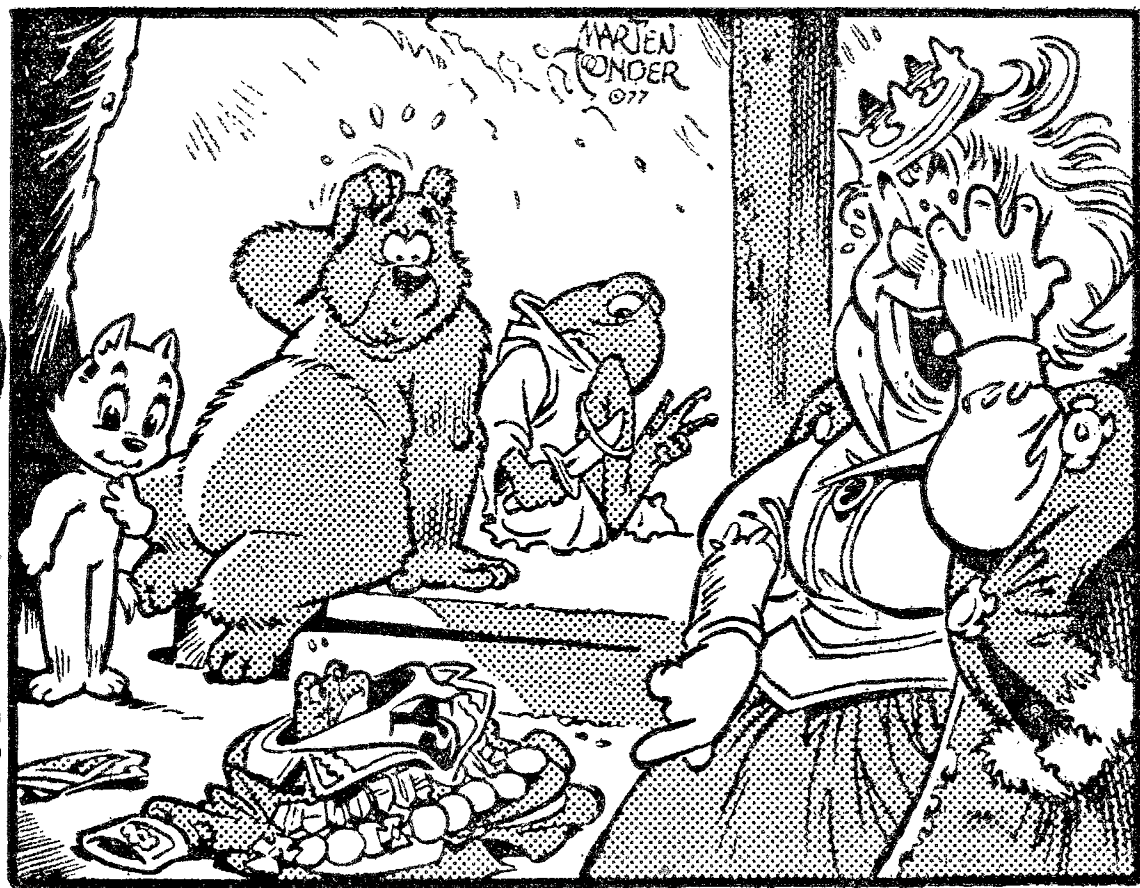
Tom Poes antwoordde niet. Hij sprong uit het voertuig en trok de hooggeplaatste dame mee naar de grot.

8908 "De rechtbank van Krokanje heeft de voorliggende Bommel tot democratische gelijkheid veroordeeld", riep Papa Krokko. "En daarom beveel ik. . ."
Hij zweeg plotseling en staarde met glanzende ogen naar de ingang van de grot, die op dat moment werd verduisterd door de binnentredende prinses Kirha.
"M-mijn liefde. . .", fluisterde hij, terwijl een tedere glimlach zijn bars gelaat plooide. "Wat is ze toch mooi. Geen wonder dat ik verkikkerd op haar ben."
Toen vermande hij zich en trad met kletsende voeten op de dame toe om haar zijn hart aan te bieden.
"Krokko!", riep de prinses uit. "Ik had het kunnen weten. Hou me vast — ik-hik. . .ik krijg het op mijn heupen. . ."
Ze sloeg de hand voor de mond terwijl onderdrukte schokken haar door de tors voeren — en een grote ontzetting maakte zich van de Voorzitter meester.
"N-niet l-lachen", stamelde hij. "D-dit is het hoogtepunt van mijn loopbaan. Mijn macht en mijn aanzien leg ik aan uw voetjes. Maar lach niet. . ."
Het was echter reeds te laat. De prinses wierp het hoofd in de nek en barstte in een daverend geschater uit, dat duizendvoudig door de rotsen werd weerkaatst.
"Heb je ooit!", gierde ze. "Krokoehoehoe. De kahahale kikker..."

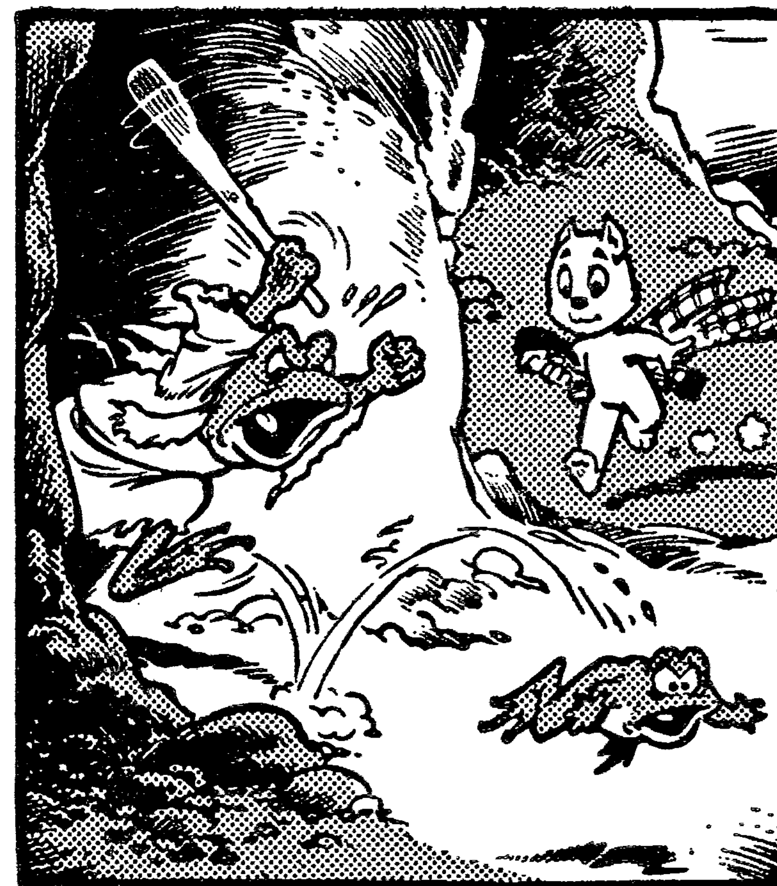
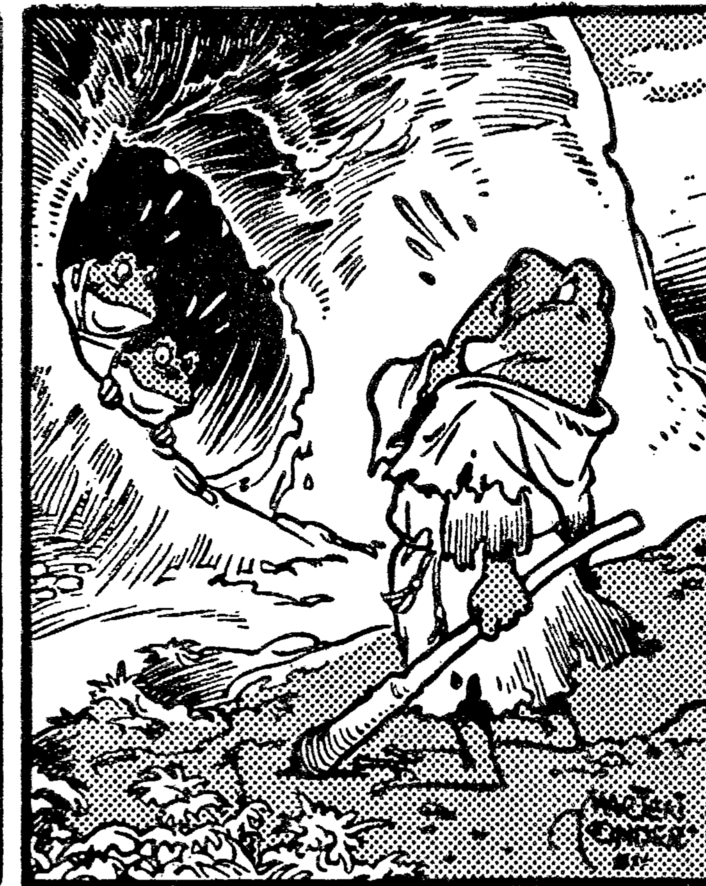

8909 Het geschater van de prinses vulde de grot met gierende echo's, die alle andere geluiden overstemden. Tom Poes maakte daar gebruik van door de touwen van heer Bommel los te maken. Dat kon hij trouwens rustig doen, want er was niemand, die op hem lette. De Grote Maarschalk hield met een verwrongen gelaat de handen aan de oren, en de beul Brek onderdrukte met moeite zijn eigen vrolijkheid. Het lachen van de dame werkte aanstekelijk op hem en bovendien scheen hij de moeilijkheden waarin zijn voorzitter verkeerde, vermakelijk te vinden. Geen wonder; de Bevrijder van Krokanje begon onder het geweld ineen te schrompelen, zodat zijn vechtjas al spoedig te groot voor hem werd.

„Niet lachen.. niet lachen...'', kwaakte hij uit zijn kraag, maar dat hielp niet. Integendeel; de hooggeplaatste dame viel in een lachstuip, die voor haar gezondheid deed vrezen. En hoe meer ze te keer ging, hoe kleiner de Leider werd.

Heer Ollie kwam moeilijk op zijn bank overeind en keek nietbegrijpend naar de gebeurtenissen. Maar Brek, de beul, had een mes gegrepen en sneed grinnikend de touwen door waarmee hij zijn benen had opgebonden.

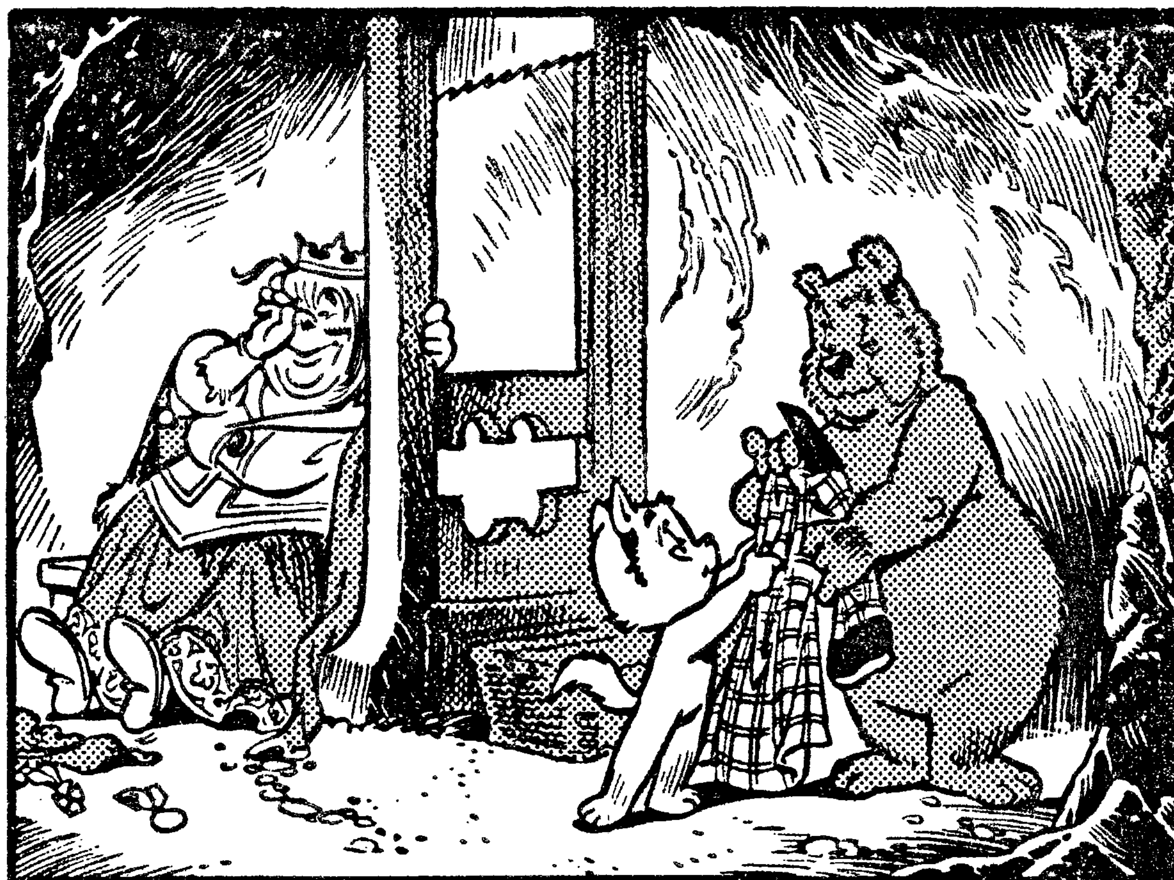

8910 Ten slotte werd het geweld van de lachstorm minder. De prinses zakte nahikkend op de bank, en de laatste echo's stierven langzaam weg. Maar voor voorzitter Krokko was het te laat.
Hij was geheel ineengeschrompeld en in een kikker veranderd die ontredderd uit zijn jaskraag sprong.

„Hij is weer betoverd", stelde Tom Poes tevreden vast.
„B-betoverd", herhaalde heer Bommel huiverend. „W-wat bedoel je Waar ben ik W-waar is mijn jas, bedoel ik?"
Tom Poes snelde weg om het kledingstuk te halen, en Brek, die nu weer met zijn voeten op de grond stond, rekte zich uit en greep daarna een tak, die tegen de rotswand stond. Zijn vrolijkheid was verdwenen en maakte plaats voor een grote woede toen hij op de kikker afsprong.
„Klein maken, hé", schreeuwde hij. „Ik zal jou eens klein maken. Gelijk maken. Gelijk met de grond!"
Natuurlijk wachtte het dier dat niet af. Het haastte zich met grote sprongen de spelonk en dit verhaal uit. Toen zijn achtervolger buiten kwam en de andere grotten in het oog kreeg, aarzelde hij en hield de pas in. Toen rechtte hij de rug en zette een hand aan de mond.
„Kom maar buiten", riep hij. „Ik heb hem verdreven. Nu ben ik weer jullie hoofdman; Brek. Iedereen mag weer even groot zijn als hij werkelijk is - en ik ben de grootste".

8911 Uit een van de spelonken kwamen nu de Krokanjers te voorschijn. Ze hadden zich ijlings van hun kluisters bevrijd en drongen om hoofdman Brek heen.

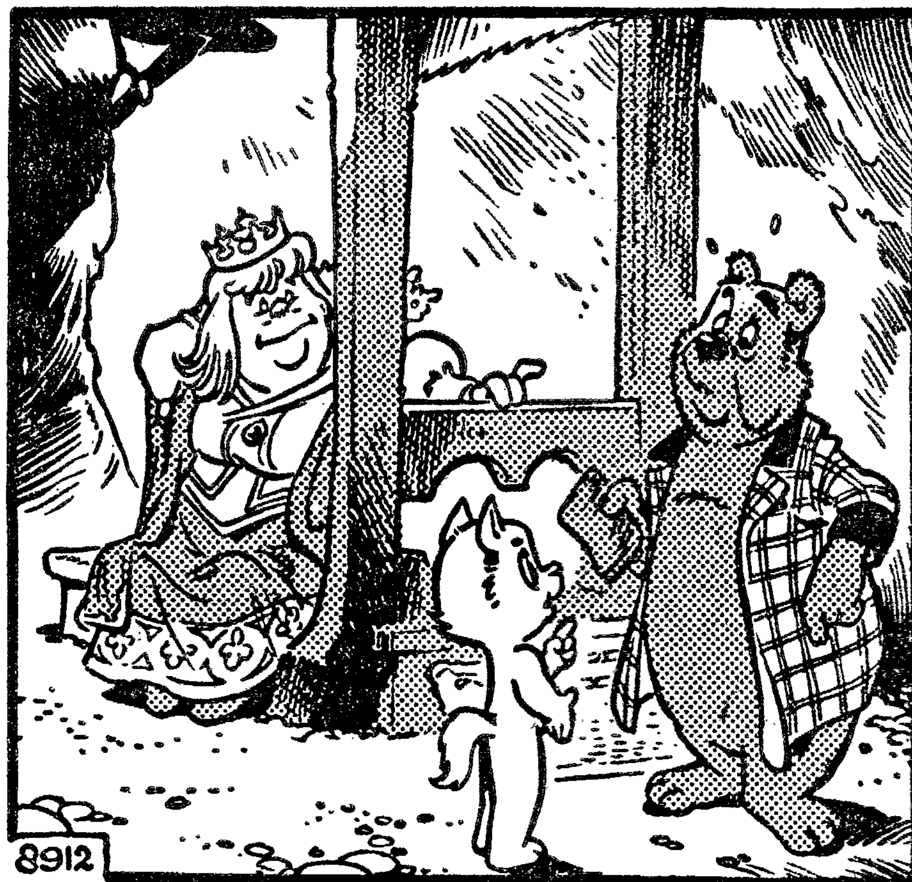
„Krokanje is bevrijd van de tiran Krokko!", riep deze uit.„Ik heb hem verjaagd, zodat ik weer jullie wettige leider ben. Ennu ga ik een radiotoespraak houden tot de vrije wereld, om die op de hoogte te brengen van het grote nieuws".

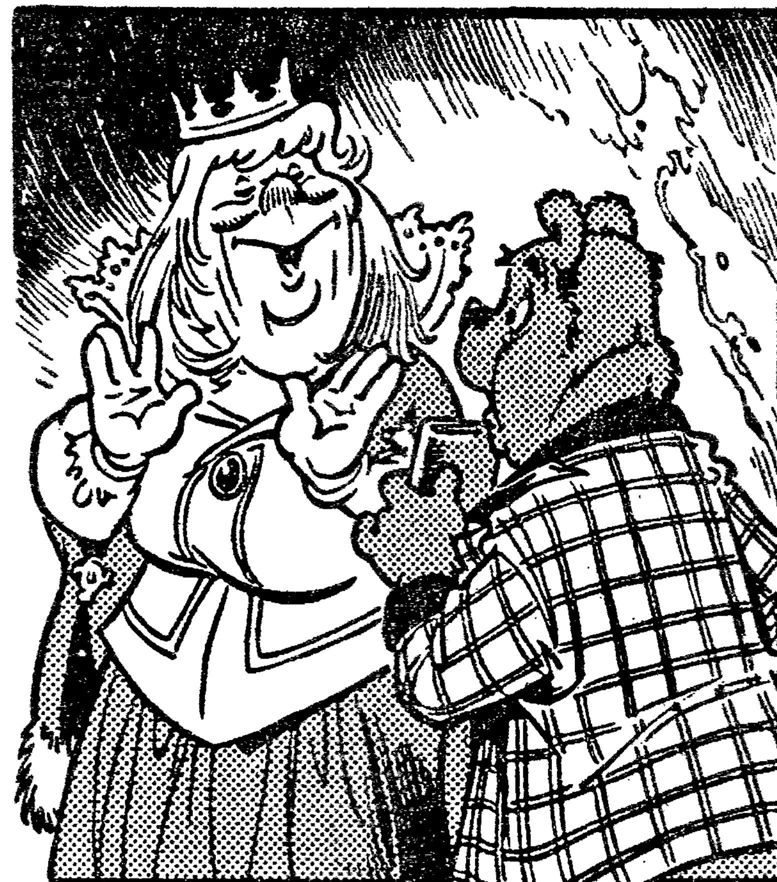
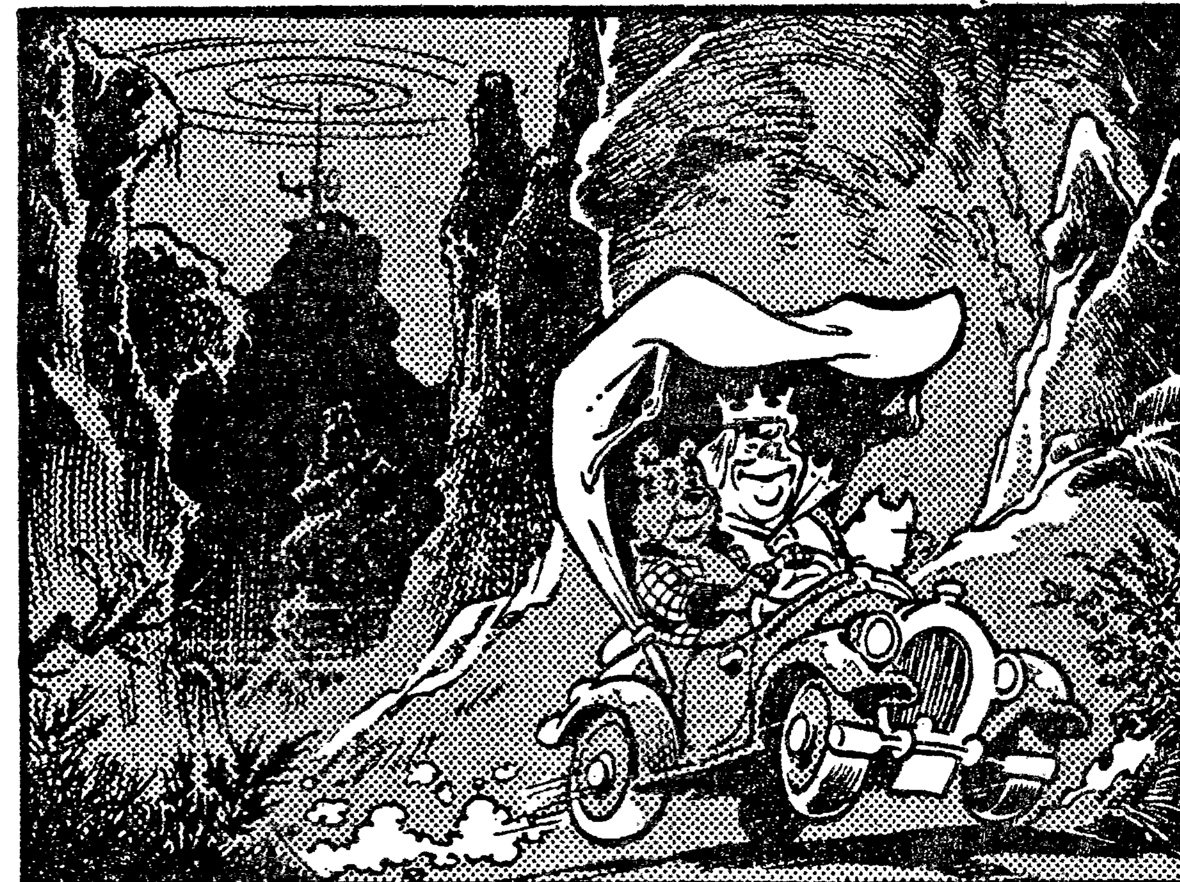
Tom Poes had intussen heer Bommels jas gehaald en haastte zich de grot in. Daar zat de prinses zich nahijgend de ogen uit te wrijven, terwijl ze mompelde:„Ik heb zelden zo gelachen. Niet na de laatste keer, toen hetzelfde gebeurde. Foei; heb je ooit zoiets geks gezien?".

„Nee", zei heer Ollie, zich snel aankledend. „Ik ben blij, dat mijn goede vader dit niet hoefde meemaken; het was allemaal héél vreselijk voor een heer van mijn stand".

Hij dacht een poosje na en toen begon hij in zijn binnenzak te tasten, zonder te vinden wat hij zocht.

„Héél vreselijk", herhaalde hij, al frommelend. „Al begrijp ik niet precies wat er gebeurd is. Maar ik heb het idee, dat u mij een grote dienst bewezen hebt, prinses. En nu zou het mij een eer zijn om u een beloning te geven. Maar mijn portefeuille is er niet. Ach, mij wordt ook niets bespaard".

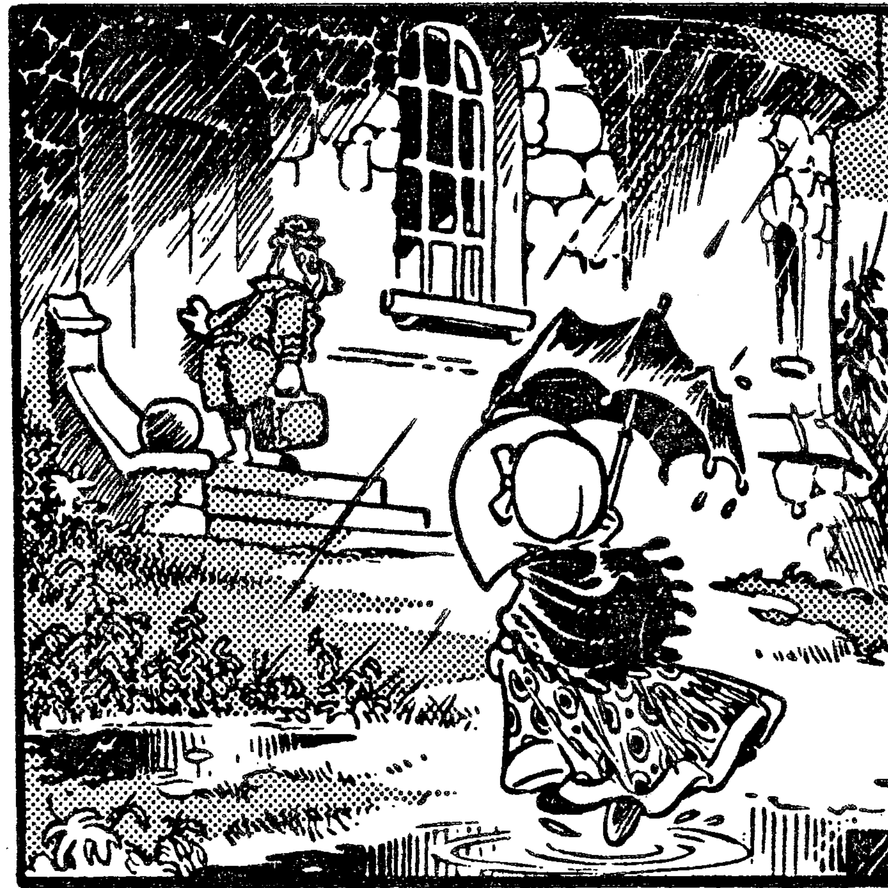

8912 „Hier is uw portefeuille", zei Tom Poes. „Maar ik ben bang, dat hij een beetje leeg is".
„Leeg", herhaalde heer Bommel ontdaan.
„Ja", gaf Tom Poes toe. „Kijk, toen die kikker maarschalk Krokko was geworden, begreep ik dat lachen de betovering was geweest. Dat soort voorzitters kan er niet tegen wanneer er om hen gelachen wordt. Daarom ben ik de prinses gaan halen, want zij was natuurlijk degene die hem ook de eerste keer klein gemaakt had".
Heer Ollie had aandachtig toegeluisterd, terwijl hij vergeefs trachtte de uitleg te verwerken. Tenslotte wendde hij zich tot prinses Kirha.

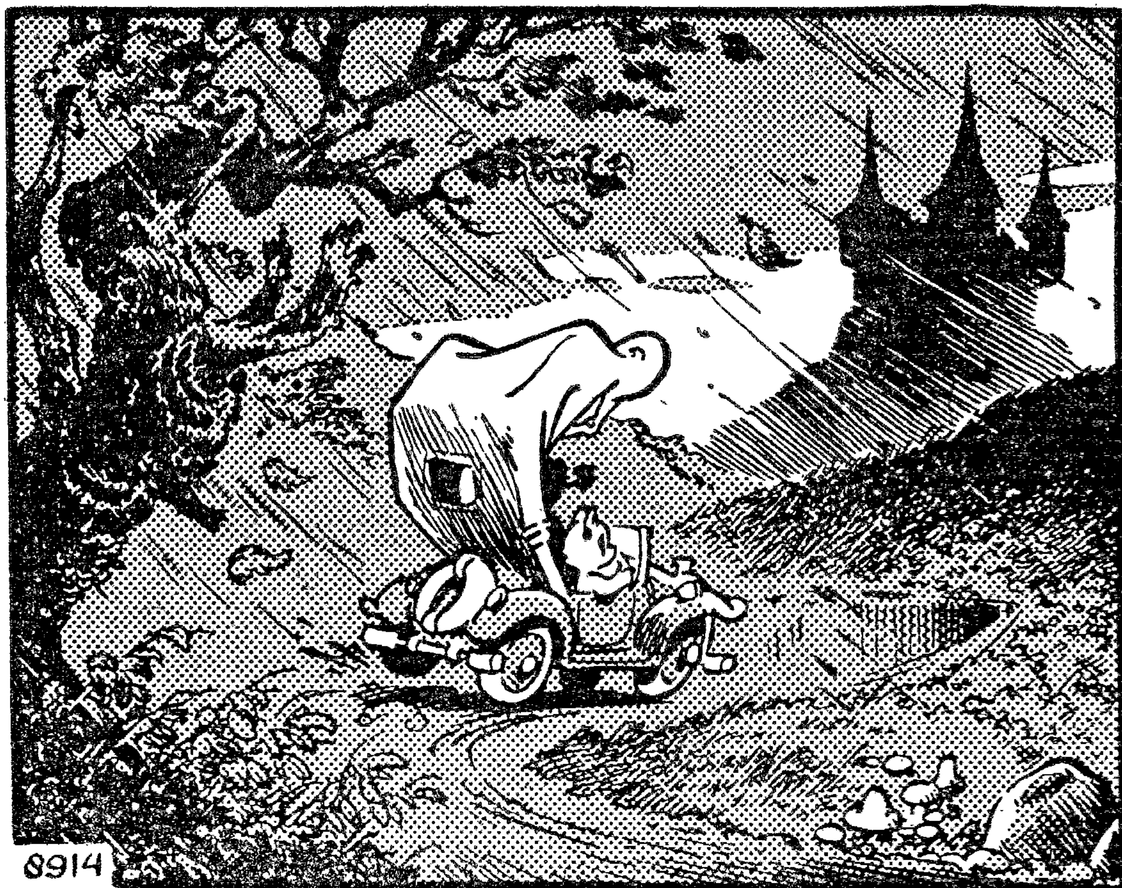
„Ik heb u veel te danken", sprak hij. „Dat is mij nu wel duidelijk geworden. En ik zou u graag een vergoeding voor uw mooie werk geven. Maar nu heeft de jonge vriend hier mijn geld opgemaakt aan het een of ander, zodat ik eh...".
„Hoeft niet, hoor", riep de dame lachend uit. „Ik heb al geld gehad. Trouwens; ik zou het voor niets gedaan hebben, want ik heb geweldige pret gehad. Als u me nu even terug wilt brengen naar mijn hotel ben ik dik tevreden".
Dat was een hele opluchting voor de bevrijde heer, en even later reed de Oude Schicht zwaar beladen de kloof in, die naar de bewoonde wereld leidde. En Tom Poes slaakte een zucht van verlichting toen hij de bergtop van Krokanje waarop het radiostation stond te zenden, in de nevels zag verdwijnen.

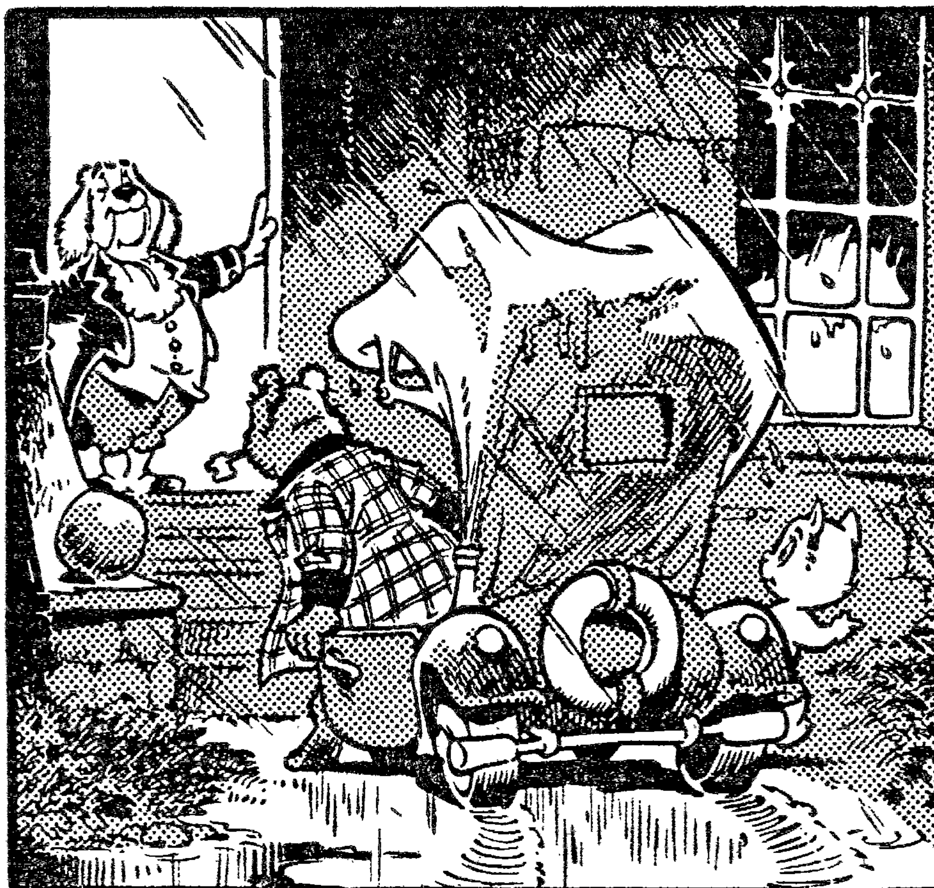
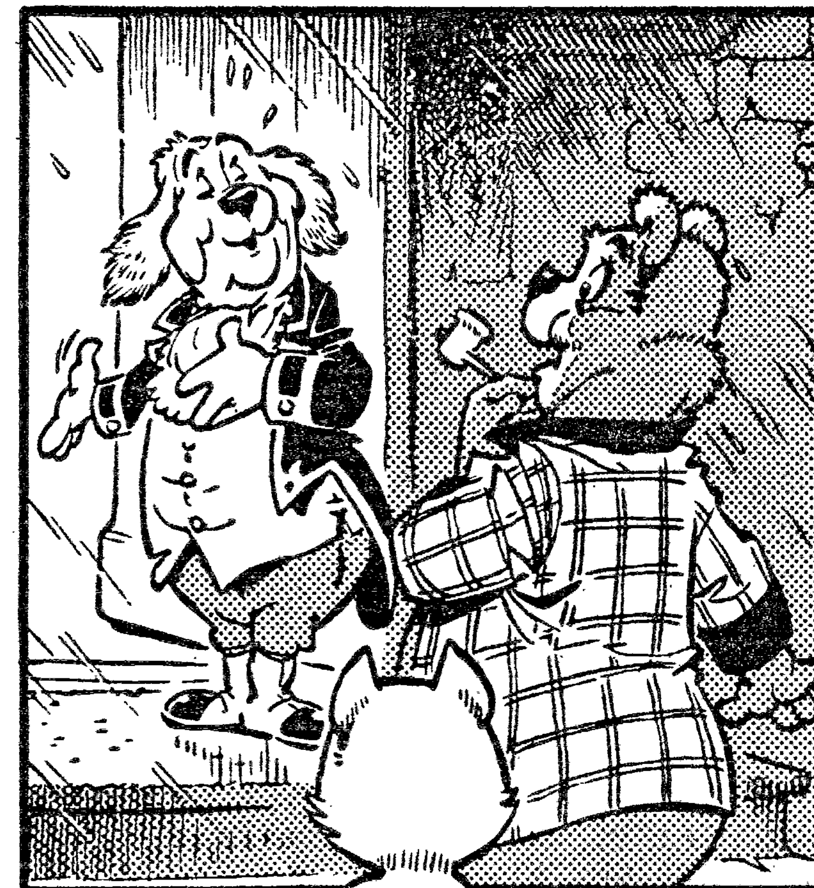

8913 Het extra nieuwsbericht over de bevrijding van Krokanje gaf een hele opschudding in de Kleine Club, waar de leden juist bijeen waren om zich over een klacht bij de Verenigde Naties te beraden.
„De tiran Krokko is verjaagd door hoofdman Brek", sprak de nieuwslezer. „Slechts met behulp van één buitenlander, die daar gevangen werd gehouden. Deze, een zekere Bommel ...".
De rest van zijn woorden was onverstaanbaar door het opklinken van vele stemmen.
„Die Bommel is me er toch eentje", riep de burgemeester uit.
„Altijd dezelfde", gaf commissaris Bas toe.
„En allemaal door de ferme aanpak van mijn krant", zei de heer Fanth tevreden. „Ik heb trouwens altijd gevonden, dat men voorzitter is of niet".
Juffrouw Doddel had het nieuws ook gehoord en ze haastte zich naar slot Bommelstein, waar ze de bediende Joost op de stoep aantrof.
„Hoorde je dat op de radio", vroeg ze opgewonden. „Weet je al hoe flink Ollie geweest is Ik heb iets bij hem goed te maken en daarom wil ik iets lekkers koken voor als hij terug komt".
„Ik ook", zei de knecht bedremmeld. „Vandaar, dat ik de vrijheid genomen heb terug te keren. Maar komt u toch binnen. Het begint te regenen, als u mij toestaat".

8914 Tegen de avond werd het weer slechter. Grauwe wolkenvelden joegen langs het zwerk, voortgejaagd door een kille wind, die de bladeren van de bomen rukte en regen met zich voerde. het slot Bommelstein stak donker af tegen de grijze lucht toen de Oude Schicht de laatste heuvel rondde, zodat een gedrukt gevoel zich van heer Bommel meester maakte.
,,Een droevige thuiskomst'', mompelde hij. ,,Het najaar is op komst. De Rode Dendrons zijn uitgebloeid, de Wilde Ganzerik laat de blaadjes vallen en Joost heeft me in de steek gelaten. Ik voel me één met de natuur, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik heb er niet veel van gemaakt, want als jij er niet geweest was, zou ik nu zo klein zijn als een democratische Krokanjer. Wat moet de wereld van me denken?''
,,Hm'', zei Tom Poes. ,,Ik denk, dat die er anders over zal denken dan u. Het lijkt me beter om niet alles te vertellen wat er gebeurd is, heer Ollie. Ze geloven het toch niet''. Hij bracht het voertuig tot stilstand, en heer Bommel stapte lusteloos uit. Maar hij klaarde zienderogen op, toen de voordeur openzwaaide en de bediende Joost op het bordes trad.
,,Welkom thuis, heer Olivier'', sprak deze hartelijk. ,,Met uw goedvinden ben ik zo vrij geweest weer in uw dienst te treden. De hele stad is trots op u en uw heldendaden, als ik me zo mag uitdrukken. En mejuffrouw Doddel wacht binnen op u''.
,,Mevrouw Doddel?'', herhaalde heer Bommel blij verrast.
,,Uw buurvrouw'', gaf de knecht toe. ,,Ze is bezig de laatste hand te leggen aan een Crêpe Suzette, die ik met uw welnemen na afloop van de maaltijd zal flamberen''.

8915 Heer Ollie was geheel opgeleefd en hij maakte zich gereed om Joost naar binnen te volgen, toen hij de ambtenaar Dorknoper door de regen zag naderen.
„Een ogenblikje, meneer Bommel", sprak deze, een lang papier uit zijn tas trekkend. „Het komt goed uit, dat ik u net tref. Uit deze lijst blijkt namelijk, dat u al deze jaren verkeerd genummerd bent".
„Verkeerd genummerd?", herhaalde heer Ollie verward.
„Een foutieve nummering", bevestigde de ambtenaar eerste klasse. „Uit deze oude annalen blijkt, dat het juiste nummer 1 gegeven werd aan het eerste optreden van de jonge heer Poes hier. U bent er later ingeslopen. Het eindnummer van die periode was 1084 en daarna is er ambtelijk weer met 1 begonnen. Zodoende bestaat er een hinderlijke lacune, die nu kan worden rechtgetrokken. Ik reken er dan ook op, dat morgen het nummer 10.000 linksonder zal worden aangebracht. Goede avond". Een ogenblik keek heer Bommel hem onthutst na, maar toen verhelderde een brede glimlach zijn trekken.

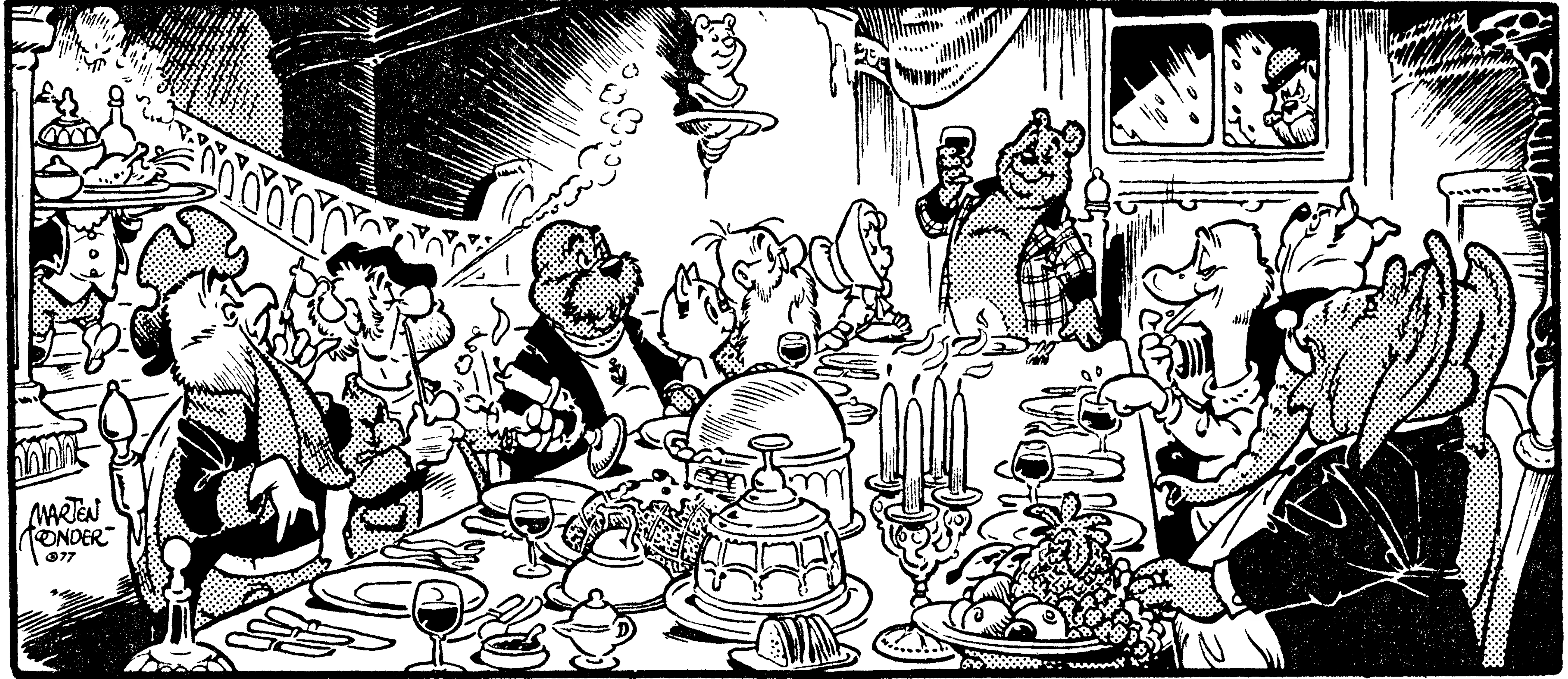
„Tienduizend!", riep hij uit. „Ik begrijp ineens, dat ik dan eigenlijk aan een jubileum toe ben; zeg nu zelf, jonge vriend! We gaan nu gezellig eten met mevrouw Doddel. En morgen zal ik enige notabelen uitnodigen voor een eenvoudig feestmaal, wat jij?"
„Hm", zei Tom Poes, „ik ben bang, dat niemand iets van zo'n nummeringsfeest zal begrijpen."

770913

HEER BOMMEL en de GEKIKKERDE VORST

door MARTEN TOONDER

De volgende avond straalden de lichten van slot Bommelstein feestelijk over het verregende landschap. Dat trok de opmerkzaamheid van Pee Pastinakel en Kwetal, die door het slechte weer al vroeg naar betere streken trokken.
"Bommel heeft geen kleum," stelde de eerste vast.
"Hij heeft een groot denkraam," gaf de ander toe. "Ik hoor lichtschijn en fijnvoeder in zijn steenstapel. Zeker een verturvingsfeest, nu de zon kleiner wordt."
Het was echter geen verturvingsfeest, zoals oplettende lezertjes weten. Heer Ollie had een feestmaal aangericht om zijn jubileum te vieren en hield een kleine toespraak.
"Heden is het de tienduizendste keer, dat ik gedrukt verschijn," sprak hij. "En Tom Poes natuurlijk. Want zonder hem zou ik 1084 nummers minder zijn, als iemand begrijpt wat ik bedoel. Daarom heb ik lieden uit alle lagen uitgenodigd..."
"Dat merk ik," zei de markies de Canteclaer, die naast de schilder Terpen Tijn zat. "Uw sherry was niet onaardig, maar waar wilt ge eigenlijk heen, amice? Buiten mij zal niemand belangstelling hebben voor uw nummering."
"Dat komt omdat ik héél stilletjes mijn eenzame weg ga," hernam heer Ollie. "En daarom stel ik voor een dronk uit te brengen op..eh..dit gedenkwaardig moment."
Hierop volgde een spontane huldiging, die men elders in dit blad zal kunnen volgen. Het is geen wonder, dat heer Bommel hierdoor zeer ontroerd was, en op doktersvoorschrift enige dagen rust moest nemen.
Het verslag van zijn wedervaren zal echter op maandag 3 oktober worden hervat.

10.000 x TOM POES:

Heer Bommel jubileert

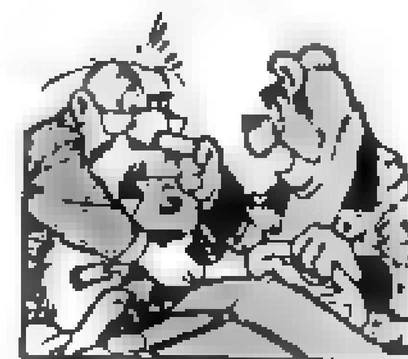

HEER BOMMEL en de GEKIKKERDE VORST

De volgende avond straalden de lichten van slot Bommelstein feestelijk over het verregende landschap. Dat trok de opmerkzaamheid van Pee Pastinakel en Kwetal, die door het slechte weer al vroeg naar betere streken trokken.
"Bommel heeft geen kleum," stelde de eerste vast.
"Hij heeft een groot denkraam," gaf de ander toe. "Ik hoor lichtschijn en fijnvoeder in zijn stoenstapel. Zeker een verturvingsfeest, nu de zon kleiner wordt."
Het was echter geen verturvingsfeest, zoals oplettende lezertjes weten. Heer Ollie had een feestmaal aangericht om zijn jubileum te vieren en hield een kleine toespraak.
"Heden is het de tienduizendste keer, dat ik gedrukt verschijn," sprak hij. "En Tom Poes natuurlijk. Want zonder hem zou ik 1084 nummers minder zijn, als iemand begrijpt wat ik bedoel. Daarom heb ik lieden uit alle lagen uitgenodigd. "
"Dat merk ik," zei de markies de Canteclaer, die naast de schilder Terpen Tijn zat. "Uw sherry was niet onaardig, maar waar wilt ge eigenlijk heen, amice? Buiten mij zal niemand belangstelling hebben voor uw nummering."
"Dat komt omdat ik héél stilletjes mijn eenzame weg ga," hernam heer Ollie. "En daarom stel ik voor een dronk uit te brengen op. .eh. .dit gedenkwaardig moment."
Hierop volgde een spontane huldiging, die men elders in dit blad zal kunnen volgen. Het is geen wonder, dat heer Bommel hierdoor zeer ontroerd was, en op doktersvoorschrift enige dagen rust moest nemen.
Het verslag van zijn wedervaren zal echter op maandag 3 oktober worden hervat.

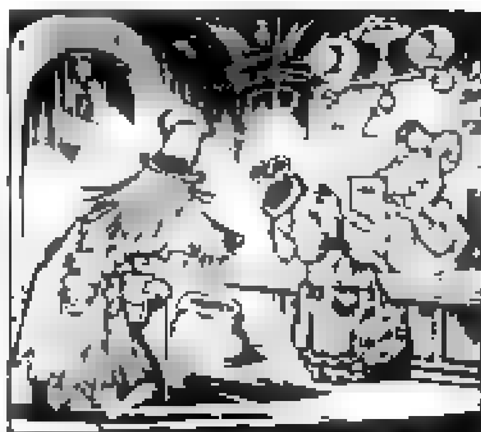

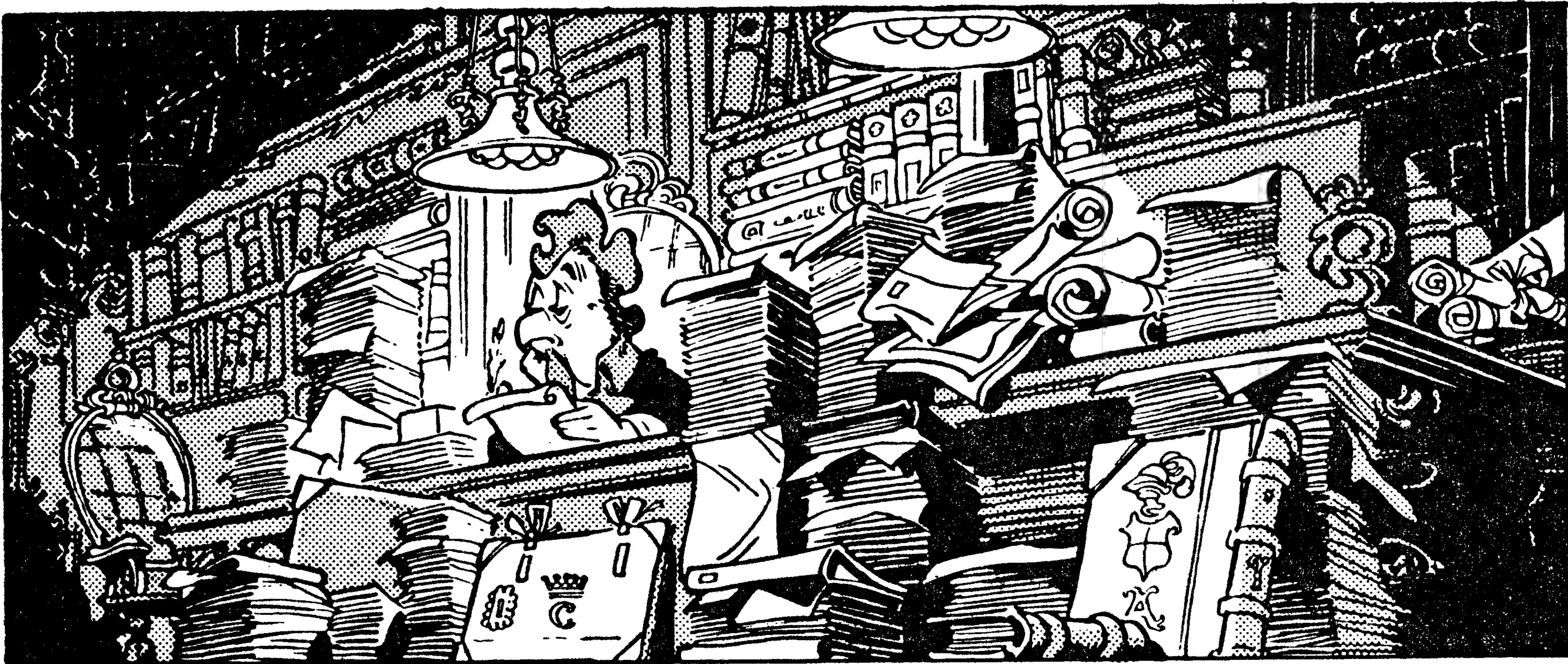
Zie voor uitgaansagenda pagina 11

10.000 x TOM POES:

Heer Bommel jubileert

"Ik zit vol gedachten, jonge vriend! Ik bedoel, zou hier nu wel een taak voor een heer liggen? Niet dat ik er tegenop zie, natuurlijk, maar . . ."

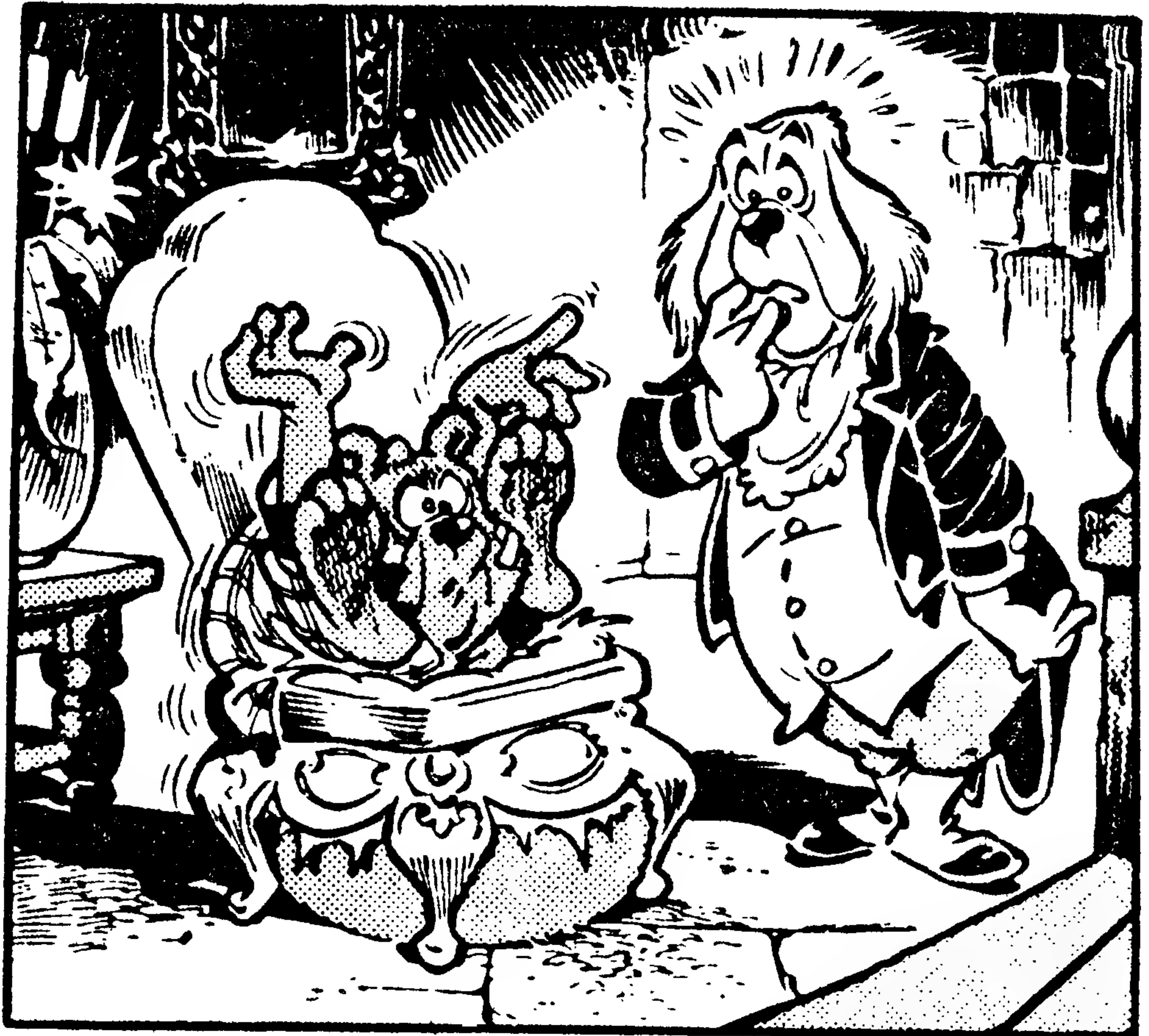

De wind flijnt fel door 't kaal struweel
Het bloed stroomt traag
De ziel brandt geel.

Die middag zat de ambtenaar eerste klasse beleefdheden uit een ambtelijk schrijven te verwijderen, toen de burgemeester binnenkwam.

Gesprongen veren pingelden zachtjes na en stofwolken ontsnapten uit de vernietigde pluche, maar verder was alles even heel stil.

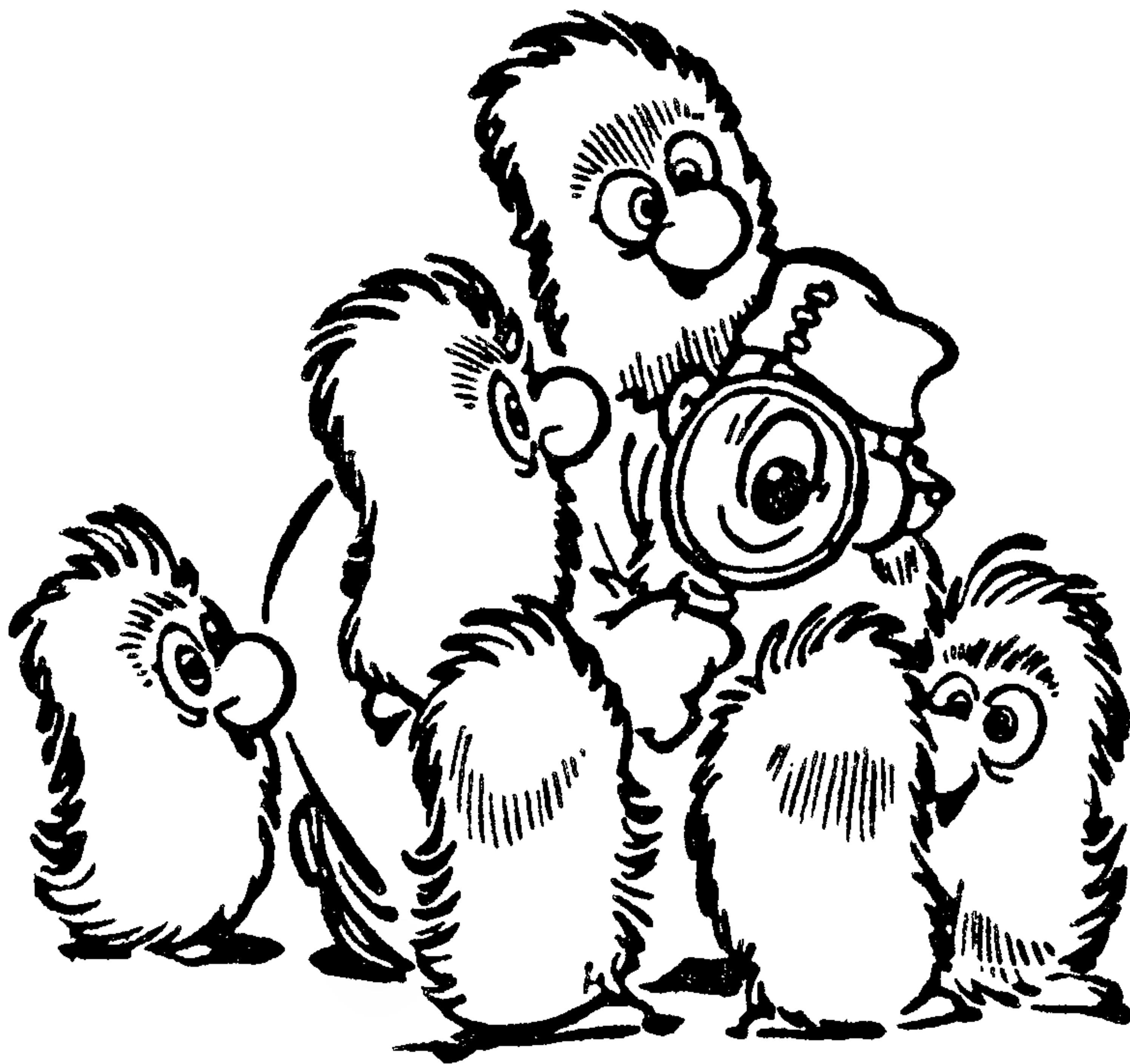
"Schort er iets aan, amice? Ge ziet er wat bewolkt uit. Kwam uw spel patience niet uit?"

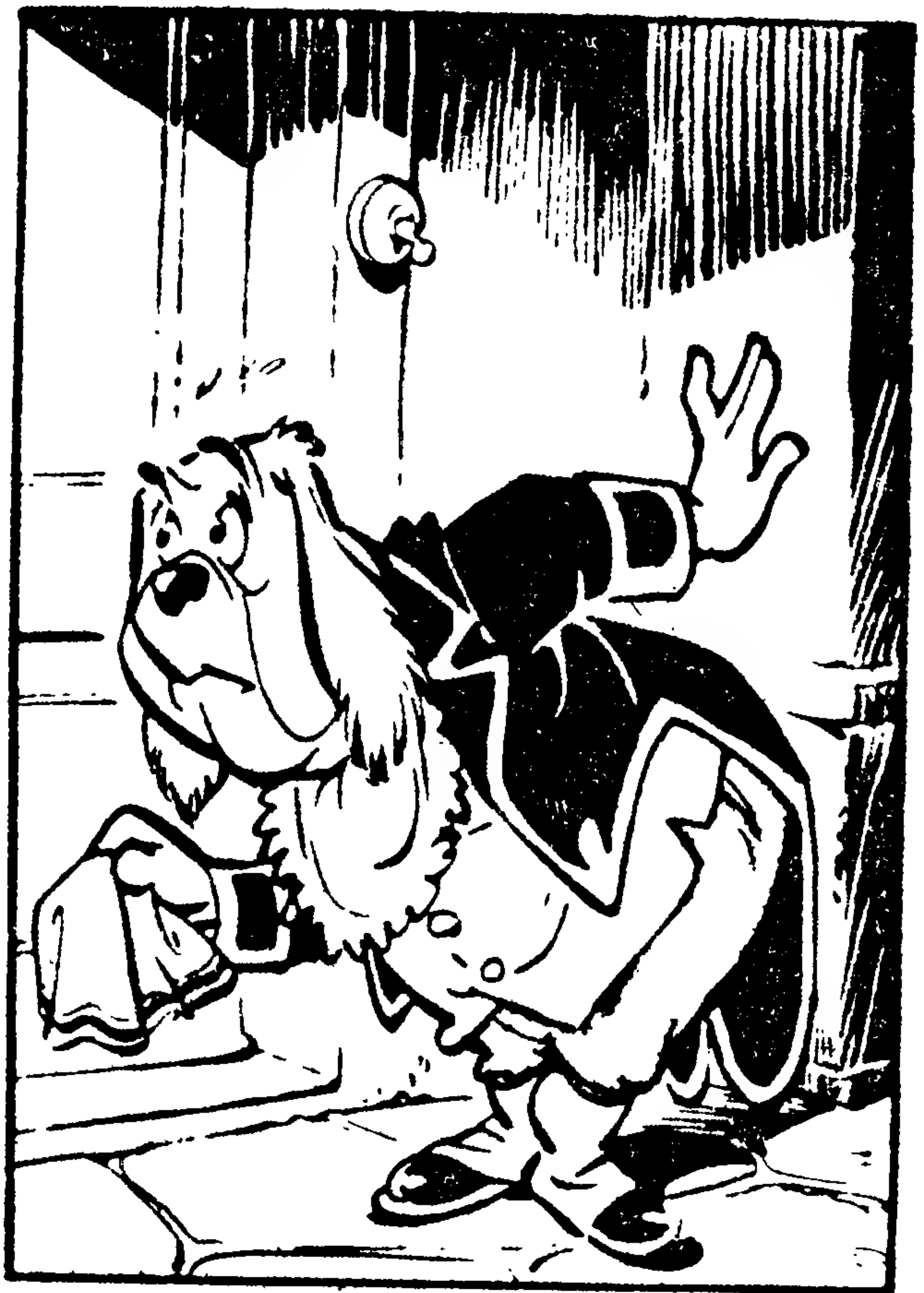
"Bij Zazel en Iod! Rook en zwavel op mijn pad!"

"Noem me geen meneer, Steenbreek. Ik ben geen minvermogende, nog niet!"

"Uitlands." stelde de professor vast. "Gene beheersing des moederssprakes."

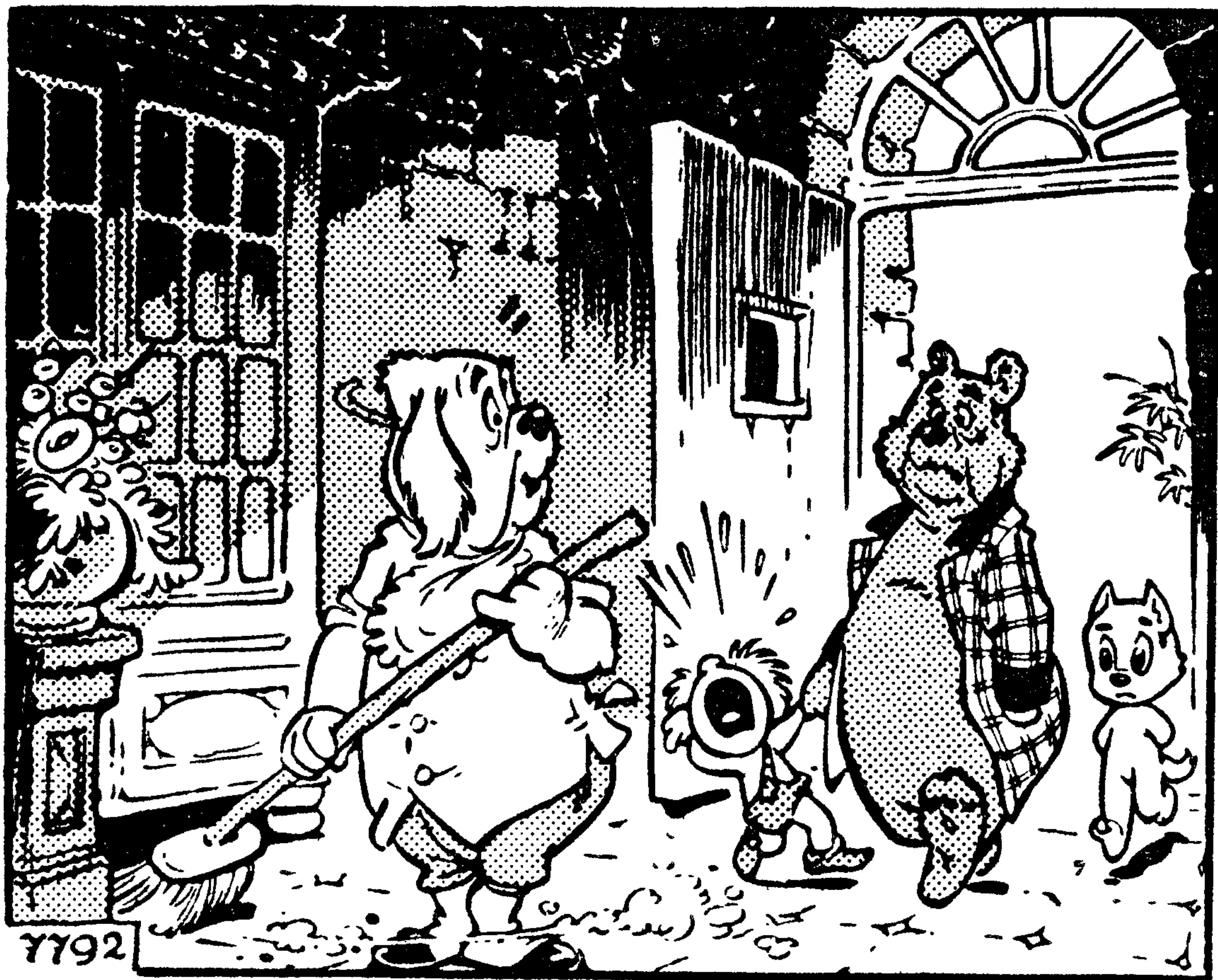
De brave knecht had ontdekt dat de deurknop enigszins beduimeld was, en nu was hij op onhoorbare wijze bezig de vlek te verwijderen, terwijl hij zich de tijd kortte door te luisteren naar het in de kamer besprokene.

"Ik ben een tot het uiterste getergd heer en jullie zijn de druppels die mijn beker doen barsten!"

"Praw!" schreeuwde hij, terwijl hij zich roodaanlopend tot de bestuurder wendde. "Ongelikter mastodontenstrapoetser! Wegespiraat!"

"Welkom, heer Olivier," sprak hij, terwijl hij op geschoolde wijze een stofnest onder de kast veegde.

"Zo". sprak de politiechef zwaar. "Dit keer ben je er bij. Bommel. Ik ga je opschrijven. Wat is je naam?"

"Er moet iets gedaan worden," sprak hij met bevende mond. "In drievoud."

Deze laatste, een zekere drs. Zielknijper, was een deskundige op het gebied van moeilijke jongeren en andere onmaatschappelijke elementen — en hij kon daar smakelijk over vertellen.

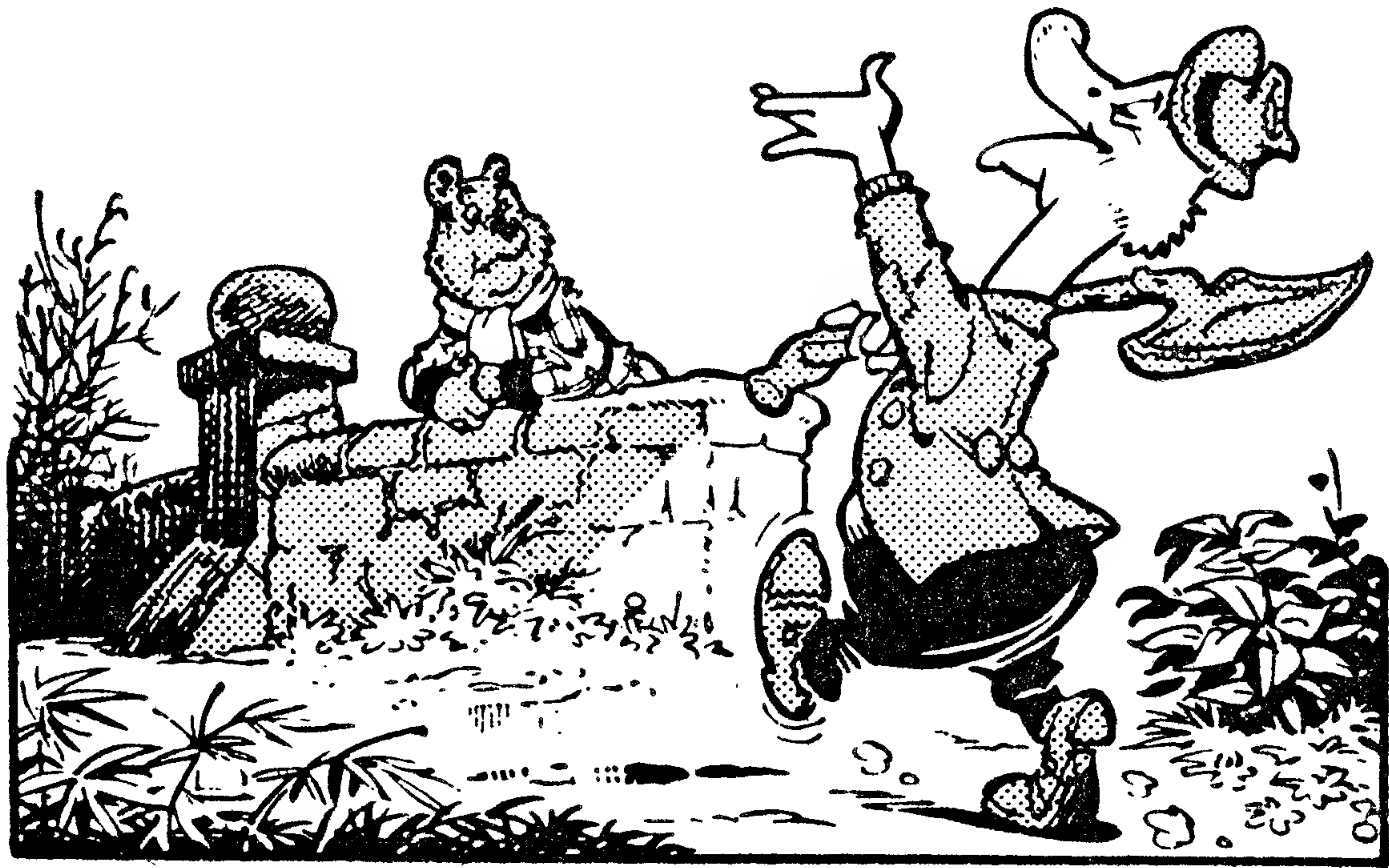

De avond was reeds gevallen en een droefgeestige stemming, vol nevels en vleermuizen, huiverde over de heuvels die het slot Bommelstein omringden.

'Dit is overheerlijke tafelzout, mevrouw,'' sprak de kruidenier Grootgrut. ''Niet alleen bevat het geen LSD of cyanide, maar er zijn ook talrijke mineralen aan toegevoegd, zodat de kleinen er van groeien.''

Het was Wammes Waggel, wiens knopenaanzetterij net die dag failliet was verklaard, en die nu op weg was naar een nieuwe werkkring.

"Ach, een eenzaam en vergeten heer," mompelde hij verslagen. "Zo zal ik de geschiedenis ingaan."

"Joop, de portier van Blubbers, zei dat ik hier moest wezen."

"De natuur wordt naar de verturving geholpen; dit is de buurt van de dolle kervel en het dodekopskruid."

Heer Bommel was nog laat op. die avond. Hij had zich teruggetrokken in zijn studeerkamer om nog enige wetenschappelijke werken door te nemen en was nu verdiept in een ingebonden jaargang van het Tom Poes Weekblad.

HM

Heer Bommel en de Gekikkerde vorst

door Marten Toonder